93

Stella Bagwell

Aisbergul

Colecția

Editura ALCRIS

STELLA BAGWELL

AISBERGUL

Coperta : ANDY

Această carte a fost publicată pentru prima dată în limba engleză sub titlul : HERO IN DISGUISE

STELLA BAGWELL

AISBERGUL

Traducere din limba franceză de
LULI FILIPESCU

BUCUREŞTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-57-4
Colecţia „EL şi EA"

CAPITOLUL I

— Îmi încredinţezi rubrica „Fapte diverse" ?

Victor Damien sări de pe scaun şi-şi propti mâinile de biroul redactorului şef al lui Houston Star.

— E o glumă ?

Edward Kensington afişa un calm imperturbabil.

— Am aerul că glumesc ?

Victor strânse din fălci. Nu. Bărbatul cu părul grizonat, aşezat în faţa lui într-un fotoliu de piele, părea foarte serios.

— Dar de ce „Fapte diverse" ? exclamă el. De ce eu ? Eu mă ocup de rubrica financiară şi asta chiar din ziua când am început să lucrez la Houston Star. De ce să mă transferi... ?

Kensington ridică mâna pentru a-i cere să tacă puţin.

— Lasă-mă o clipă, Victor şi o să-ţi explic de ce. Dar mai întâi, aşează-te pe scaun.

Ziaristul îi aruncă o privire furioasă, dar îl ascultă.

– Jeff Newby ne-a părăsit pentru Chronicle, reluă Kensington.

Era o noutate trăsnet ! Căci nici cel mai mic zvon privind plecarea șefului rubricii „Fapte diverse" nu ajunsese la urechile lui Victor.

– Nu e în concediu ?

– E ceea ce crede toată lumea și am lăsat să se creadă. Asta mi-a dat puțin răgaz pentru a hotărî pe cine pun în locul lui. Și m-am gândit la tine.

Victor deschise gura pentru a protesta, dar Kensington îl opri cu un gest poruncitor.

– După cum cred că știi, Kathleen Martin lucra în strânsă colaborare cu el. Ea se ocupă de anchete și face o treabă excelentă. Dar e tânără și îi lipsește încă experiența necesară pentru a prelua conducerea unui sector atât de important. Pe când tu ai această experiență !

– Dar Edward... tu știi ce am realizat la finanțe. Această pagină e copilul meu ! Eu am creat-o, eu am făcut-o ceea ce este azi. Cine se va ocupa de ea dacă mă transferi la fapte diverse ?

– Am aranjat deja problema. L-am promovat pe Bill Waters pe acest post. Poate nu are flerul tău, dar navighează în universul financiar de mai mulți ani.

Victor se ridică și se îndreptă spre fereastra care domina orașul Houston. Totuși nu remarcă priveliștea care i se așternea la picioare. Mânia și frustrarea îl orbeau.

— Ai făcut toate schimbările fără să mă întrebi măcar.

— N-ar fi servit la nimic, remarcă redactorul şef. Ştiam cum vei reacţiona.

— Ah, da ? exclamă Victor cu o voce plină de sarcasm. Ştii deci ce simt !

— Bineînţeles. Eşti nebun de furie, bătrâne. Şi dacă ai putea, m-ai da dracului şi ai pleca trântind uşa.

Victor se reaşeză şi îşi privi o clipă interlocutorul. Kensington era un bărbat cinstit şi direct iar ziaristul îl admirase întotdeauna pentru aceste două calităţi rare.

— Şi de unde ştii că n-o s-o fac ?

Kensington se foi în fotoliu şi nu-i răspunse imediat la întrebare.

— Acum trei ani când ai venit la noi erai într-o pasă proastă. Aveai nevoie de o schimbare şi ţi-am oferit-o. În schimb ai făcut o treabă formidabilă la rubrica financiară. Aş fi nebun să nu recunosc asta şi aş fi şi mai nebun dacă aş risca să te pierd. Eşti unul din cei mai buni reporteri şi...

— Inutil să mă perii, Edward. N-am nevoie de laudele tale. Ceea ce vreau e un motiv valabil pentru a părăsi finanţele în favoarea faptului divers.

Kensington îşi ridică ochii spre tavan.

— Încerc să spun că-ţi apreciez munca, Damien. Nu văd nimic rău în a felicita un om pentru profesionalismul şi competenţa sa !

– Dacă sunt atât de bun la ceea ce fac, de ce să mă transferi aiurea ? Am auzit zicându-se că acea Kathleen Martin e roasă de ambiție. Dă-i postul și lasă-mă unde sunt !

Kensington îi mătură argumentul cu un gest al mâinii.

– Nici nu poate fi vorba. Nu că m-aș îndoi de competența ei. Dar nu are decât douăzeci și cinci de ani. Vor mai trece câțiva ani până să dobândească maturitatea și calitățile necesare pentru a-și asuma o asemenea responsabilitate.

Victor făcu o strâmbătură care denota îndoiala.

– Și crezi că eu le am ?

Redactorul șef surâse.

– Știu asta. Crezi că am uitat articolele pe care le scriai pentru Herald la Dallas ? Nu te mulțumeai să relatezi pur și simplu faptele diverse, ci aveai acea calitate rară de a intra în inima problemelor. De așa ceva au nevoie locuitorii acestui oraș. Iată ce vor să găsească în fiecare dimineață, deschizându-și ziarul. Și am impresia că ești gata s-o faci.

Figura posomorâtă a lui Victor părea de nedescifrat. Se ocupase de fapte diverse timp de zece ani. Și când abandonase această rubrică, se jurase că nu va mai reveni la ea. In ciuda acestui fapt simțea că o parte din el se resemnase deja. Nu-l putea refuza pe un om

care îi întinsese mâna în momentul cel mai critic al vieții sale.

— Îmi plăcea să mă ocup de rubrica financiară, bombăni el de formă.

Kensington dădu din cap cu un aer disprețuitor.

— Știm amândoi la fel de bine că asta nu reprezenta o problemă pentru tine. E mult prea ușor.

Făcu o pauză și se ridică în semn că întrevederea s-a terminat.

— Victor, te-ai ținut destul de mult timp departe de adevărata ta vocație. E momentul să ieși din umbră și să te întorci pe câmpul de luptă.

O bătaie la ușă îi smulse un suspin plictisit lui Kathleen Martin. N-o mai lăsau o dată în pace ? Era a patra întrerupere în mai puțin de o jumătate de oră.

— Da, cine este ? spuse ea fără a-și ridica privirea de pe teancul de notițe pe care se pregătea să le descifreze.

— Kathleen Martin ?

Vocea, profundă și bărbătească, o forță să se întoarcă.

— Da ? răspunse ea cufundându-și privirea în niște ochi la fel de albaștri ca mările Sudului.

— Eu sunt Victor Damien.

Ca și cum putea să nu știe! Toată lumea de la Houston Star îl cunoștea pe Victor Damien, geniul rubricii financiare. Dar ce căuta în biroul ei? Interferențele între faptele diverse și cursul bursei erau mai mult decât rare, mai ales pe plan local.

— Bună ziua, Victor Damien, îi răspunse ea pe un ton neutru, dar cu familiaritatea specifică ziariștilor.

Ce putea să spună altceva? Tipul nu-i fusese niciodată prezentat și avea reputația că nu e prieten cu nimeni. Pe culoarele redacției era denumit Aisbergul.

Îl privi o clipă cu curiozitate. Nu-l văzuse până acum decât de departe și i se păruse mai bătrân; dar în realitate nu avea mai mult de treizeci și cinci de ani. Și era mai voinic. Cu un păr castaniu foarte des, o frunte înaltă și niște ochi extraordinari care, în acea clipă, o priveau cu un aer ciudat.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă ea.

Victor o privea consternat pe tânăra femeie. Deci „asta" era Kathleen Martin! Semăna mai mult cu un manechin decât cu o ziaristă. În ce se băgase oare? Nu numai că îl trimiteau la fapte diverse, dar i se impunea să lucreze cu o blondă cu un fizic incendiar.

— Am venit să te anunț că sunt noul tău șef, îi spuse el brusc.

Kathleen făcu ochii mari și se ridică.

– Nu cred că am înţeles bine...

– Jeff Newby şi-a schimbat terenul de joc şi am fost numit pe postul său.

Tânăra dădu din cap, ca şi cum această veste i se părea prea greu de asimilat.

– Jeff ne-a părăsit ? şopti ea cu un ton neîncrezător. Dar... e în concediu ! Cine ţi-a spus asta ?

– Edward Kensington, acum vreo oră. Newby a plecat la Chronicle. Îi iau locul începând de mâine.

Kathleen se lăsă să cadă din nou pe scaun încercând să digere noua veste. Kensington, redactorul şef al ziarului era şi unul din principalii săi acţionari. Îl numise deci pe Damien ca şef al rubricii fapte diverse ?

– Dar în fine, de ce tu ? Specialitatea ta sunt finanţele, nu faptele diverse. Eu ar fi trebuit să...

Se întrerupse brusc şi roşi. Şocul o făcuse să-şi piardă capul. Se arăta de obicei mai subtilă în relaţiile cu oamenii.

Un surâs batjocoritor apăru pe buzele lui Victor.

– Ţie ar fi trebuit să ţi se încredinţeze postul, asta vroiai să spui ?

Kathleen făcu un gest cu mâna.

– Mi s-ar fi părut mai logic. Lucrez la această rubrică de mai mult timp ca oricine de la ziar şi eram mâna dreaptă a lui Jeff.

Victor ridică dintr-o sprânceană. Doar nu şi-o fi închipuind că o să fie şi mâna lui dreaptă ! Nu putea să se ocupe în acelaşi timp şi de faptele diverse şi de o blondă cu forme voluptuoase.

— Dacă asta te poate consola, să ştii că n-am cerut eu acest transfer, declară el, fără a-şi putea ascunde supărarea. Ba din contră.

Kathleen se îndreptă spre un colţ al încăperii unde, pe o măsuţă, era aşezat un filtru de cafea în mijlocul ceştilor şi ziarelor vechi.

— Vrei puţină cafea ?

Educaţia sudistă a tinerei o învăţase să se arate totdeauna o gazdă perfectă chiar dacă n-avea chef. Dar Victor dădu din cap.

— Nu, mulţumesc.

Kathleen îşi turnă o ceaşcă, hotărâtă să-l facă să înţeleagă că n-o va putea manipula ca pe o începătoare impresionabilă şi inhibată.

— Te rog să scuzi dezordinea de aici... astfel lucrez, şi Jeff, fiind tatăl a trei adolescente, nu părea deloc deranjat de asta.

— Hmm... Drept să-ţi spun, mă mir că ai un birou. Cea mai mare parte a ziariştilor nu dispun decât de o boxă în mijlocul diferitelor săli ale redacţiei. Cum ai obţinut un asemenea regim de favoare ?

Tânăra izbucni în râs.

— Cine te-ar auzi ar crede că ne aflăm într-un birou directorial ! Răspunsul e foarte simplu. Locul a fost un fel de dulap mare unde

portarul imobilului înghesuia tot felul de lucruri inutile. Am reuşit să-l conving să-l golească şi Jeff a cerut la administrativ să ne instaleze câteva legături suplimentare ca să ne putem conecta calculatoarele.

Se întoarse spre scaun şi Victor îşi lăsă privirea să rătăcească leneş pe picioarele tinerei, în timp ce ea se aşeza picior peste picior. Ridicând ochii înțelese că ea i-a urmărit privirea. Se observară o clipă surprinşi. Kathleen avea nişte ochi verzi, stropiţi parcă cu aur, verdele lacurilor de munte în soarele amiezii. Of, dar de ce venise aici ? Ah, da, pentru faptele diverse. Avea şi un păr lung blond, mâini foarte fine, împodobite fiecare cu câte un inel, cu unghiile lăcuite care semănau cu petalele unei magnolii. Sau ale unui trandafir ? Pe naiba, dar această Kathleen Martin îl tulbura din cale afară ! Nu se sătura s-o mai privească. „Ce belea" ! îşi zise, furios pe el însuşi, pe toate femeile în general şi pe aceasta în special. Fiindcă nici una, de mulţi ani, nu reuşise să-i mai sucească minţile.

— Oricum, e mai linişte decât în oricare alt birou al redacţiei, reluă el cu o voce neutră.

Trebuia neapărat să-şi revină.

— Da, aşa e, spuse ea cu un surâs. Şi cum lucram în tête-à-tête cu Jeff, aranjamentul era ideal.

— Desigur, desigur... Ei bine, nu ştiu dacă lucrurile vor continua aşa cu noi doi, dar cel

puțin pentru moment va trebui să ne acomodăm și să învățăm să ne suportăm unul pe celălalt.

Trebuia să se arate ferm. O să vadă ea cu cine are de a face. Dar deja ea îi replica, ridicându-și sprâncenele frumos arcuite.

– Ai intenția să te instalezi aici ?

– Dar unde-ai vrea să mă duc, domnișoară Martin ? îi ripostă el. Mi-ar veni destul de greu să mă ocup de sectorul de fapte diverse la diferență de două etaje față de colaboratorii mei, nu crezi că am dreptate ?

Kathleen își mușcă buzele. Omul ăsta era întotdeauna atât de arogant și totodată condescendent ?

– Fiindcă nimeni n-a considerat necesar să mă prevină de toate aceste schimbări, nu văd cum aș fi putut ghici că o să împărțim biroul, făcu ea pe un ton tăios.

– Ascultă, domnișoară Martin, înțeleg că nu ești deosebit de fericită că mă vezi, dar după cum ți-am mai spus-o, nu eu am cerut asta. Kensington este redactorul șef al acestui ziar și el a considerat că locul meu e la fapte diverse. Nici mie nu-mi place mai mult decât ție, dar asta e situația.

Era prea multă mânie și nemulțumire în vocea lui Victor Damien, pentru ca tânăra să se îndoiască vreo clipă de sinceritatea spuselor sale. Nici el nu avea mai mult chef decât ea

să se găsească acolo unde fusese pus și în fond asta echilibra puțin situația.

— Aș putea să-i vorbesc, sugeră ea. Să încerc să-l conving să mă lase pe mine în locul lui Jeff ?

Victor o privi ca și cum bănuia că-și pierduse mințile.

— Cine te crezi ? Nimeni nu-l poate face pe Kensington să-și schimbe părerea. Sunt cel mai în măsură s-o știu.

Kathleen ridică din umeri.

— Nu mă costă nimic să încerc. În fond dispun de niște argumente forte. Sunt trei ani de când scriu pentru rubrica fapte diverse. Iar specialitatea ta sunt finanțele.

— Cine ți-a zis că n-am mai lucrat și în alte domenii... înainte ?

Kathleen făcu ochii mari.

— Te-ai mai ocupat deci de fapte diverse ?

Victor scoase un suspin exasperat. Această tânără obraznică începuse să-l facă să-și piardă răbdarea și în fond cum îndrăznea ea să-i pună la îndoială competența în meseria de ziarist ?

— Ascultă, îi spuse el încrucișându-și brațele pe piept, ceea ce am făcut sau scris mai de mult mă interesează numai pe mine. Kensington mi-a încredințat o responsabilitate și sunt hotărât s-o îndeplinesc cât mai bine cu putință. Asta ar trebui să-ți fie suficient.

— Poate. Dar fiindcă acest post îți displace, nu văd de ce m-ai împiedica să încerc... Ar fi

şansa noastră, a amândurora dacă aş reuşi să-l conving pe redactorul şef.

Îşi întoarse privirea spre calculator şi făcu un gest dezinvolt cu mâna.

– O să te ţin la curent cu rezultatul demersului meu. Ţine-mi pumnii. Dacă totul merge bine, o să te întorci la finanţele tale şi n-o să mai auzi niciodată de mine.

Victor ridică din umeri. Kathleen Martin credea în mod clar că este regina faptelor diverse. O să se dezumfle repede, dar dacă ţinea atâta să se bage în faţă, treaba ei. Se îndrepta în mod sigur spre dezastru.

– Fă cum crezi, îi spuse el întorcându-i spatele. În următoarele două ore pot fi găsit în biroul meu.

Kathleen îl privi plecând şi abia rezistă dorinţei de a-şi scoate unul din pantofii cu tocuri înalte pentru a-l arunca după el.

Iar Victor, exasperat, bombănind ca un urs bătrân, ajunse cu un pas hotărât la liftul care trebuia să-l ducă până la etajul patru. Pentru moment era încă etajul lui ! Îndreptându-se spre boxa lui, trecu prin faţa biroului a două ziariste cu care schimbă nişte saluturi politicoase, dar lipsite de orice căldură. Indiferenţa lor era exact ce căuta Victor. Nu cerea nimănui să fie prietenul lui şi nimeni nu-i oferise prietenia. E mult mai puţin complicat aşa.

Odată aşezat pe scaunul său, derulă pe ecranul calculatorului articolul pe care era pe

cale să-l redacteze în momentul când îl chemase Kensington. Între întrevederea cu redactorul şef şi înfruntarea cu Kathleen Martin îşi pierduse şirul ideilor.

Victor Damien avea treizeci şi patru de ani şi profesiunea lui îl făcuse să întâlnească multe femei, în tot felul de situaţii. Totuşi, dacă memoria nu-l trăda, nici una nu-l dezarmase aşa cum o făcuse această Kathleen Martin. Şi la asta se adăuga o circumstanţă agravantă : trebuia să se reîntoarcă în universul de care fugise, copleşit de oboseală şi disperare, acum trei ani. Îşi trecu furios cu mâna peste faţă. Într-adevăr, era cam mult pentru o singură zi.

Tocurile lui Kathleen răsunau pe pardoseala de mozaic în timp ce se îndrepta spre biroul şefului ei de redacţie. Dintr-odată o voce familiară o obligă să încetinească pasul.

– Kathleen, aşteaptă-mă !

Prietena ei Paula, o roşcată micuţă care lucra la rubrica feminină a ziarului, o ajunse din urmă cu răsuflarea tăiată.

– Sunt grăbită, Paula, îi spuse tânăra.

– Întotdeauna eşti grăbită, i-o întoarse ea. E adevărat ce se zice ?

– Şi ce se zice, mă rog ?

— Că Aisbergul de la finanţe a fost transferat în fruntea faptelor diverse. Nu-mi vine să cred.

Kathleen izbucni într-un râs care spunea destul asupra a ce gândea ea în privinţa acestei idei ciudate, trăsnite... nici ea nu ştia bine cum s-o definească.

— Nici mie nu-mi vine să cred. Şi totuşi e adevărul-adevărat.

— Dar atunci o să se instaleze cu tine în birou.

— Da.

— Şi atunci ? E la fel de glacial după cum se spune ?

— Nu numai glacial ca un aisberg, dar morocănos ca un urs, răspunse sec Kathleen. E un tip arogant şi infatuat.

Paula îşi înălţă sprâncenele, neştiind dacă trebuie să râdă de glumă sau să-şi deplângă prietena care, de obicei veselă, putea acum să se exprime atât de categoric şi de defavorabil asupra cuiva.

Dar ajunseră în faţa biroului şefului de redacţie şi Kathleen se opri.

— Ne vedem mai târziu, îi spuse ea. O să încerc să descurc povestea asta încâlcită.

CAPITOLUL II

Kathleen intră în biroul lui John Gonzales şi îi întinse articolul pe care-i fusese atât de greu să-l termine după plecarea lui Victor Damien.

— Kathleen, eşti un înger, îi spuse acesta cu un surâs larg. Apari întotdeauna în momentul când am cea mai mare nevoie de tine.

Tânăra îşi increţi ochii şi-l privi pe şeful ei, în timp ce acesta parcurgea cu rapiditate hârtia pe care i-o dăduse. Îi plăcea în mod deosebit acest om care, mai mult chiar decât tatăl ei, se purta cu ea părinteşte. Mai ales că o încuraja şi-i aprecia munca, în timp ce tatăl lui Kathleen continua să se opună carierei ei şi o ignora cu desăvârşire. De altfel, încrederea pe care John o pusese în ea de la început contribuise din plin la ascensiunea fulgerătoare a tinerei în cadrul ziarului. Cel puţin până acum.

— Dacă sunt un înger, aşa cum spui, de ce nu m-ai prevenit în privinţa lui Victor Damien?

John ridică mâna, ca pentru a o ruga pe Kathleen să-l lase să-şi termine lectura, apoi puse jos articolul şi-şi privi protejata.

— Ştiam că n-o să-ţi placă şi aveam intenţia să-ţi vorbesc mai de mult despre asta, dar ai fost plecată pe teren cea mai mare parte a săptămânii trecute şi eu am fost până peste cap de ocupat.

Kathleen abia se reţinu să nu bată din picior.

— Ocupat ! E vorba totuşi de o problemă de cea mai mare importanţă.

John surâse cu indulgenţă.

— Sigur, dar nu puteam să fac nimic.

Tânăra ziaristă îşi încrucişă braţele pe piept.

— Refuz să lucrez pentru Victor Damien !

— Totuşi n-ai de ales. De altfel, sunt sigur că vei sfârşi prin a-l aprecia.

— Să-l apreciez ? Eu ? Râzi de mine ? Acest om este odios şi... el...

Se întrerupse gândindu-se din nou la modul în care dăduse buzna în biroul ei. Şi acum simţea că mai tremură de ciudă.

— Domeniul lui sunt culoarele finanţelor, nu aleile sumbre ale crimei şi delincvenţei.

John dădu din cap.

— Hai, Kathleen, nu e genul tău să faci atâtea nazuri. Mai ales că nici nu-l cunoşti.

— Există ceva deosebit ce ar trebui să ştiu în privinţa lui ?

– Numai că este un excelent ziarist. Dacă doreşti să afli mai mult va trebui să-l întrebi personal.

– Ca să mă repeadă, aşa cum a făcut-o adineauri ? Nu, mulţumesc.

John luă un creion pe care-l învârti distrat câteva clipe.

– Kathleen ştii că ţin la tine, aşa că goleşte-ţi sacul o dată pentru totdeauna. Care este adevăratul motiv al acestei agitaţii neobişnuite ?

Tânăra suspină aproape înfrântă. Dacă nu putea să-l convingă pe Gonzales, era inutil să se mai ducă şi la redactorul şef. Îşi pierdea timpul şi risca toatodată să se discrediteze în ochii lui. Totuşi, mai ales într-un moment ca acesta, ar fi vrut să-şi poată abandona imaginea ei de femeie independentă, puternică şi ambiţioasă ca să tragă un plâns zdravăn.

– Nu înţeleg de ce mă nedreptăţeşti aşa, sfârşi ea prin a-i răspunde. În mod clar, munca mea nu vă satisface nici pe tine nici pe Kensington, fiindcă, în caz contrar v-aţi fi gândit să-mi oferiţi mie postul, în loc să i-l daţi lui Damien.

John se încruntă cu severitate.

– Kathleen, nu mai fi atât de încăpăţânată ! Munca ta este excelentă şi te asigur că o să fii promovată după ce vei dobândi destulă experienţă. Până atunci, va trebui să înveţi şi să-ţi dovedeşti competenţa, cum am făcut-o şi noi la timpul nostru. Şi acum, gata cu discuţiile.

Am nişte lucrări pe care trebuie să le văd înainte de a le da la secretariatul redacţiei.

Conştientă că şi-a pledat în zadar cauza, Kathleen se întoarse încet spre biroul ei. Nu făcea parte din tagma femeilor care se smiorcăie fără încetare şi, în fond, i se mai întâmplase de când era la ziar să aibă de-a-face cu bărbaţii înfumuraţi. Îşi va călca deci pe inimă şi va lucra pentru acest urs al cavernelor şi chiar cu surâsul pe buze ! Nu-i mai rămânea decât să spere că va fi şi el capabil de un minimum de amabilitate.

Kathleen abia ajunsese în biroul ei când îşi aduse aminte că-i promisese lui Victor Damien să-i telefoneze pentru a-i comunica rezultatul demersului ei. Ridică receptorul şi ceru centralistei să-i facă legătura cu biroul noului ei şef.

— Victor Damien, lătră o voce la celălalt capăt al firului.

Tânăra tresări fără să vrea.

— Kathleen Martin, spuse ea.

Cum el nu-i răspunse nimic, se hotărî să meargă direct la ţintă. Probabil că lui Damien nu-i plăcea să-şi piardă timpul flecărind ; iar Kathleen preţuia în primul rând în relaţiile cu oamenii eficacitatea şi francheţea chiar dacă,

fiind o bună sudistă, îi plăcea să le îmbrace într-o notă mai călduroasă.

– M-am hotărât să nu-i mai vorbesc lui Kensington. John Gonzales este ferm convins că ești omul care ne trebuie.

Victor se foi în scaunul lui.

– Sunt fericit că te-ai hotărât să mă păstrezi, spuse el cu răceală. O să încerc să nu te dezamăgesc.

– Sunt sigură că te arăți întotdeauna la înălțime... așa cum se așteaptă ceilalți de la tine, răspunse în șoaptă tânăra.

Urmă o tăcere și Kathleen tocmai se întreba dacă ar trebui să închidă, când Victor reluă :

– Gonzales ți-a vorbit de schimbările care vor interveni ?

– Nu, răspunse ea puțin înțepată.

Despre ce mai urma oare să fie informată și nimeni nu-și dăduse osteneala să-i spună până acum ? Acționau toți ca și cum pe ea nu ar fi privit-o câtuși de puțin această problemă. Era mai mult supărată decât jignită. Când venise să se instaleze la Houston, se gândise că scăpase pentru totdeauna de bărbații pentru care părerile și sentimentele ei nu reprezentau decât factori neglijabili. În mod evident se înșelase.

– Ce fel de schimbări ? reluă ea neliniștită.

– Vom vorbi despre asta săptămâna viitoare.

Un alt bobârnac peste nas. Numai de asta avea parte azi.

— Bine, făcu ea cu o veselie forțată. Mă pun pe lucru și o să te văd... când va fi cazul.

Puse la loc receptorul și închise ochii. Cinci secunde mai târziu, soneria telefonului o făcu să tresară. Cu o mână ridică receptorul iar cu cealaltă începu să-și maseze tâmplele.

— Kathleen Martin, spuse ea.

— Ți se întâmplă des să trântești telefonul în nasul interlocutorului tău ?

Kathleen se sprijini de spătarul scaunului.

— Poftim ? Dar nu ți-am trântit telefonul în nas !

— Atunci cum numești asta, când închizi înainte de terminarea conversației ?

Asta numea el conversație ? Nu-și amintea decât că el abia catadicsise să pronunțe câteva cuvinte din vârful buzelor și alea pe un ton plictisit.

— Îmi pare rău. Nu băgasem de seamă că întrețineam o conversație. Dar fiindcă îți trebuie un la revedere mai special, o să fac tot posibilul data viitoare. Vrei să-ți trimit și sărutări ?

Victor strânse din maxilare. Categoric femeia asta era nebună. Și el era și mai nebun că acceptase un post care-l va obliga să lucreze în strânsă colaborare cu ea.

— Aș vrea în primul rând să debarasezi biroul lui Newby. M-am gândit că o să-mi aduc lucrurile ca să mă instalez chiar de azi. Dacă tot trebuie să încep de mâine, e inutil s-o mai lungesc în acest birou.

Auzindu-l, parcă-l trimitea cineva la ocnă. Dar Kathleen îşi aminti hotărârea ei de a privi această încercare în mod filozofic şi surâse.

– Mă pun imediat pe treabă, spuse ea cu vocea dezinvoltă a unei stewardese care vorbeşte la microfonul avionului, apoi închise.

Victor privi telefonul cu un aer neîncrezător. Ce obrăznicie ! Drăcoaica asta uita că se adresa noului ei şef ? Oricum, va fi o plăcere pentru el să-i reîmprospăteze memoria. „Şi asta în cel mai scurt timp" şopti, închizând la rândul lui. Apoi începu să-şi adune grăbit lucrurile.

Victor se opri în faţa noului său birou. De cealaltă parte, vocea puţin răguşită a lui Kathleen fredona un rock and roll şi se opri o clipă, derutat şi sedus fără voia lui de această voce de contraltă. Dar îşi reveni imediat şi bătu tare în uşă înainte de a intra.

– Ah, iată-te, spuse tânăra aruncându-i o privire peste umăr. Am curăţat terenul aşa cum mi-ai cerut-o.

Privi masa înghesuită între cea a lui Kathleen şi cealaltă, mai mică, care servea de tejghea pentru filtrul de cafea şi teancurile de ziare. Se va ocupa el mai târziu să pună puţină ordine pe aici. Pentru moment era însă mai bine să-şi ţină gura. Acest birou era atât de mic şi

dacă trebuia să-l împartă cu ea, prefera să nu învenineze și mai mult o relație de serviciu care nu începuse sub cele mai bune auspicii.

— Foarte bine.

Își puse cutia pe masă și Kathleen își drese vocea. Fiindcă era hotărâtă să îngroape securea războiului, cu cât o făcea mai repede cu atât mai bine.

— Ascultă, știu că nu tu ai cerut să fii transferat aici și sunt conștientă că nu m-am arătat prea... primitoare adineaori.

Se întrerupse și Victor se așeză pe colțul biroului, încrucișându-și brațele pe piept. Schimbară o privire încărcată de electricitate care o făcu imediat pe Kathleen să uite tot ce avea intenția să-i mai spună. Ce impresie de virilitate se degaja din acest bărbat, ce farmec sălbatic... care o speria parcă.

La rândul lui, Victor se chinuia să se smulgă din contemplarea acestei uimitoare tinere. Nu erau numai buzele ei frumoase sau ochii de smaralde care îl fascinau. Trebuia să-și împiedice privirea să se aventureze de-a-lungul acestui corp sculptural pus în valoare de veșmintele care se mulau pe formele ispititoare ca o a doua piele. Iar în privința picioarelor, Doamne, nu mai văzuse niciodată picioare atât de lungi, de frumos modelate, atât de delicios oferite privirilor de o fustă mini, încălțate cu niște pantofi cu tocuri înalte și ciorapi șic de mă-

tase... Nu, Victor Damien nu-şi amintea să fi fost vreodată astfel sedus de o femeie.

Se încruntă, ca să-şi revină puţin.

– Dar suntem condamnaţi să lucrăm împreună şi n-ar folosi la nimic să ne certăm întruna, declară el reluând convorbirea din punctul unde o lăsase ea. Asta vroiai să spui ?

Kathleen îi surâse.

– N-aveam intenţia să mă cert cu tine. Îmi păstrez întreaga agresivitate pentru urmărirea unor anchete criminale.

Glumea. Îi observase luminiţa care-i dansa în ochi. Când debutase în profesia de ziarist, cu mulţi ani înainte, fusese la fel ca ea. Plin de viaţă şi capabil să râdă, de el însuşi sau de munca lui. Din tot acest entuziasm nu mai rămăsese azi nimic şi o invidia pentru prospeţimea şi pofta ei de viaţă... calităţi pe care ştia că nu le va regăsi niciodată.

– O să fiu foarte sincer cu tine, domnişoară Martin. Să lucrezi cu mine nu ţi se va părea un lucru uşor.

Kathleen nu se îndoise o clipă de asta.

– Nu mă aştept niciodată ca lucrurile să fie uşoare, răspunse ea.

„Mai ales când am de a face cu tipi ca tine" îşi spuse ea în gând.

Buzele lui Victor se răsuciră într-un fel care putea să treacă drept un surâs.

– Avem deci cel puţin un punct comun, domnişoară Martin.

Şi după aceste vorbe se întoarse şi începu să golească conţinutul cutiei pe biroul lui.

— Pot să te ajut ? îl întrebă tânăra.

— Ar fi inutil. N-am mare lucru.

Chiar aşa şi era. Kathleen îl privi aranjând câteva blocnotesuri lângă calculator, stilouri, creioane, reviste vechi...

— Asta-i tot ?

Victor o simţea foarte aproape de el şi se întreba de ce nu se îndepărtează, de ce rămâne acolo ca să-i distrugă liniştea sufletească.

— La ce te aşteptai ? La fotografii sentimentale sau la diplome de onoare ?

— Ai primit diplome ?

Figura lui Kathleen reflecta atâta interes şi sinceritate încât Victor se simţi pentru o clipă un mizerabil pentru că se purtase atât de urât cu ea.

— Uită asta. Eram doar...

— Sarcastic ?

El scoase un suspin. Probabil că ea îl considera într-adevăr un tip infect.

— Poate... Dacă vrei să ştii adevărul, toată povestea asta m-a umplut de draci.

Kathleen se sprijini de biroul lui.

— Din cauza mea ?

— Nu, nu din cauza ta ! exclamă el spontan. Nici nu te cunoşteam.

Nu-i prezentase scuze în regulă, dar ea ghici în mod confuz că era felul lui de a-şi justifica atitudinea lipsită de amabilitate. Şi dintr-odată

se simţi mai bine. Cel puţin nu-i mai venea să-l pălmuiască. Îi surâse cu căldură, un surâs care parcă îl curentă pe Victor din cap până în picioare.

— De fapt, continuă el pe acelaşi ton, cred că vom face o treabă bună împreună. Ce părere ai ?

Ce părere să aibă ? Ei bine, dacă acest bărbat se va hotărî într-o zi să-şi dea jos masca şi să schimbe comportarea de urs nesuferit cu una mai veselă şi prietenoasă, va avea fără îndoială probleme de inimă.

— Sunt sigură că vom forma o echipă formidabilă, răspunse ea întinzându-i mâna.

Victor i-o cuprinse, un pic cam fără voia lui şi asta nu fără motiv. Abia atinsese pielea caldă şi mătăsoasă că se şi simţi profund tulburat.

— Ei bine, reluă ea veselă, dacă am sărbători asta bând un pahar ? Ziua de lucru s-a terminat.

Victor îi lăsă imediat mâna şi o privi pe Kathleen încreţindu-şi ochii. Oricare ar fi fost motivele acestei invitaţii, nu era dispus să împartă nici o clipă din timpul lui liber cu această tânără.

— Nu beau, mormăi el.

Kathleen ridică din sprâncene.

— Nu-ţi cerusem să golim împreună o sticlă de vodcă. Există o mulţime de băuturi nealcoolizate cum ar fi cafeaua, ceaiul, sucurile de fructe...

— Nici nu mă gândeam că m-ai invitat să ne îmbătăm împreună. Am însă alte proiecte.

Din felul evaziv în care-şi feri privirea, ea simţi că Victor era pe cale să inventeze o scuză.

— Bine, bine. Îmi imaginam că am fi putut vorbi despre schimbările care se vor face în cadrul secţiei noastre. Ai fi putut să-mi spui mai ales care sunt proiectele tale.

— Avem tot timpul pentru asta.

În faţa acestei noi eschivări, Kathleen simţi că-şi pierde răbdarea. Încerca să fie agreabilă şi cooperantă şi uite ce obţinea în schimb.

— Dar treci brusc de la rubrica finanţe la cea a faptelor diverse. Nu te temi că-ţi va fi puţin greu, sau cel puţin că vei fi derutat pentru început ?

Victor îşi punea exact aceeaşi întrebare, de când fusese anunţat de această schimbare. Trei ani mai înainte, întorsese cu hotărâre spatele faptelor diverse. Kensington ştia prea bine asta. Mai ştia şi că Victor părăsise cotidianul cel mai important din Dallas pentru a veni să lucreze la Houston Star. În ciuda acestor lucruri, redactorul şef părea convins de justeţea deciziei sale şi lui Victor i-ar fi plăcut să-i împărtăşească această încredere oarbă. Oh, el nu se îndoia de capacitatea sa de a-şi asuma responsabilitatea care i se încredinţase. Doar că nu era sigur că vrea să plătească din nou, aşa cum făcuse în trecut, un preţ mult prea mare.

– Îţi promit, domnişoară Martin, că n-o să-ţi fur toate titlurile sângeroase, dacă asta te îngrijorează.

– Te înşeli, asupra mea, domnule Damien. Îmi place să scriu articole bune şi să-mi văd apreciată munca, dar Houston Star reprezintă pentru mine mai mult decât atât. Lucrez aici de când am terminat Universitatea. În curând vor fi patru ani de atunci, şi consider oarecum acest ziar ca pe familia mea.

Victor ştia despre ce vorbea ea. Şi el avusese aceleaşi sentimente pentru Dallas Herald, timp de zece ani cât lucrase acolo. Dar această epocă binecuvântată trecuse şi veghease cu grijă ca să nu mai păţească acelaşi lucru şi la Houston Star. O comportare rezervată pentru care nu avea decât să se felicite şi era ferm hotărât să nu devieze de la această linie de conduită.

– Crede-mă că n-am deloc intenţia să fac ceva care riscă să-ţi prejudicieze familia, spuse el cu o voce plină de siguranţă.

Kathleen surâse la acest răspuns şi se îndreptă spre biroul ei pentru a-şi aduna lucrurile.

– În acest caz, te las să te instalezi şi plec spre casă.

Îşi luă poşeta, şi se îndreptă spre uşă de unde se mai întoarse o dată, înainte de a dispărea.

– Pe mâine deci, domnule Damien.

– Pe mâine, domnişoară Martin.

Victor aşteptă să închidă uşa şi apoi se lăsă să cadă pe noul lui scaun.

Simţea că-i vâjâie capul din cauza acestei femei şi asta nu-i stătea în fire. Kathleen Martin era periculoasă. Or, îşi promisese cu mulţi ani înainte, să nu se mai lase niciodată antrenat în nici o situaţie care putea comporta cel mai mic risc, mai ales de ordin sentimental. Numai că de data asta nu putea face nimic ca s-o evite. Se îmbarcase pe acelaşi vapor cu ea şi nu-i mai rămânea decât să se înhame la treabă ca să prevină un eventual dezastru.

CAPITOLUL III

Kathleen locuia la vreo douăzeci de kilometri la sud de Houston şi în fiecare zi trebuia să înfrunte circulaţia de pe N 45. Între oraş şi Galveston traficul era teribil în orice moment, dar la orele de vârf era un adevărat coşmar.

Se simţea întotdeauna uşurată când ajungea în fine în faţa micului imobil care domina golful Galveston. În această după-amiază de iulie, portul era plin de petroliere, de cargouri şi de remorchere, ale căror sirene se auzeau urlând în depărtare.

Kathleen îşi parcă vechiul Lincoln şi urcă la apartamentul ei de la etajul doi. De aici se bucura de o privelişte splendidă asupra golfului şi-i plăcea în mod deosebit să iasă în micul balcon de la sufragerie ca să respire aerul sărat din golful Mexic.

Locuia singură şi se simţea foarte bine aşa. La sosirea ei în Houston împărţise de două ori casa cu nişte tinere de vârsta ei dar se să-

turase de locuitul în comun și hotărâse să se instaleze singură.

Cea mai mare parte a prietenelor ei rămăseseră la Bossier City, orașul ei natal din Louisiana și o bună parte din ele se și măritaseră. O cale pe care ar fi urmat-o și ea dacă s-ar fi conformat dorințelor tatălui ei. Dar din momentul când se făcuse destul de mare ca să scrie prima frază, Kathleen nu avusese altă ambiție decât aceea de a deveni ziaristă. Visul ei era de a putea lucra odată pentru Bossier City Gazette, cotidianul lui Gordy Martin, tatăl ei.

Tânăra se trânti pe canapea și-și scoase pantofii. Se întreba dacă noul ei șef împărtășea ca și el aceeași convingere profundă că femeile trebuie să se mărite și să se mulțumească cu statutul de soții model, de mame care tricotează și coș și de gospodine desăvârșite. Asta n-ar fi surprins-o prea mult. Părea să aibă atitudinea rigidă a acelor tipi în ochii cărora lumea aparține în primul rând și mai ales bărbaților. Considera fără îndoială că faptele diverse trebuiau să fie domeniul exclusiv al reprezentanților sexului masculin.

Oh, era obișnuită cu genul ăsta de bărbați. Și știuse să le dovedească adesea cât se înșelaseră. O să-i demonstreze ea acestui domn Damien că era capabilă să-și facă munca și încă foarte bine, la fel cum îi demonstrase și tatălui ei.

Deşi, nici aşa, acesta din urmă nu recunoscuse reuşita fiicei lui. Cum ar fi putut s-o facă? Toate aceste idei de independenţă, pe care femeile le vehiculau din zi în zi mai mult, îl făcuseră deja să-şi piardă soţia, mama lui Kathleen, fiindcă nu putuse suporta ideea că ea lucra într-o galerie de artă. În acea vreme Kathleen era prea mică pentru a înţelege ce se petrecea între părinţii ei. Dar din momentul când trebuise să se bată la rândul ei împotriva tacticilor, instinctului de dominare şi exigenţelor abuzive ale tatălui ei, ştia mai bine ca oricine prin ce încercări trecuse mama ei.

Ar fi dorit să nu se mai gândească la asta, dar câteodată amintirea acestei lupte titanice îi revenea cu putere în minte când dădea peste vreun bărbat al cărui comportament semăna cu cel al tatălui ei. Atunci, dorinţa combinată de a fugi şi de a se bate ca o leoaică pentru a-şi apăra drepturile o stăpânea multe zile.

Din clipa în care îşi exprimase primele veleităţi de independenţă până în ziua când trântise uşa casei pentru a-şi lua soarta în propriile mâini, Gordy Martin încercase mereu, prin toate mijloacele, s-o forţeze să-şi abandoneze proiectele pentru a urma calea pe care i-o alesese el. Şi dacă acceptase să-i plătească studiile la Universitate era doar în speranţa că-şi va întâlni viitorul soţ în campusul universitar şi se va face „femeie de casă". Dacă o atitudine atât de retrogradă şi discriminatorie n-ar fi fost

atât de tragică pentru ea, Kathleen ar fi râs fără îndoială. Dar şi acum nu păstra din acea vreme decât amintirea unei continue hărţuieli şi a unor certuri interminabile cu tatăl ei, pe care, cu toate astea, nu se putea împiedica să-l iubească.

Şi oricum, nu întâlnise bărbatul visurilor ei în mediul universitar şi când îşi luase diploma de ziaristă era hotărâtă, mai mult ca niciodată, să facă o carieră în presa scrisă. Tatăl ei, pe care rezultatele strălucite de la facultate nu păruseră să-l impresioneze, refuzase categoric s-o ia lângă el la Bossier City Gazette şi acest ultim afront o convinsese pe Kathleen de inutilitatea continuării acestei bătălii. Niciodată nu-l va convinge pe tatăl ei să-şi abandoneze poziţiile vârstei sale şi nu i-ar fi servit la nimic să mai locuiască la Bossier.

Îşi prezentase deci candidatura la Houston Star unde fusese imediat angajată. Cotidianul era departe de a fi cel mai important din oraş ; dar, fiindcă raza sa de acţiune depăşea cu rare excepţii graniţele Statului Texas, avea un număr mare de cititori interesaţi în primul rând de ştirile locale.

Kathleen se aruncase imediat în vâltoare şi John Gonzales îi remarcase foarte repede iscusinţa şi setea de a învăţa. Atunci îi încredinţase reportaje din ce în ce mai interesante, reuşind să facă din ea o veritabilă specialistă în

faptele diverse şi colaboratoarea lui cea mai apropiată.

Kathleen scoase un suspin şi se ridică să se ducă la bucătărie. Acum trebuia să dovedească, o dată în plus, cât este de bună iar Victor Damien, după propria lui mărturisire, era un colaborator dificil. Dar va şti să treacă şi peste acest nou obstacol. Damien îşi va da seama de calităţile ei, ca şi ceilalţi. Îşi iubea munca şi o făcea din suflet, consacrându-şi şi tot timpul şi toată energia, iar rezultatele erau o probă relevantă.

Tânăra deschise uşa frigiderului şi scoase ce-i trebuia ca să-şi prepare o salată. Tocmai işi termina cina când se făcu auzită soneria telefonului. Îşi înghiţi în grabă ultimul dumicat şi se repezi să răspundă. Imediat, vocea Paulei răsună la celălalt capăt al firului.

– Kathleen ?

– Da, Paula. E vreo problemă ?

– Pe tine trebuie să te întreb asta. L-am văzut pe Victor Damien oprindu-se în faţa uşii tale cu o cutie în mână. Semăna foarte bine cu unul care se mută. Atunci e sigur ? E definitiv ?

Kathleen scoase un suspin.

– Cât se poate de sigur şi de definitiv, mă tem. Domnul Victor Damien, mai cunoscut în finanţe sub numele de Aisberg, e noul meu şef.

Urmă o tăcere, apoi Paula reluă.

– Trebuie întotdeauna să încerci să vezi partea bună a lucrurilor, Kathleen. Cel puţin nu

ți-e silă să te uiți la el. Mai curând poți să zici că e un bărbat frumos. Să știi că toate colegele noastre îi fac ochi dulci.

Kathleen izbucni în râs. Entuziasmul și optimismul prietenei ei erau calitățile care o atrăseseră în primul rând la ea. Paula nu se dădea niciodată bătută și chiar în momentele neplăcute ea reușea să-și păstreze surâsul și să abordeze problemele dintr-un unghi pozitiv. Și mai ales, ceea ce o deosebea categoric de Kathleen, avea un ochi format în privința bărbaților, știind să-i repereze pe cei care puteau aduce în viața ei veselia și romantismul. Era o incurabilă romantică și se îndrăgostea fulgerător, trecând din aventură în aventură, fără să se descurajeze deloc când bărbații o părăseau sau când ea își dădea seama că nu corespund în fond imaginii pe care și-o făurise despre „prințul fermecător".

Nu avea decât un singur defect : incerca mereu s-o atragă pe Kathleen în căutarea bărbatului perfect. În generozitatea și exuberanța ei, nu putea concepe că prietena ei preferă să trăiască singură și departe de bărbați, chiar dacă ea personal avusese necazuri cu unii din ei.

— Paula, te asigur că eu nu îi voi face ochi dulci.

— Nici n-ai făcut vreodată cuiva ! exclamă Paula.

— Asta mă scutește să-mi ling mereu rănile, ca tine, scumpa mea.

— Dar această atitudine negativă este pe cale să te transforme într-un robot, Kathleen.

— Un robot poate, replică imediat Kathleen, dar mulțumit de soarta lui. N-am fost niciodată mai senină ca în ziua când am șters definitiv bărbații din viața mea personală. Mi-e deja lehamite că trebuie să suport manierele autoritare și aroganța unora de la redacție.

— Dar, Kathleen, dacă nu dai puțin uitării trecutul o să devii o fată bătrână înrăită.

— Din fericire ești tu alături de mine ca să încerci să schimbi destinul ăsta puțin de invidiat, râse tânăra. Trebuie să recunosc că nu te descurajezi repede. De la sosirea mea la Star, cred că ai încercat să mă arunci în brațele tuturor celibatarilor de la ziar.

Paula avu un râs ștrengăresc.

— Nu e chiar în întregime adevărat. În fond n-am întreprins nimic în privința lui Victor Damien și văd că s-au însărcinat alții s-o facă în locul meu. Eu văd în asta un semn al destinului.

Kathleen dădu din cap și-și pironi privirea în tavan.

— Sărmana mea Paula, te-ai țicnit de-a binelea. Destinul, zici ? Aș vrea eu să-i spun două cuvinte destinului ăsta. Dacă dau crezare primelor schimburi de cuvinte cu Damien, faimosul tău destin îmi joacă o festă neplăcută. Reputația de aisberg i se potrivește ca o mănușă,

dar au uitat să spună că e şi veşnic nemulţumit, autoritar, dispreţuitor şi fără îndoială plin de el. Te asigur că viitorul se anunţă destul de complicat pentru mine.

– Hai, ştii prea bine că nimic nu e niciodată numai alb sau negru. Trebuie să existe şi un pic de gri la omul ăsta. Rămâne numai să-l descoperi. Oricum nimeni nu i-a pus niciodată la îndoială competenţa ca ziarist. O să ai mult de învăţat în contact cu el.

Kathleen surâse. Prietena ei era plină de optimism, ca de obicei.

– Ai dreptate, Paula. Orice ar fi, sunt hotărâtă să-i dovedesc că n-are de a face cu o debutantă prostuţă. Vreau din tot sufletul să învăţ, dar vreau totodată să fiu respectată şi să mi se lase o oarecare libertate de mişcare. În fine, om trăi şi om vedea.

– În orice caz, curaj şi baftă, încheie Paula. Şi nu uita să mă ţii la curent.

Ploua a doua zi de dimineaţă când Kathleen îşi părăsi casa pentru a se îndrepta spre redacţie. De obicei nu dădea nici o atenţie vremii. Era totdeauna nerăbdătoare să ajungă la lucru şi să se ocupe de o nouă anchetă sau de redactarea unui articol. Astăzi lucrurile stăteau altfel. Cerul plumburiu îi amintea de faptul că

trebuia să-l înfrunte pe Victor Damien. Viitorul îi părea la fel de sumbru și nesigur ca și timpul posomorât al acestei dimineți de iulie.

O jumătate de oră mai târziu, intra în clădirea în care se afla redacția și se îndrepta spre lift. Auzea pe cineva mergând în spatele ei, dar era normal. La ora asta era un continuu du-te-vino.

La câțiva pași în spatele ei, Victor Damien îi admira unduirea șoldurilor, favorizată și de pantofii albi cu tocuri înalte. Mergea cu o grație felină și plină de încredere în ea. Ca și cum era sigură de calea pe care o alesese în viață.

Știuse din prima secundă când o văzuse că nu este o femeie previzibilă. Dar femeile nu sunt toate, prin însăși structura lor, imprevizibile ? Este foarte frumoasă și foarte sexy. Da, într-adevăr foarte sexy. Totuși, în ciuda acestui talent pe care se părea că-l are de a trezi în el monștri de mult adormiți, nu putea să nu recunoască faptul că este o bună ziaristă. El, ca și miile de cititori ai lui Houston Star, îi citea cu deosebită plăcere articolele. Avea un mod direct de a aborda faptele și nu se încurca niciodată cu înflorituri în expunerea lor. Mai mult decât atât, evita cu grijă să dramatizeze sau să exagereze situațiile. În concluzie, scria ca un bărbat.

Pe chipul lui Victor se întipări acea expresie aparte, un surâs abia schițat care nu era însă nici surâs nici strâmbătură. Ca și cum ar

fi vrut să izgonească pentru totdeauna veselia de pe chipul lui, dar fără să-şi poată împiedica ochii şi buzele de a reacţiona în faţa unor situaţii comice ale vieţii. În cazul de faţă, admira silueta atrăgătoare a lui Kathleen, care era doar la câţiva paşi înaintea lui, spunându-şi că din acest punct de vedere tigroaica de la faptele diverse era cum nu se poate mai feminină.

— Bună dimineaţa, domnişoară Martin.

Vocea gravă şi vibrantă ajunse la urechile lui Kathleen în momentul când se oprea în faţa ascensorului. O recunoscu imediat şi ezită înainte de a-i arunca o privire peste umăr.

— Bună, şopti ea, puţin neliniştită.

Dar Victor nu mai arbora aerul îngâmfat din ajun.

— Eşti gata să plonjezi într-un nou univers ?

— Să zicem mai bine că în dimineaţa asta nu mă mai preocupă fluctuaţiile de la Bursă.

Uşile metalice ale liftului se deschiseră şi el îşi puse mâna pe spatele ei pentru a o împinge uşor spre interior. Cabina era plină şi stătură aproape lipiţi unul de celălalt.

Această apropiere tulburătoare o emoţionă într-atât pe tânăra femeie încât încercă cu disperare să găsească un subiect de conversaţie oarecare, ca să-şi abată cursul periculos al gândurilor.

— Presupun că n-o să-ţi pierzi acum tot interesul pentru Bursă, numai fiindcă ai fost nu-

mit şeful faptelor diverse. Ţinând seama de situaţia privilegiată pe care o ai în lumea finanţelor, presupun că ai profitat ca să faci câteva investiţii profitabile, nu-i aşa?

– Nu în acest sens, răspunse el. Îmi place să investesc în valori tangibile. În lucruri palpabile, pe care le pot atinge... dacă vreau.

Aceste cuvinte o tulburară nespus pe Kathleen. Aveau ele un dublu sens sau imaginaţia îi juca feste în această dimineaţă?

– Mie personal mi s-a părut întotdeauna că jocul la bursă este o activitate puţin cam riscantă, reluă ea.

– Altfel nu-ţi plac riscurile?

– Nu când e vorba să-mi joc banii câştigaţi cu atâta trudă.

Victor nu-i răspunse nimic. Nici n-ar fi putut. Oamenii din spatele lor se mai mişcaseră pentru a primi un nou flux de pasageri şi Kathleen se lipise şi mai mult de el. Un parfum de gardenia i se răspândea din păr şi căldura trupului ei părea să se reverse într-al lui ca un flux de lavă. Strânse din dinţi şi încercă să nu se mai gândească.

Când în sfârşit liftul se opri la etajul doi, Kathleen abia se mai ţinea pe picioare şi se repezi să iasă din cabina înăbuşitoare ca şi cum ar fi fost urmărită de diavoli.

Victor o ajunse din urmă şi se îndreptară împreună spre biroul pe care-l împărţeau de

acum înainte, fără a înceta să se privească pe furiş.

Kathleen încerca să înţeleagă cauza acestei emoţii neobişnuite care o cuprinsese. Sentimentele ei erau foarte diferite de ceea ce simţise în ajun, în faţa manierelor brutale şi puţin curtenitoare ale ziaristului. În această dimineaţă reacţia ei era în întregime şi în exclusivitate fizică. Apropierea acestui bărbat o făcea să ameţească. Sigur, era seducător şi foarte, foarte viril. Era o prezenţă tulburătoare, iar ochii atât de albaştri te făceau să doreşti să te cufunzi în apele lor adânci. Dar în fond ea cunoştea și alți bărbaţi la fel de frumoşi, dacă nu și mai şi, şi nici unul nu producea asupra ei un asemenea efect. De când o păţise cu mincinosul ăla de Eric, care-i jurase credinţă veşnică iar el era deja căsătorit şi tată de familie, nu mai avea nici un pic de încredere în sexul opus. Nu descoperise adevărul în privinţa lui Eric decât după doi ani şi se jurase atunci că n-o să mai permită nici unui bărbat s-o joace astfel pe degete. Gândindu-se la tatăl ei şi la acest unic amant, ajunsese la concluzia că bărbații nu-i făcuseră decât rău.

Dar atunci, de ce reacţiona astfel în prezenţa lui Victor Damien ? Poate cauza erau misterele care-i înconjurau viaţa. Nici ea nici alte persoane de la Houston Star nu ştiau nimic despre el şi asta o intriga. De ce, de exemplu, se arăta atât de evaziv când era vorba despre

trecutul lui de reporter ? Ieri chiar, insinuase că faptele diverse nu erau un domeniu nou pentru el. Dar când ea dorise să afle mai mult, se închisese apărându-și secretul, ca o scoică perla. Ce ascundea deci ?

Iar Victor nu-și putea împiedica privirea să alunece de-a lungul curbelor ademenitoare ale tinerei. Ținuta pe care o alesese pentru azi nu era deloc mai severă ca cea de ieri. Ba din contră. Rochia, de o eleganță deosebită, era sugestivă ca să nu zică provocatoare. Gulerul înalt ascundea gâtul și pieptul, dar brațele și puțin din umeri erau dezgolite. Iar țesătura, albă și mătăsoasă, o îmbrăca la fel ca o mănușă până la tiv, aflat mult deasupra genunchilor. Părul forma o cascadă de bucle blonde care-i cădeau liber pe umeri ; nu-și amintea să mai fi văzut vreodată un asemenea păr.

– Întotdeauna te piepteni așa ? o întrebă el pe neașteptate.

Kathleen îi aruncă o privire uimită.

– Poftim ?

Victor simți că se înroșește, ceea ce-l înfurie. De când își lăsa el gândurile să prindă glas prin cuvinte ? Își pierduse complet controlul ?

– Părul tău ? A fost întotdeauna așa ?

Ea dădu din cap, încă mirată de întrebare.

– Da. Am încercat într-o vreme să-l întind, dar asta îmi lua îngrozitor de mult timp. De ce ? Te deranjează ?

— Nu. Dar mi se pare un pic surprinzător, asta-i tot. Nu cred să mai fi văzut vreodată atâta păr pe un singur cap.

Kathleen izbucni în râs.

— Mă bucur că-mi spui asta. La un moment dat m-am temut că o să-l pierd complet. Îmi cădea îngrozitor. Stresul, presupun.

Avu un gest impulsiv în direcţia părului lui.

— Dar nici tu n-ai de ce te plânge. Este părul tău, nu-i aşa ?

Înainte să-şi dea seama ce i se întâmplă, Victor pufni în râs. Nu i se mai întâmplase de atât de mult timp să râdă, încât fu aproape şocat timp de o clipă.

— Da, răspunse el. Este al meu. Şi părul şi dinţii.

— Iată o veste bună, adăuga ea pe un ton şmecheresc.

Tocmai ajunseră la uşa biroului. Ceva mai încolo, la capătul culoarului, se găsea o sală mare a redacţiei în care numeroşi ziarişti şi stagiari erau deja aplecaţi asupra calculatoarelor lor. Ici şi colo, telexurile ţăcăneau, înscriind ştirile zilei provenind de la diversele agenţii răspândite în jurul Houstonului sau de-a lungul şi de-a latul Texasului. Şi mai încolo se găsea sala secretarilor de redacţie, însărcinaţi cu paginarea diferitelor rubrici ale ziarului.

Victor îşi dori dintr-odată să-şi poată continua drumul şi să se instaleze oriunde, undeva în vastul spaţiu al redacţiei, mai degrabă de-

cât să împartă acest soi de dulap cu o femeie care făcea asupra lui, din ce în ce mai mult, efectul unei grenade dezamorsate pe cale de a-i exploda în mâini. Cum se va putea concentra dacă o va simţi tot timpul atât de aproape de el ? Nu era deloc sigur că vrea să plonjeze din nou în universul întunecos şi otrăvit al furturilor, crimelor şi altor rele ale societăţii contemporane.

CAPITOLUL IV

Când ajunseră în interiorul a ceea ce Victor considera mai mult un „dulap" decât un birou, Kathleen își puse poșeta pe masă și luă recipientul din sticlă al filtrului de cafea.

— Mă duc să aduc apă, îi spuse ea. Instalează-te și simte-te ca acasă.

Încruntat, Victor o privi dispărând. Totul devenea de-a dreptul îngrijorător. Era prea drăguță, prea primitoare, într-un cuvânt prea amabilă. Dar nu vroia s-o placă. Nici măcar s-o aprecieze. Nu vroia să simtă nimic pentru ea. Dacă nu, va începe să-și facă sânge rău de câte ori se va gândi la ce primejdii se expune. Își alesese un domeniu de activitate care nu-i permitea o clipă de răgaz și putea în fiecare moment să dea peste un criminal gata de orice, dacă s-ar fi simțit amenințat. Oricine putea să-i întindă o cursă și s-o reducă pentru totdeauna la tăcere, exact cum făcuseră cu Peter, cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată.

Când Kathleen reveni în birou, Victor tocmai verifica dacă telefonul și calculatorul funcțio-

nează. Ea îi aruncă o privire în timp ce punea cafeaua în filtru.

— E în regulă ?

— E în regulă, confirmă el pe un ton sec. Kathleen ridică dintr-o sprânceană dar nu zise nimic. Aisbergul revenise deci la vechea lui poziție. Ar fi trebuit să-şi închipuie că atmosfera destinsă în care începuseră împreună ziua nu va dăinui mult timp. Hotărî că e mai bine să tacă şi, aşezându-se la biroul ei, începu să-şi răsfoiască corespondenţa, în timp ce cafeaua trecea picătură cu picătură în recipient. Puţin câte puţin, mica încăpere fu invadată de mirosul cafelei şi, când în sfârşit se auzi ultima gâlgâitură a aparatului, tânăra se sculă.

— Nimic nu valorează cât o cafea bună când vrei să începi cu spor o nouă zi de lucru, spuse ea cu o veselie puţin forţată. O vrei cu zahăr sau cu lapte ?

— Mulţumesc, dar am mai băut una în dimineaţa asta.

Ea îndepărtă acest argument cu o mişcare a mâinii.

— Încă una nu-ţi va face rău. Ceştile sunt curate, chiar dacă sunt un pic ciobite.

Şi îi întinse una pe care Victor o acceptă fără prea multă convingere. Această mică ceremonie matinală părea să facă parte din obiceiurile lui Kathleen şi nu ţinea deloc să se lase antrenat în nici o rutină care nu era strict profesională. Totuşi nu se putea hotărî să re-

fuze ceea ce ea îi oferea cu atâta plăcere. Încă o slăbiciune care nu prevestea nimic bun.

– E un veritabil ritual pentru mine, reluă tânăra, confirmând bănuielile lui Victor. Un ritual pe care trebuie să-l îndeplinesc după toate regulile. N-aş putea să mă mulţumesc cu cafeaua insipidă care se serveşte la bufetul ziarului. Ştii, specia aia de lichid călduţ şi vag colorat care n-are din cafea decât numele. Amestecul ăla este practic de nebăut. E una din maniile pe care le-am adus din Louisiana mea natală. Acolo le place să bea o cafea adevărată, tare şi aromată.

– La care se pune şi puţină cicoare, adăugă Victor.

Kathleen ridică repede capul cu un aer surprins.

– Ştii asta ? Totuşi nu eşti de pe acolo ?

– Nu, dar am avut ocazia să mă duc în Louisiana.

– Eşti texan de origine ?

– Da, născut şi crescut în Texas.

Înghiţi o gură de cafea şi abia se abţinu să nu închidă ochii ca s-o savureze mai bine. Ce diferenţă faţă de cafelele fără gust pe care le bea în mod obişnuit. Aceasta parcă te învăluia, ca şi accentul sudist al celei ce o preparase. Ca şi privirea ei... Gata cu visele ! Sosise momentul ca să treacă la lucruri serioase.

– Dacă mi-ai spune la ce lucrezi acum ?

Ea luă repede două înghițituri mici, înainte de a răspunde.

– Am mai multe cazuri în vedere, dar din ele doar două trebuie rapid rezolvate. Dacă nu cumva vrei să-mi încredințezi altceva de făcut ?

– Ei bine, pentru început, țin ca o regulă să fie respectată în mod strict. Când un fapt divers a apucat să fie adus la cunoștința publicului, el trebuie urmărit până la capăt, chiar dacă asta durează ani. Includ în asta procedurile preliminare, procesul și pronunțarea. În acest caz, vom fi obligați să colaborăm cu redactorii de la judiciar.

Kathleen clătină gânditoare din cap.

– Mai mult decât atât, continuă Victor, vreau să-ți cunosc ideile și planurile înainte să pleci în anchetă sau să-ți așterni pe hârtie rezultatul investigațiilor. Și bineînțeles, vreau să citesc tot ce scrii, înainte ca materialele să aterizeze pe biroul lui Gonzales.

Kathleen își mușcă buzele. Trecuse o groază de timp de când Jeff Newby nu-i mai ceruse să-i recitească materialele și nici nu-i mai pusese întrebări asupra anchetelor în curs. Avea încredere în ea și în instinctul ei de ziaristă. Era evident că Victor Damien avea dubii asupra competenței ei și era decis s-o lege de mâini și de picioare. Ce să facă, nu putea decât să se încline, pentru că el era șeful. Ei bine, fie, pentru că o punea la probă, va ști ea să facă în așa fel încât să-i câștige respectul.

— De acord, cedă ea. Mai e ceva ?

El mai bău o gură de cafea și o privi o clipă fără să zică nimic.

— Un singur lucru. Vom fi fără îndoială puși în situația să scriem unele articole împreună. Consider că un fapt divers beneficiază întotdeauna de un plus de obiectivitate când este conceput și scris de doi ziariști care au făcut ancheta.

Kathleen își holbă ochii de uimire.

— Scris de amândoi ? repetă ea. Vrei să zici de tine și de mine ? Împreună ? În aceeași problemă ?

— Exact. Victor Damien și Kathleen Martin. Kathleen Martin și Victor Damien. Ordinea numelor mi-e total indiferentă.

O văzu că pălește, ceea ce i se păru ciudat.

— Ești sigur că e o idee bună ? Vreau să spun... că n-am mai lucrat niciodată așa înainte.

Și dacă te luai după chipul ei livid, nici n-avea chef să facă cu el o asemenea experiență. Ideea unei colaborări între ei i se părea atât de respingătoare ?

— Nu te nelinişti, domnişoară Martin. Eu am făcut-o. Deci există cel puțin un veteran printre noi.

Kathleen își mușcă buzele.

— Nici nu știi cât mă liniștește asta, spuse ea cu o voce mieroasă.

El făcu o mutră sardonică.

— Cu atât mai bine. Sunt mulțumit că te simți mai la îndemână. Și pentru că suntem pe

aceeaşi lungime de undă, iată cum se va desfăşura colaborarea noastră. Tu vei scrie prima versiune, apoi o iau eu la pieptănat.

Kathleen îşi pierdu graiul pentru câteva clipe. Dar indignarea i-l redă imediat şi, uitând că se adresează şefului ei ierarhic, răspunse cu toată spontaneitatea de care era capabilă.

– Categoric nu, bătrâne ! N-o să mă omor cu lucrul ca să te văd pe tine jonglând cu frazele mele şi recoltând apoi toţi laurii. Şi dacă va trebui să lucrăm împreună la redactarea unor articole, eu voi fi aceea care o să mă ocup de versiunea definitivă. Nu tu !

Victor o privi îndelung, frecându-şi bărbia cu un aer distrat. Pe toţi dracii ! În toată cariera lui de ziarist nimeni nu îndrăznise să-i mai vorbească astfel. Nici unul din confraţii lui n-ar fi riscat. Şi totuşi, în loc să se simtă insultat sau iritat, nu se gândea decât la chipul ei care era şi mai fermecător aşa mânios. Era frumoasă şi plină de draci, iar ochii ei verzi aruncau fulgere.

– În cazul că ai uitat, tocmai mi-ai spus că n-ai nici o experienţă în domeniu.

Kathleen avu un mic gest de nerăbdare.

– Nu sunt chiar aşa de imbecilă. Şi să ştii că sunt în stare să recunosc un profitor, atunci când îl văd.

– Insinuezi că vreau să te manipulez şi să profit de pe urma ta ? spuse Victor cu un surâs şiret.

— Dar cum ai numi asta ?

— Să mă folosesc de prerogativele mele in calitate de şef al rubricii fapte diverse.

Kathleen fremătă de mânie greu reţinută.

— Asta e un lucru împotriva căruia nu pot riposta. Dar pentru că tot suntem în momentul când punem punctele pe i, aş vrea să te previn că dispun de un creier în perfectă stare de funcţionare şi că n-am intenţia să-l trimit în vacanţă.

Victor îşi puse ceaşca pe masă cu un aer de indulgenţă amuzată.

— Ei bine, tot ce mi-ai spus în această dimineaţă m-a liniştit pe deplin, domnişoară Martin. Ai creier, părul este al tău, eşti din Louisiana şi-ţi place cafeaua bună. Am uitat cumva ceva ?

— Da. Ai omis să menţionezi o lungă experienţă de muncă pe lângă tipi de genul tău. Şi la încheierea socotelilor toţi au pierdut !

El îşi ridică sprâncenele mirat.

— Tipi de genul meu ?

— Da, bărbaţii care cred că sunt mai îndreptăţiţi să ocupe anumite funcţii numai fiindcă poartă pantaloni şi se bărbieresc. Bărbaţi ca tine care reped femeile şi caută să le intimideze ! Dictatori care...

— Oh, te-aş sfătui să-ţi moderezi puţin cuvintele şi să-ţi regăseşti sângele rece, domnişoară Martin.

Victor se ridică și, sprijinindu-se de birou, se aplecă spre ea. De data asta el era cel înfuriat.

– Nu încerc să te intimidez și nu cred că te-am repezit vreodată.

Kathleen se ridică la rândul ei. Cu tocuri era aproape la fel de înaltă ca și el și n-avea intenția să-i lase ultimul cuvânt.

– Nu ? Totuși așa se pare...

Chipul ei era atât de aproape de al lui încât Victor uită pentru o clipă motivul certei lor. Avea o piele atât de mătăsoasă și proaspătă... Desenul senzual al buzelor ei îl înnebunea. Această gură atât de aproape de a lui era un apel flagrant la sărut ; această privire atât de verde, viziunea unui covor de smaralde scânteietoare. O privire care se tulbură și-l privi dintr-odată cu un aer puțin speriat și mirat.

Victor încercă să-și înfrângă emoția și se dădu înapoi scoțând un suspin.

– Ți-ai ieșit din fire pentru nimic, bombăni el. Nu va fi cazul să colaborezi atât de des cu mine. Asta se va întâmpla chiar foarte rar. Doar câteodată...

Kathleen își dădu drumul să cadă la loc pe scaun. N-o mai țineau picioarele. Modul ciudat în care o privise... Timp de o clipă se temuse... sperase... un sărut, dacă nu, ce naiba altceva ? Categoric își pierduse capul.

Victor își reveni la rândul lui.

— Și pentru că ții atât de mult, când vom scrie un articol împreună, va trebui ca amândoi să fim de acord cu versiunea finală înainte de i o duce lui John Gonzales.

Kathleen rămase cu gura căscată.

— Chiar vrei asta ? îl întrebă ea cu o voce pe care toate aceste emoții ciudate și insolite o făceau să tremure.

Victor ridică din umeri.

— Sunt șeful tău, Kathleen, nu un dictator.

Tânăra nu știa ce să mai creadă. Nu se așteptase desigur să câștige bătălia atât de repede și încă și mai puțin să-l vadă pe Victor făcându-i cea mai mică concesie. Poate totuși nu era un Aisberg autocrat.

— Eu... eu sunt dezolată că am sărit așa la tine. Dar înțelege-mă, munca mea contează enorm pentru mine.

Victor dădu din cap.

— În acest caz de ce nu-mi arăți notițele asupra celor două cazuri de care-mi vorbeai adineaori ?

Kathleen scotoci prin teancul de hârtii care-i acopereau biroul și scoase niște notițe mâzgălite în grabă. I le întinse cu un mic surâs de scuză.

— Sunt abia la început. N-am strâns încă destule informații ca să-mi fac o părere.

Victor își puse ochelarii și parcurse rapid notițele. După o clipă ridică ochii spre ea.

– Par foarte interesante. O să mă ocup de acelea cu furturile de tablouri. Vezi ce poţi face cu povestea privind deversarea ilegală de produse nocive.

Era abia ora zece când telefonul lui Kathleen sună pentru a suta oară în acea zi ; dar întreruperile repetate n-o deranjau atât de mult ca de obicei. Ele îi permiteau să-şi concentreze atenţia asupra lucrului şi să uite puţin de prezenţa şi apropierea tulburătoare a lui Victor.

– Kathleen Martin, răspunse ea automat.

Urmă o lungă pauză, fapt care îi atrase atenţia lui Victor.

– Da, vă ascult. Sosesc imediat, spuse în cele din urmă tânăra ridicându-se.

Închise brusc şi-şi înşfăcă poseta.

– Se petrece ceva la Lane Star Bank, îi explică şefului ei. Trebuie să mă duc până acolo.

– Ceva ? Cine era la telefon ?

– Unul din informatorii mei.

Victor ridică mirat o sprânceană şi Kathleen scoase un suspin de nerăbdare.

– E un poliţist cu care mă înţeleg bine şi care mă previne câteodată când se întâmplă lucruri care m-ar putea interesa.

Victor surâse în sinea lui. Niciodată nu privise situaţia din acest punct de vedere. Şi el

se împrietenise adesea cu poliţişti. Asta presupunea în general mult timp şi nu puţine seri stropite din belşug cu vin, plătit bineînţeles de el, pentru a intra în graţiile lor. Kathleen nu trebuise însă decât să apară ca să obţină aceleaşi rezultate. Era sigur de asta.

— Şi care e mă rog acel ceva care se petrece la bancă ?

— Mă grăbesc ! strigă ea ridicându-şi mâinile spre cer. O să ajung după ce acel ceva va deveni o poveste arhicunoscută !

Se repezi spre uşă, dar vocea lui Victor o opri când punea mâna pe clanţă.

— Eşti întotdeauna atât de dificilă şi impertinentă ?

Ea strânse din dinţi şi ridică ochii spre tavan. Nu, nu era întotdeauna atât de rebelă. El era cel care-i provoca aceste reacţii stranii şi făcea să răbufnească tot ce era mai rău în ea.

— Încerc doar să-mi fac munca, răspunse ea întorcându-se spre el.

— Şi eu. Atunci spune-mi ce se întâmplă, înainte să fie prea târziu.

— Au luat ostateci. O brigadă specială e deja în drum pentru a încerca să rezolve situaţia. Plec !

Victor sări în picioare.

— Vin şi eu cu tine.

Kathleen se opri brusc din elan.

— Râzi de mine, nu-i aşa ?

– Nu sunt eu omul care râde prea mult, domnișoară Martin.

Se întoarse spre calculatorul lui și-l închise.

– Dar e inutil ! exclamă Kathleen, ofensată la culme. Am lucrat întotdeauna singură și țin să continui așa.

– Nu și când e vorba de un pericol și atât timp cât voi fi eu șeful, decretă Victor luând-o de braț și trăgând-o afară din birou.

– Știu destul de bine să-mi port și singură de grijă, protestă tânăra alergând alături de el pe culoar. Și în fond, nu te duci la război dacă te temi de gloanțe.

– Știu eu ce fac, domnișoară Martin. Sunt câțiva ani buni de când sunt ziarist. Trebuie să-ți arăt diploma ca să te conving ?

– De ce nu ? i-o întoarse ea cu promptitudine.

Degetele lui Victor îi strânseră și mai tare brațul, căruia nu-i dăduse încă drumul.

– Mă întreb cum de reușea Newby să-ți suporte obrăzniciile ?

– Nu mi-a dat niciodată nici cel mai mic motiv ca să fiu obraznică. El nu mă trata ca pe proasta târgului !

– Dacă îți permitea să ai de-a face cu indivizi care iau ostatici, sunt încântat că s-a hotărât să ne părăsească pentru Chronicle.

– Cine a spus că o să am de-a face cu ei ? Ești nebun !

– În acest caz nu văd nici o problemă. Să zicem doar că merg cu tine ca să mă asigur că totul este în regulă.

Insultată din cale afară, Kathleen își smulse brațul din strânsoare și se repezi spre ascensor. Victor abia se ținea după ea, minunându-se de agilitatea cu care se mișca pe tocurile înalte și ascuțite. Parcă mergea în adidași.

Când ajunseră în parcare, tânăra îi făcu semn spre Lincolnul ei.

– E faptul meu divers. Deci luăm mașina mea.

Victor își ascunse surpriza zărind automobilul. Era o berlină lungă și luxoasă, destul de veche. Și-ar fi imaginat-o mai repede pe Kathleen la volanul unei mașini sport, bineînțeles decapotabilă. Dar, după cum deja bănuise, era o ființă imprevizibilă.

– Unde ai găsit mașina asta ? întrebă el, așezându-se pe scaunul îmbrăcat în piele albă.

Ea îi aruncă o privire piezișă, în timp ce băga cheia în contact.

– Ce vrei să spui ? Am cumpărat-o nouă.

– Și de câți ani mergi cu aceeași mașină ?

Kathleen ieși în marșarier din parcare.

– Ar trebui să mă simt insultată de această întrebare ?

– Nu, răspunse el.

Kathleen apăsă până la fund pe pedala de la accelerație și mașina țâșni cu destulă forță pentru a le rupe gâtul la amândoi. În aparen-

ţă, modul de a conduce al lui Kathleen era la fel de periculos ca şi surâsul ei.

– Sunt doar mirat. Că ai cumpărat o maşină de acest tip şi că ai păstrat-o atâţia ani. Cea mai mare parte a oamenilor le schimbă în mod regulat.

– Eu nu sunt la fel ca cea mai mare parte a oamenilor. Când găsesc ceva care-mi place, îl păstrez.

Victor consideră acest răspuns dintr-un unghi personal de vedere. Era un mesaj, un fel de avertisment abia voalat ? Se întrebă dintr-odată dacă ea găsise şi bărbatul care-i plăcea destul pentru a vrea să-l păstreze pentru totdeauna.

– Văd, şopti el.

Kathleen avea ochii fixaţi asupra traficului, în timp ce se îndrepta spre vestul Houstonului.

– De fapt am cumpărat maşina când am intrat la Universitate, reluă ea după un moment.

– Probabil că ai fost o studentă tare bogată.

Kathleen scutură din cap.

– Nu chiar. Mama îmi deschisese un cont la naşterea mea. Când am intrat la Universitate, ea a hotărât că venise momentul să cheltuiesc o parte din aceşti bani pentru cumpărarea unei maşini demne de încredere.

Îşi încreţi năsucul frumos şi râse.

– Am ales un Lincoln numai ca să-i fac în ciudă lui tata. Noi locuiam în Bossier City şi de fiecare dată când treceam în Texas, începea

să bombăne spunând că texanii sunt incapabili să cumpere altceva decât Lincolnuri și Cadillacuri.

— Și te-ai instalat în Texas tot ca să-l enervezi ? o întrebă Victor plin de curiozitate.

Surâsul i se șterse imediat de pe buze.

— Cum vrei s-o iei...

Se opri la un stop și îi aruncă o privire pe furiș. Era la fel de furioasă că el considerase necesar s-o însoțească. Ca și cum avea nevoie de un bodyguard. Dar fiindcă tot se afla aici, putea să profite de ocazie să-i pună la rândul ei câteva întrebări cu caracter strict personal.

— Tu ai locuit întotdeauna la Houston ?

— Nu, m-am născut în apropiere de Wichita Falls.

— E un loc îngrozitor de cald și secetos. Acolo ți-ai început cariera de ziarist ?

— Nu.

Răspunsul era sec și nu invita deloc la continuarea dialogului. Kathleen decise că e mai bine să-și țină gura. Oricum ajunseseră în apropierea lui Lone Star Bank. Un baraj al poliției îi obligă să parcheze la distanță de clădire.

— O să iei și tu notițe ? întrebă ea sărind jos din mașină.

Victor ieși la rândul lui.

— Trebuie ?

Kathleen își ridică ochii spre cer.

– Dacă n-ai intenţia să-ţi notezi, ce-ai de gând să faci ?

– Să te observ.

Tânăra strânse din maxilare.

– Kensington e pe cale să-şi arunce banii pe fereastră dacă te plăteşte doar pentru a mă privi în timp ce lucrez !

– Vezi-ţi de treaba ta, domnişoară Martin. Şi eu mă voi preocupa să stabilesc în ce constă treaba mea.

– Exact asta îţi şi cer ! ţipă ea pe neaşteptate. Cum o să mă concentrez asupra a ce am de făcut, când o să te simt în spatele meu gata să mă spionezi în tot ce fac ? N-am auzit în viaţa mea vorbindu-se de o asemenea metodă !

Se întrerupse o clipă, înainte de a ridica din umeri.

– În fond, n-ai decât să faci ce-ţi place. Mi-e perfect egal. Urmăreşte-mă sau dispari de pe suprafaţa pământului, asta nu mă va împiedica să-mi fac ancheta aşa cum consider eu.

Acestea fiind spuse, îi întoarse spatele şi o luă la picior spre clădirea băncii.

CAPITOLUL V

Mulţimea pestriţă înconjura un zgârie nori care adăpostea sediul băncii. Baraje ale poliţiei formate la circa douăzeci de metri de intrare, supravegheată de ofiţeri, aveau scopul ca nimeni să nu pătrundă în interiorul clădirii.

Kathleen se strecura prin mulţime în direcţia barajului, când mâna lui Victor i se aşeză pe umăr.

— Unde te repezi aşa ?

Se întoarse spre el, înfuriată la culme. Dacă ochii ei ar fi fost pistoale, l-ar fi doborât categoric dintr-o singură privire.

— Tu ce crezi ? bombăni printre dinţi. Încerc să mă strecor până la barieră ca să vorbesc cu unul din poliţişti.

— Ca să rişti să fii omorâtă de un glonţ rătăcit, dacă bandiţii ies brusc, hotărâţi să mături mulţimea cu rafale de puşcă mitralieră ?

Kathleen holbă ochii la el : Tipul era bolnav !

— Un scenariu aşa ridicol este exclus. Poliţia i-ar doborî imediat.

– Cu condiția să nu se servească de un ostatic ca de un scut. Şi nici posibilitatea de a fi atinsă de un glonţ rătăcit nu stă în picioare ?

Lui Kathleen îi veni să urle de disperare.

– Nu crezi că exagerezi puţin ? Te uiţi prea mult la filmele poliţiste de la televizor, Damien. Şi orice ar fi, mă aflu aici pentru a face un reportaj, nu pentru a discuta despre mortalitate.

O clipă Victor îi privi chipul atât de pur, încadrat de cascada de bucle blonde. Se credea o ziaristă îndrăzneaţă. Şi poate că aşa şi era cazul. Dar era totodată şi o femeie dulce şi vulnerabilă pe care trebuia s-o protejeze. Şi n-o s-o lase niciodată să se expună astfel, chiar dacă din cauza asta îşi va atrage fulgerele ei de mânie.

– Liniştește-te, domnişoară Martin. O să strâng eu informaţiile care ne trebuie. În aşteptare rămâi aici. De fapt, îţi interzic să te urneşti din locul ăsta.

După care dispăru în mulţime fără a-i mai lăsa timp să reacţioneze în vreun fel.

Kathleen fierbea. Dacă n-ar fi fost înconjurată de oameni, precis s-ar fi dat în spectacol. S-ar fi tăvălit pe jos, ar fi bătut din picior, ar fi trântit nişte uşi, ar fi scos nişte strigăte sălbatice... Ce mai, nişte manifestări deloc potrivite cu o femeie de vârsta ei... Lista era lungă şi îşi mai imagina câteva mijloace de a se

descărca, dar pe moment, ceea ce o preocupa înainte de toate era de a-l împiedica pe acest brontozaur să-i fure faptul ei divers sub nişte pretexte înşelătoare, susţinute de argumente din alte timpuri.

Îşi strâmbase gâtul încercând să-l zărească pe Victor Damien, când remarcă un locotenent de poliţie pe care-l cunoştea fiindcă vorbise de mai multe ori cu el când avusese treabă pe la poliţie. Stătea în colţul străzii, în direcţia opusă celei în care-o luase Victor şi părea că dă nişte ordine soldaţilor care păzeau barierele. Imediat îşi croi drum până la el.

— Bună, cum merge ? îi spuse când ajunse în dreptul lui.

Erau încă separaţi de baricade, dar acum cel puţin se găsea în faţă. Victor rămânea în continuare invizibil.

— Ei, bună, domnişoară Fapte Diverse. Mereu pe teren ?

— Când se întâmplă asemenea lucruri...

Bărbatul ordonă curioşilor care se înghesuiau în jurul lui Kathleen să se îndepărteze puţin.

— Ce s-a întâmplat de fapt ? îl întrebă ea cu o voce joasă.

Adună cele câteva informaţii pe care le poseda locotenentul, dar el nu mai era în contact cu membrii brigăzii specializate în eliberarea ostaticilor, care intraseră în interiorul băncii. Puţinul pe care i-l spusese era totuşi suficient ca să pună puţin balsam pe inima ei.

Cel puţin nu va reveni cu mâinile goale şi Victor va fi obligat să colaboreze cu ea la redactarea articolului. Măcar aşa noul şef al rubricii nu va reuşi să-i uzurpe atribuţiile ei. Liniştită un pic, îşi scoase aparatul de fotografiat din poşetă şi luă câteva instantanee de la faţa locului, în timp ce locotenentul se îndepărta în direcţia unui alt poliţist. Mai trase cu urechea la conversaţiile din jurul ei. Dar palavragiii nu spuneau nimic interesant şi o luă înapoi spre locul unde o lăsase Victor acum vreo trei sferturi de oră. Acesta sosi aproape în acelaşi moment şi o luă de braţ, trăgând-o spre maşina parcată în capătul străzii.

— Hei, ce faci ? protestă ea. De ce plecăm ?

— Pentru că nu mai avem nimic de făcut aici, domnişoară Martin. Am strâns toate informaţiile de care ai nevoie pentru articolul tău.

— Dar, banditul...

— ... a fost încolţit şi prins şi se pregătesc să-l conducă la postul de poliţie.

— Atunci să mergem să fac nişte fotografii în momentul când va intra în dubă. Pe unde vor ieşi ?

— Prin parcarea subterană. N-o să vedem nimic altceva decât camioneta poliţiei. Nimic interesant, decretă Victor cu un ton care nu admitea replică.

Ajunseră la Lincoln şi Kathleen descuie uşile fără a mai zice nimic.

— Nu mi-ai ascultat ordinul, reluă Victor după ce-și ocupară locurile. Te-am văzut discutând cu un polițist lângă barieră.

Da ? Ea încercase degeaba să-l descopere...

— Poate crezi că era să te aștept cuminte, înghesuită între un grăsan și o femeie care mirosea a parfum prost, în timp ce tu îmi făceai treaba ? Sunt ziaristă și n-o să te las să-mi pui bețe în roate.

Victor strânse din maxilare. Nu înțelegea deci că dorise numai s-o protejeze și s-o ferească de cea mai mică primejdie ?

Dar aerul îndărătnic al tinerei vorbea de la sine. Nu, nu se gândise o clipă la riscurile posibile. Era exact ca el, acum trei ani, gata să se arunce cu ochii închiși într-o anchetă chiar dacă pentru asta trebuia să traverseze un câmp minat sau să se expună la o ploaie de gloanțe.

Și el fusese pasionat de meserie până la punctul de a risca totul fără să se gândească. Frica, prudența... îi erau total necunoscute. Până în ziua când moartea colegului și prietenului său îi transformase întregul univers într-un coșmar.

Kathleen demarase de câteva clipe când Victor scoase un mic blocnotes din buzunar și îl puse între ei.

— Consideră asta drept un cadou. Cu el și cu informațiile pe care probabil că le-ai cules o să scrii un articol excelent.

Tânăra aruncă o privire scurtă spre blocnotes, întrebându-se parcă dacă era vorba de un şarpe veninos sau de un dar picat din cer. Nu mai întâlnise niciodată un om ca el şi dacă n-ar fi fost atât de supărată, s-ar fi simţit total dezorientată.

De ce o trata astfel ? Făcea parte din oamenii care văd rău şi pericole peste tot ? Exista vreo dramă în trecutul lui care îl făcuse atât de neîncrezător şi temător ? Trebuia neapărat să găsească răspuns la toate aceste întrebări. Dacă nu, simţea că înnebuneşte...

Kathleen îl privi pe furiş. Expresia închisă a chipului său o derută şi mai mult. De ce nu era şi el ca fostul ei şef ? Lui Jeff Newby îi plăcea să flecărească, să glumească şi privea viaţa şi meseria cu detaşare şi bună dispoziţie. Iar aceste calităţi făceau ca munca să fie o plăcere, ceea ce nu părea că va fi cazul şi cu Victor Damien. Categoric, numele de Aisberg i se potrivea ca o mănuşă.

Oprindu-se la un stop, ea se întoarse spre el.

– Ce-ar trebui să fac ? Să mă arunc la picioarele tale, să-ţi pup mâinile şi să-ţi mulţumesc că ai fost atât de generos ?

Îi întoarse privirea şi ochii lui albaştri întârziară puţin pe buzele ei.

– Mulţumeşte-te să mă duci înapoi la ziar, domnişoară Martin. Lasă chestia cu pupatul mâinilor pe altă dată.

Kathleen înşfăcă blocnotesul şi îl vârî în poşeta ei înainte să pornească din nou.

— Mor de nerăbdare, replică ea veselă. Aş putea să-ţi spun chiar Prea Sfinţia Ta. Ţi s-ar potrivi de minune.

Victor dădu din cap ca şi cum nu-şi putea crede urechilor.

— Cred că nu eşti zdravănă la cap.

Kathleen pufni în râs.

— Să nu fii zdravăn la cap, ce înseamnă asta exact ? În fond fiecare are dreptul la definiţiile lui.

— Şi râse din nou cu acel râs grav şi puţin răguşit care-i dădeau lui Victor fiori de-a lungul coloanei vertebrale. Femeia asta era un adevărat diavol.

— Mă găseşti amuzant ? întrebă el pe un ton tăios.

Kathleen simţi că depăşise poate limitele rezonabilului. În fond omul acesta era şeful ei. Nu putea să nu-l asculte, să-l provoace sau să-l batjocorească, chiar în glumă, fără să rişte nu numai să-i stârnească mânia dar chiar să-şi pună în pericol cariera.

— Hmm, îmi pare rău, Victor. În general nu mă arăt aşa lipsită de respect.

Victor era să se înece de râs. Pe cine credea ea că duce de nas ? Lipsa de respect era trăsătura ei numărul unu.

— Sunt câteodată puţin impulsivă, continuă Kathleen.

— Nici n-aş fi putut s-o bănuiesc, domnişoară Martin.

Sarcasmul o făcu să se înroşească şi îşi uită imediat înţeleapta hotărâre de a se arăta mai prudentă.

— N-ai deci nici un pic de simţ al umorului ? Prietenii tăi de la finanţe nu glumeau niciodată cu tine ?

Victor nu avea prieteni nici la finanţe, nici în altă parte. De la moartea tragică a lui Peter, nu mai lăsase pe nimeni să se apropie atât de tare de el ca să poată înnoda o relaţie oarecare, fiindcă de o prietenie nici nu mai putea fi vorba. Bineînţeles, Kathleen nu ştia şi el nu avea de gând să-i explice.

— Nici unul dintre ei nu avea simţul umorului ca tine, îi răspunse el.

— Oh ! În acest caz te rog să nu te simţi ofensat.

Victor îşi reprimă un suspin. Ea nu-l ofensase... îl speria. Nu trebuia decât să apară ca să se simtă profund tulburat. De când năvălise în viaţa lui, de mai puţin de douăzeci şi patru de ore, răsturnase ordinea îngheţată pe care el o instaurase de acum trei ani. Trupul lui vibra din nou. Spiritul lui renăscuse. Reuşise chiar să-l facă să râdă.

Dar mai mult ca orice, trezise în el dorinţa. Dorinţa de a redeveni un bărbat şi nu numai un ziarist care înnegreşte hârtia. Simţea nevoia de a-i arăta cine era el cu adevărat.

Apropiindu-se de Houston Star, Kathleen o luă spre parcarea unui supermagazin.

— Dacă nu te deranjează, mă opresc câteva minute ca să iau ceva de mâncare. Mor de foame.

— Prânzeşti devreme.

— E vorba mai curând de o gustare. Nu mi-am uat încă micul dejun. N-o să întârzii mult.

Sări din maşină şi intră în supermagazin. Victor o urmări din priviri şi-şi înăbuşi o înjurătură. Această femeie nu era numai imprevizibilă, era un adevărat uragan, o tornadă, un vârtej care-ţi dădea ameţeală. Din fericire era şi iute ca fulgerul. Abia trecuseră câteva minute că se şi întorsese.

— Nu mi-a plăcut ce sandvişuri aveau. Mi-am luat o pungă de cartofi prăjiţi şi una de alune, îi spuse ea urcându-se la volan.

Începuse deja să ciugulească din ele şi îi întinse şi lui punga. Victor ezită, apoi luă câteva. Nu servea la nimic s-o refuze, ea va continua să insiste.

— N-o să-mi fie foame la prânz, comentă el.

— Victor, când lucrezi la fapte diverse, e mai bine să mănânci de câte ori ai ocazia. Altfel rişti să rămâi nemâncat. Mi s-a întâmplat să alerg toată ziua de la un post de poliţie la altul şi să mă trezesc seara că n-am mâncat nimic în ajun.

Victor nu făcu nici un comentariu. Ştia asta la fel de bine ca şi ea.

— Ar trebui să mănânci ceva dimineaţă, înainte de plecare, îi sugeră el pe un ton neutru.

— Câteodată aşa fac. Dar îmi vine întotdeauna aşa greu să mă smulg din pat, declară ea cu un surâs dezarmant. Era un western nemaipomenit aseară la televizor... „Prizoniera deşertului".

— Cu John Wayne ?

— Da. Îmi place la nebunie filmul ăsta.

— Nu mi-aş fi închipuit că-ţi plac westernurile vechi.

— De ce nu ? John Ford a realizat câteva clasice.

Îi întinse din nou punga cu alune şi Victor mai luă câteva. Fără să mai ezite de data asta. Curios. N-o întâlnise pe femeia asta ciudată decât din ajun şi, deja, avea impresia că un fel de curent circulă între ei. Un asemenea lucru nu i se mai întâmplase de mult timp şi se simţea descumpănit. O parte din el dorea sincer să se apropie de ea, dar cealaltă, care trăia întoarsă spre amintirile şi durerea trecutului, îl sfătuia să păstreze distanţele şi mai ales să nu-şi complice existenţa.

— Nu-i un lucru nou pentru tine, nu-i aşa ? întrebă Kathleen peste o clipă.

Privirile li se încrucişară.

— Ce anume ? Să împart un pachet de alune cu o femeie, într-o maşină ? Mi se întâmplă în fiecare zi.

Kathleen suspină exasperată.

— Ştii bine despre ce vreau să vorbesc, Victor. Nu-i aşa, te-ai mai ocupat de fapte diverse ?

El îşi feri privirea.

— Şi dacă spun da, asta te va face fericită ?

— Mă va linişti, răspunse ea cu gravitate.

Victor privea fix în faţa lui, fără să vadă însă nimic. Nu, ea nu se va linişti deloc dacă îi va povesti episodul fatal care-i tulburase întregul curs al existenţei şi o curmase pe cea a prietenului şi coechipierului său, acum trei ani. Kathleen va fi înspăimântată.

— Victor, ce s-a întâmplat ? insistă ea remarcând expresia de suferinţă care se întipărise pe chipul lui.

O privi şi îşi spuse brusc că nu poate să lase această femeie atât de frumoasă şi plină de viaţă să înfrunte aceleaşi riscuri ca Peter şi să sfârşească la fel ca el. Dacă ar păţi indiferent ce, el nu şi-ar ierta-o niciodată.

— S-a întâmplat că am pierdut destul timp cu asta, domnişoară regină a faptului divers. Uită-ţi puţin întrebările şi du-mă înapoi la ziar.

Kathleen îşi muşcă buza de jos.

— Imediat, domnule rege al finanţelor. Dar întâi lasă-mă să-ţi zic ceva. Ştiu că ascunzi un secret. Nu ştiu despre ce e vorba, dar nici nu-mi pasă. Dar indiferent ce-ar fi, ai grijă ca el să nu se răsfrângă niciodată asupra mea.

Şi fără să aştepte vreun răspuns sau vreo reacţie din partea lui, demară şi se îndreptă spre Houston Star.

Victor nu spuse nimic. Privea defilarea străzilor cenuşii ale oraşului şi era supărat că-şi pierduse sângele rece. Ea nu merita asta. Un fel de dezgust faţă de el însuşi îl cuprinse, dar era o senzaţie familiară. Trecuse atât de mult timp de când Victor nu mai dădea doi bani pe propria lui persoană.

Ajuns la redacţie, Victor privea fix ecranul calculatorului, fără să-l vadă însă. O greutate insuportabilă îl apăsa pe piept şi avea chef să urle.

Dar trebuia să reia controlul situaţiei şi asupra lui însuşi. Doar fusese investit cu noi responsabilităţi şi nu era momentul să-i dezamăgească pe cei care avuseseră încredere în el, chiar dacă se înşelaseră avansându-l atât de repede.

Încercă să-şi pună puţină ordine în gânduri şi ridică receptorul. Întâi trebuia să ia legătura cu şeful redacţiei. Lipsise o parte din dimineaţă şi evenimente noi avuseseră poate loc în acest interval. John Gonzales neavând nimic să-i spună în mod special, se duse în sala ziariştilor stagiari care erau însărcinaţi să cu-

leagă accidentele şi micile delicte survenite în ajun. Posturi de poliţie, cazarme de pompieri, nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării. În cele din urmă se duse să-l vadă pe secretarul de redacţie însărcinat cu paginarea rubricii lor şi se întreţinu câteva clipe cu el.

Când se întoarse în micul birou pe care-l împărţea cu Kathleen, se simţea puţin mai calm. Se aşeză la masa lui de lucru şi, luându-şi inima în dinţi, încercă să înceapă un dialog pe care tânăra nu încercase deloc să-l reînnoade după ultima lor altercaţie din maşină.

– Nu e mare lucru de pus în pagina faptelor diverse pe ziua de azi, spuse el. Nimic la Gonzales şi fleacuri la stagiari. O spargere la un magazin de băuturi, trei furturi din maşini, câteva accidente şi o încăierare într-un local de noapte.

– Bine, răspunse Kathleen pe un ton rece. Asta va crea mai mult spaţiu pentru articolul cu ostaticii de la bancă.

– Ai la dispoziţie trei coloane, declară Victor. Tocmai vin de la secretarul de redacţie. Bineînţeles dacă crezi că merită să apară şi vreuna din fotografii.

Kathleen ridică ochii spre el, ca şi cum această iniţiativă o surprindea. Dar nici acum nu făcu nici un comentariu. Dădu pur şi simplu din cap şi îşi îndreptă atenţia spre ecran.

Era decisă să nu-i uşureze sarcina.

— Te-ai dus sus la laborator ? insistă Victor.

— Da, răspunse tânăra. Clișeele nu prezintă prea mare interes. Ieșirea băncii păzită de un cordon de poliție și altele de acest gen... Stau la dispoziția secretariatului de redacție, dacă e nevoie să umple pagina.

Victor își frecă gânditor bărbia. Dacă vroia să risipească atmosfera glacială din birou, trebuia să găsească un mijloc mai eficace.

— Kathleen... vreau să zic domnișoară Martin.

Ea ridică privirea spre el.

— Kathleen îmi convine mai mult.

El surâse ușor.

— Foarte bine. Kathleen. Eu...

Ciocăni de câteva ori biroul cu capătul stiloului, întrebându-se cum să înceapă și cum să formuleze ceea ce avea de spus.

— Adineaori, în mașină... n-aveam intenția să mă arăt atât de dezagreabil.

Expresia chipului ei se îndulci aproape instantaneu. Transformarea era atât de evidentă încât Victor fu de-a dreptul emoționat. Fermecătoarea lui colaboratoare era departe de a fi atât de dură precum voia să pară și această dulce vulnerabilitate pe care o ascundea cu atâta grijă sub înfățișarea bătăioasă o făcea și mai atrăgătoare încă.

— Să nu mai vorbim despre asta, răspunse

ea. Nici eu n-ar fi trebuit să-ți spun lucrurile alea.

Își înfipse privirea verde în ochii lui Victor și acesta simți că vorbele îi pleacă fără voia lui de pe buze.

– Această schimbare a fost un pic cam bruscă și îmi vine greu să mă adaptez.

– Te înțeleg. Și eu regret că m-am repezit așa. Câteodată mi se întâmplă să exagerez.

Victor îi surâse cu adevărat de data asta.

– Și crezi că pentru asta îți port pică ?

Era sigură de asta. Dar acum el avea aerul că-i întinde ramura de măslin a păcii și nu putea să n-o ia. La rândul ei, îi surâse.

– Tu trebuie să mi-o spui.

– Cred că trebuie să dăm uitării această dimineață și să pornim de la zero.

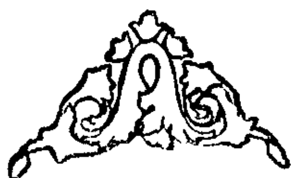
Kathleen scoase un suspin de ușurare și îi întinse mâna.

– Da. Să reîncepem pe baze noi, spuse ea cu căldură. Bună, eu sunt Kathleen și mă voi ocupa de faptele diverse... la ordinele tale.

El îi cuprinse mâna.

– Sunt încântat să fac cunoștință cu tine, Kathleen. Și nu văd nici un inconvenient să-mi spui Victor. Mai ales că ai făcut-o deja.

Ea îi primi vorbele izbucnind în acel râs senzual care-i dădea fiori din cap până în picioare. După care îi fu destul de greu să se apuce de lucru...

CAPITOLUL VI

Victor locuia la vreo douăzeci de kilometri la vest de Houston, într-o fermă veche, pierdută în mijlocul a douăzeci şi cinci de hectare de teren. Cumpărase această proprietate acum trei ani, când intrase la Houston Star. Liniştea şi frumuseţea împrejurimilor compensau din plin distanţa pe care trebuia s-o parcurgă în fiecare zi pentru a se duce şi a reveni de la ziar.

Altădată prefera ambianţa marilor oraşe, ritmul trepidant al străzilor, mirosurile şi zgomotele lor. Totul îi părea excitant pe atunci. Dar această epocă fusese depăşită. Părăsind Dallas-ul, optase pentru o existenţă mai liniştită şi mai apropiată de natură şi o găsise aici, pe aceste pământuri care erau acum ale lui.

Beau, superbul său ciobănesc german, era întins sub porticul care împodobea faţada casei. Sări în picioare şi se lansă în întâmpinarea maşinii lui Victor, în clipa când aceasta se zări de la colţul aleii.

Victor opri sub un stejar secular şi tăie contactul. Nu avea un garaj pentru a-şi proteja maşina de razele arzătoare ale soarelui şi proiectul său de a-i construi un adăpost nu putuse fi pus încă în aplicare. Avea întotdeauna treburi mai importante de îndeplinit în jurul fermei, să repare gardurile, să defrişeze un teren, să aibă grijă de animale... Garajul putea să mai aştepte. Cel puţin până când Victor va termina de reparat peretele grajdului care ameninţa să se prăbuşească. În ordinea priorităţilor, grija lui de a adăposti animalele era cu mult înaintea celei de a-şi proteja maşina.

– Salut, bătrâne, spuse Victor coborând din maşină. Ţi-e foame?

Ciobănescul lătră plin de entuziasm şi dând din coadă îşi însoţi stăpânul până la uşa casei.

Când Victor o deschise, câinele se năpusti înaintea lui în locuinţă, unde domnea o temperatură răcoroasă şi plăcută, graţie storurilor lăsate şi aerului condiţionat. Victor îşi desfăcu imediat cravata şi câţiva nasturi de la cămaşă, îndreptându-se spre frigiderul din bucătărie. Scoase o bere şi o desfăcu, bând cu lăcomie câteva înghiţituri. Apoi umplu cu apă strachina câinelui şi o puse jos.

– Cred că şi ţie ţi-e sete.

Animalul începu să lipăie vesel şi Victor îl privi câteva clipe surâzând. Beau, împreună cu

calul său, erau singurii tovarăşi ai existenţei lui singuratice. Părăsind Dallas-ul, rupsese toate legăturile cu trecutul şi abandonase definitiv vechiul cerc de prieteni.

Kathleen nu se înşelase când îl acuzase că ascunde ceva. Fără îndoială că încerca încă să scape de durere şi de sentimentul de vinovăţie care ameninţase să-l distrugă la moartea tragică a lui Peter. Dar nu putea explica asta tinerei femei, sau indiferent cui. Ar fi avut impresia că rămâne dezbrăcat. Nu, categoric, oricât de lipicioasă şi fermecătoare ar fi fost ea, el nu-i putea permite lui Kathleen să se apropie prea mult de el.

După ce-şi schimbă hainele de oraş cu nişte blugi, un tricou şi nişte ghete, Victor îşi făcu un grătar pe care-l împărţi cu câinele. Apoi se duse la grajd şi îşi înşeuă calul. Era un armăsar solid de culoare albă care avea acelaşi caracter încăpăţânat ca al stăpânului său şi răspundea la numele de Smokin'Doc.

Beau ajunse la turmă înaintea lui Victor şi a calului său. Animalele păşteau de-a lungul râului minuscul care străbătea şerpuind întreaga proprietate. Victor numără capetele şi se asigură că erau sănătoase, înainte de a-l duce pe Doc să se adape la marginea apei.

Greierii cântau deja. Libelulele şi păsările zburau în voia lor. La începutul verii fuseseră ploi abundente şi iarba crescuse din belşug.

Victor respiră profund aerul cald şi umed în timp ce-şi îmbrăţişa pământurile din priviri. Era

mândru de ferma lui. Domeniul nu era foarte mare în comparație cu normele americane, dar întreținerea lui pretindea multă muncă. De altfel, dacă tatăl său ar fi fost încă în viață, cât de mândru ar fi fost și el.

Dan Damien fusese șeriful comitatului unde se născuse Victor, dar își consacra tot timpul liber pământului și animalelor, la fel ca și fiul său. La moartea lui, Victor era foarte tânăr, dar amintirea tatălui nu-l părăsise niciodată și își spunea adesea că se încăpățâna să continue lupta numai să nu-și dezamăgească tatăl. Căci Dan Damien nu-și incrucișase în nici o împrejurare brațele pe piept declarându-se învins, iar fiul său înțelegea să-i onoreze memoria perpetuând această tradiție de luptător.

Kathleen mergea ca un leu în cușcă prin apartamentul ei. Ar fi trebuit să se ocupe de o mulțime de lucruri dar n-avea nici un chef. Cum ar fi putut s-o facă dacă gândurile ei nu încetau să se întoarcă spre enigma vie care, în ajun, năvălise în biroul, în mintea și în întreaga ei existență ? Victor era bărbatul cel mai ciudat pe care îl întâlnise vreodată, dar ceea ce i se părea încă și mai straniu era propria ei reacție față de el. Chiar dacă aroganța și despotismul lui o înfuriau, nu se putea împiedica să-l gă-

sească atrăgător. Şi asta era lucrul cel mai grav. Să-l aibă ca şef era deja destul de greu. Dar să se şi îndrăgostească de acest bărbat atât de misterios reprezenta o adevărată calamitate.

Se opri brusc din mersul ei nervos şi se îndreptă cu un aer hotărât spre telefon. Câteva clipe mai târziu, vocea Paulei răsună la celălalt capăt al firului.

– Te deranjez ? o întrebă Kathleen.

– Deloc. Mă uitam la televizor şi dădeam gata o îngheţată de vanilie. Tu ?

– Eu...

– Ce naiba ! exclamă Paula. Cred că e prima oară când n-ai replică. Ce se întâmplă ? Colaborarea ta cu noul şef te face să scrâşneşti din dinţi ?

Kathleen surâse la vocabularul colorat al prietenei ei.

– Cam aşa e.

– Povesteşte-mi.

– Ar fi prea lung şi nici n-aş şti de unde să încep. Mă tot învârt în jurul cozii şi nu ajung la nici un rezultat. Paula, am nevoie să-mi faci un serviciu.

– Dacă pot, nici o problemă.

– Ei bine, e un pic delicat, dar...

Kathleen se întrerupse pentru o clipă. Nu avea obiceiul să facă nişte combinaţii dubioase, cel puţin în ceea ce-i privea pe ceilalţi membri ai redacţiei. Totuşi, să se informeze asupra lui

Victor era singurul mijloc de a pune capăt frământărilor ei. Când va afla adevărul despre el, va înceta în fine să se gândească la el.

— Aş dori să încerci să convingi pe unul din salariaţii serviciului personal să-ţi dea nişte informaţii asupra lui Victor Damien, îşi făcu ea în cele din urmă curaj.

De la celălalt capăt al firului nu se auzi nimic.

— E într-adevăr delicat. Asemenea practici se pedepsesc cu concedierea, ştii asta.

— Hai, nu mai exagera. Ai tu un prieten care lucrează la serviciul personal, cum îl cheamă ? Ai putea să-i ceri să arunce o privire prin dosarul lui Victor.

— Vorbeşti de Richard ? A demisionat acum patru luni. Dar ce speri să descoperi ?

Kathleen dădu din cap.

— Nu ştiu. Imediat ce aduc vorba despre trecutul lui, se închide în el. Asta mă sperie. Nu-ţi cer o biografie completă. Dacă ai putea cel puţin să descoperi ce făcea înainte de a veni la noi.

— L-ai întrebat ?

— Da. Şi s-a eschivat.

— Hmm. Ascultă, o să văd ce pot face, dar nu-ţi garantez nimic, de acord ?

— Mulţumesc, Paula, eşti un înger. Acum întoarce-te la îngheţata ta, dacă nu s-a topit între timp.

— Doamne, când mă gândesc câtă am mâncat deja. O pun repede la loc în congelator. Dacă nu m-ai fi sunat, probabil că aş fi mâncat-o pe toată. Îţi imaginezi ce dezastru pentru silueta mea !

Kathleen izbucni în râs.

— Noapte bună, Paula. Ne vedem mâine.

Victor se ridică brusc în pat, scăldat în sudoare, cu inima bătându-i nebuneşte în piept. Camera era scăldată în întuneric şi privirea îi rătăcea pe pereţi în timp ce, puţin câte puţin, îşi venea în fire.

Avusese din nou acel coşmar. Trecuseră luni de zile de ultima dată când se trezise astfel în miez de noapte, cu sentimentul îngrozitor de a se regăsi din nou pe acea alee întunecoasă din Dallas, în faţa corpului lui Peter care zăcea la picioarele lui, rănit mortal de o lovitură de cuţit în spate.

Victor scutură din cap ca pentru a-şi alunga această imagine obsedantă a memoriei lui şi merse pe pipăite până la baie. Acolo aprinse lumina şi clipi din ochi sub fascicolul nemilos al plafonierei. Se stropi cu puţină apă rece pe faţă.

Când ridică apoi capul, o faţă ursuză şi răvăşită îl privea din oglindă. Acest bărbat nu

mai era cel ce fusese odinioară, cel care dorise să devină într-o zi. Dar coborârea în infern durase destul.

Îşi îndreptă spatele cu un aer hotărât. De acum înainte, Kathleen Martin sau oricine altcineva care ar avea curiozitatea să-l observe, va putea să descopere un Victor Damien total diferit de imaginea pe care o prezentase în ultimii trei ani. În tot acest timp fusese doar umbra propriului său eu. De acum înainte îl vor vedea pe adevăratul Victor Damien.

A doua zi de dimineaţă Victor îşi parcă maşina lângă cea a lui Kathleen. Tânăra nu se vedea pe nicăieri, deci deduse că intrase deja în clădire şi fu puţin dezamăgit. Pe tot drumul spre redacţie nu încetase să se gândească la unduirea delicată a şoldurilor ei şi îi părea rău că a scăpat această imagine încântătoare.

Pentru prima dată de când părăsise Dallasul şi ziarul Herald, Victor se simţea nerăbdător şi chiar excitat la ideea de a se pune pe lucru. Nu ştia dacă ea era cauza sau dacă era rezultatul direct al hotărârii pe care o luase în cursul nopţii, dar era decis să facă în aşa fel ca această stare să dureze.

Tânăra era deja acolo când deschise uşa „dulapului" lor. Tocmai îşi turna o ceaşcă de cafea.

— Bună, spuse ea veselă. Te servesc cu o cafea ?

— Bună, Kathleen. Da, dacă vrei.

Umplu o a doua ceaşcă şi i-o întinse.

— Ei bine, spuse ea remarcându-i ţinuta, arăţi nemaipomenit azi.

Victor simţi că se înroşeşte şi se înfurie pe el însuşi. Animat de acest plus de energie, se hotărâse brusc să-şi schimbe clasicul costum cu cravată cu nişte blugi, o cămaşă şi cizme de cowboy. Dar ăsta nu era un motiv să reacţioneze ca un şcolar. Avea treizeci şi patru de ani şi se credea un dur. De ce, în acest caz, femeia asta reuşea ca nimeni altul să-l dezarmeze ?

— Nici tu n-arăţi mai rău, replică el.

Kathleen purta o rochie de vară vaporoasă care-i ajungea până la glezne, dar care n-o făcea mai puţin provocatoare şi de dorit.

— Mă flatezi, spuse ea ridicând din umeri. Azi am o figură de hârtie boţită.

— Încă un rendez-vous în noapte cu John Wayne ?

Ea surâse.

— Henry Fonda de data asta. Dar tot într-un film al lui John Ford. E un ciclu pe AMC.

— Atât de mult îţi plac vechile filme ?

— E una din distracţiile mele favorite.

Victor își ridică mirat sprâncenele.

– Și ce... real ?

– Ce vrei să spui ?

– Ei bine...

Victor, temându-se că trece pe un teren periculos și alunecos. Dar curiozitatea îi dădea ghes.

– Aș fi crezut că o femeie atât de tânără și frumoasă ca tine are o mulțime de cavaleri la picioarele ei.

Această remarcă o luă pe neașteptate. Nu se așteptase deloc ca Victor s-o întrebe sau să emită păreri asupra vieții ei particulare.

– Nu există nici un bărbat în viața mea, răspunse ea cu nevinovăție. Și tu ce faci serile ? Ești însurat ?

Victor avu un surâs ciudat.

– Găsești că eu corespund genului de bărbat însurat ?

Inima lui Kathleen sări să-i iasă parcă din piept când privirea ei se încrucișă cu cea a lui Victor. Nu, era mai curând genul de playboy, mai ales în această ținută sport. Nu s-ar fi mirat să afle că aceste pupile atât de albastre rupseseră multe inimi. Dar de ce o privea așa ?

– Nu știu, șopti ea înghițind repede o gură de cafea.

Din fericire și pentru ea și pentru celălalt, soneria telefonului răsună și risipi atmosfera înăbușitoare care se instalase în birou.

Kathleen ridică receptorul cu o mână tremurătoare.

— Alo ?

Interlocutorul invizibil vorbea la urechea ei, în timp ce Victor se instalase la masa lui şi îşi răsfoia corespondenţa. În cele din urmă Kathleen puse jos telefonul.

— Trebuie să plec, spuse ea ridicându-se.

— Cine era ? Iar poliţistul tău care te informează ?

— Nu. Era tipul care mi-a adus la cunoştinţă mişcările misterioase de pe proprietatea lui. Ştii, povestea cu deversările de produse nocive. Se pare că s-a repetat şi în noaptea trecută. Vreau să mă reped până acolo. E la vreo douăzeci de kilometri de Houston !

Victor dădu din cap.

— De acord.

Vocea lui o ajunse din urmă în momentul când se pregătise să dispară pe culoar.

— Şi fii atentă.

Trântitul uşii fu unicul răspuns. Victor clătină din cap şi surâse. Ce bine era să simţi din nou că trăieşti.

Kathleen lipsise mai mult de trei ore. Victor ştia pentru că el însuşi trecuse pe la mai multe secţii de poliţie şi se prezentase tuturor ca noul

șef al faptelor diverse ; și doar plecase imediat după ea. Avusese timp să revină și să se întrețină cu stagiarii de la actualitățile zilei și ea încă nu revenise. Unde naiba era ?

Se așeză la biroul lui și-și cuprinse capul între mâini. Nu înțelegea ce se întâmplă cu el. Ar fi trebuit să fie bucuros că se înțeleg și de faptul că rămăsese singur în absența ei. Dar în loc să profite de asta pentru a se concentra asupra lucrului, el nu înceta să-și consulte ceasul și trăgea cu urechea să-i audă tocurile țăcănind pe dalele culoarului. „Dulapul" îi părea gol fără ea. Pălăvrăgeala ei neîncetată, buna ei dispoziție, chipul ei, vocea și chiar obrăznicia ei îi lipseau.

Dintr-odată ușa se dădu de perete și ea intră aducând o cutie de pizza, cu un surâs vesel pe buze.

– Ai lipsit cam mult, nu putu el să se împiedice să-i spună cu un ton cam repezit.

Kathleen puse pizza pe biroul ei și-l privi fără să înțeleagă.

– Poftim ?

– Ai plecat de vreo trei ore ! Ce puteam să cred ?

Surâsul I se șterse complet de pe buze.

– Ai fi putut să crezi că-mi făceam treaba, de exemplu. Asta ce mai înseamnă ? Acum mă cronometrezi ? Pe când îmi pui și fișă de pontaj?

Victor își trecu nervos mâna prin păr.

– Un interviu de genul ăsta nu-ți ia trei ore.

Cuvintele lui n-aveau nici un sens și știa asta mai bine ca oricine. Totuși, vorbele fuseseră aruncate și nu mai puteau fi luate înapoi.

— Un interviu, poate. Dar nu m-am mulțumit să stau doar de vorbă cu oamenii ăștia. Și de altfel nu-ți permit să-mi pui la îndoială promptitudinea și seriozitatea cu care îmi fac meseria. Jeff Newby nu mi-a ținut niciodată cont nici de deplasările mele nici de durata absențelor mele.

— Dar nu îți țin cont, bombăni el întorcându-și privirea spre ecranul calculatorului. Ai fi putut telefona, asta-i tot.

— Să telefonez ! exclamă ea jignită. Și de ce mă rog ? După câte știu nu suntem căsătoriți.

Victor își ridică repede capul.

— Slavă Domnului ! Ar fi nebun de legat bărbatul căruia i-ar trece prin minte să se însoare cu tine.

— Ha ! strigă Kathleen. Iar tu ar trebui s-o legi fedeleș pe aleasa inimii tale ca să reușești s-o târăști în fața ofițerului stării civile. Nici eu nici o altă femeie normală la cap n-ar accepta vreodată să-ți suporte manierele misogine, autoritare și...

O bătaie în ușă îi întrerupse torentul de vorbe ; Kathleen se întoarse cu fața stacojie spre noul venit.

— Ce se întâmplă aici ? întrebă John Gonzales. Se aude de la capătul culoarului.

Kathleen respiră adânc de mai multe ori, în timp ce pieptul îi tresălta în ritmul nestăvilit în care sângele îi zvâcnea în tâmple.

– Hmm, tocmai aveam un schimb de idei un pic... contradictorii pe tema unui articol, răspunse Victor. Nimic de nerezolvat, nu-i aşa, Kathleen ?

Stupefiată, tânăra ziaristă îşi lăsă privirea să rătăcească de la unul la celălalt, înainte să arboreze un surâs fotogenic.

– Da, nimic de nerezolvat, repetă ea.

Şeful redacţiei îi privi cu atenţie ; nu părea prea convins de mica lor comedie, dar consideră mai înţelept să accepte această versiune a faptelor.

– Cu atât mai bine, declară el pe un ton încântat. Amândoi constituiţi coloana vertebrală a rubricii noastre de fapte diverse. N-aş vrea să existe nici cea mai mică neînţelegere între voi.

Victor arboră un surâs ipocrit pe care Kathleen şi-ar fi dorit din toată inima să i-l şteargă de pe faţă cu ajutorul a câtiva pumni.

– Nu fii neliniştit, John. Mai avem câteva detalii de reglat, dar colaborarea noastră se anunţă sub cele mai bune auspicii.

– Bravo ! Asta pică bine fiindcă aveam intenţia să vă cer la amândoi să vă duceţi diseară la familia Picard.

Kathleen păli brusc. Léon Picard era directorul general al ziarului şi nu avusese ocazia să-i vorbească decât de vreo două ori.

— Dar ce se întâmplă diseară la familia Picard ? se interesă ea.

— E ziua lui Léon. Soţia lui şi câţiva apropiaţi de la Houston Star au hotărât să organizeze o serată surpriză în cinstea lui şi toată lumea, subliniez toată lumea, este aşteptată. Kensington a insistat să sosiţi împreună. Va fi un mod oficial de a confirma schimbările care s-au produs în sânul ziarului.

Victor dădu din cap.

— Nici o problemă, John. Vom fi acolo.

— Perfect. Ne vedem atunci la ora şapte. Să fiţi punctuali.

Şeful redacţiei ieşi şi-i lăsă în tête-à-tête pe cei doi ziarişti.

Kathleen îşi dădu drumul pe un scaun.

— Minunat ! Nu numai că suntem obligaţi să lucrăm împreună, dar în plus ni se cere să continuăm colaborarea noastră armonioasă şi în afara orelor de serviciu. Avem un noroc chior, nu-i aşa ?

Apoi deschise cu hotărâre cutia de pizza.

— În fond, continuă ea fără a-i mai aştepta răspunsul, o mică vizită la proprietatea familiei Picard nu poate fi chiar dezagreabilă. Am auzit că sunt putred de bogaţi. Casa lor trebuie să fie un veritabil palat.

Luă o bucată şi muşcă cu multă plăcere din ea. Victor o observă şi se abţinu cu greu să nu surâdă.

– Hai, serveşte-te, spuse ea cu gura plină. Am cumpărat şi pentru tine. Şi ştii de ce ? Pentru că sunt o bleagă.

– Nu, eşti generoasă şi atentă, o corectă el luând o bucată.

Kathleen făcu ochii mari.

– Un compliment ? Doamne, încep să mă tem. Acum cine ştie ce o să-mi ceri.

– Doar adresa ta, replică Victor.

– Adresa mea ? Şi de ce, mă rog ?

– Ca să trec să te iau diseară.

Kathleen dădu din cap.

– Nu-i nevoie. Pot foarte bine să ajung la familia Picard cu propriile mele mijloace şi să ne întâlnim în faţa casei.

– Trec să te iau pe la şase şi jumătate şi vom ajunge împreună la această serată, declară Victor cu un ton ce nu admitea replică.

Kathleen îşi ridică nasul cu aerul unei militante gata să riposteze în faţa acestui nou abuz al puterii, dar... ciudat, dorinţa ei de a-şi încrucişa spada cu acest individ nesuferit se topi în faţa albastrului electric al ochilor lui. Se măsurară o clipă din priviri şi tânăra ridică cu nonşalanţă din umeri.

– Cum vrei, şopti ea înainte de a lua o hârtie şi de a mâzgăli pe ea adresa. Voi fi gata la şase şi jumătate.

Victor luă surâzând bucata de hârtie.

CAPITOLUL VII

Era șase și un sfert când Victor sună la ușa apartamentului lui Kathleen.

Aceasta tocmai își termina toaleta și se duse imediat să-i deschidă.

— Ai ajuns mai devreme, remarcă ea.

— Nu-mi dai totuși voie să intru ?

Ea surâse.

— Aș putea să-ți cer să mă aștepți în parcare, dar e cam cald afară și nu vreau să te chinuiesc, spuse ea dându-se la o parte ca să-l lase să treacă.

— Am găsit casa mai repede decât mă așteptasem. De aceea am ajuns mai devreme.

— Nici o problemă, răspunse ea închizând ușa la loc. Sunt aproape gata. Vrei să bei o cafea sau ceva răcoritor ?

Victor scutură din cap.

— Nu, mulțumesc.

Privirea lui alunecă în tăcere pe silueta încântătoare a tinerei femei. Îmbrăcată într-o rochie de mătase albă susținută de două bretele fine cu perle, Kathleen strălucea de eleganță

şi graţie. Era încălţată cu o pereche de sandale albe, formate dintr-o împletitură dantelată. Iar părul era prins într-un coc care o făcea să pară şi mai înaltă ca de obicei.

— Instalează-te cât mai confortabil, spuse ea, lăsând în urma ei o undă ameţitoare de parfum. Revin în câteva minute.

Victor privi în jurul lui, simţind că i se intetesc bătăile inimii. Nu vroia să se aşeze. De fapt nici nu era sigur că vroia să mai rămână. Această femeie era un pericol public. Cum va putea să petreacă o seară întreagă în compania ei şi să-şi păstreze totodată sângele rece, când pentru el era de ajuns s-o privească şi să simtă că întreg trupul îi ia foc iar inima îi bate nebuneşte ? Nu-şi amintea să mai fi trăit vreodată asemenea senzaţii. Chiar în tinereţea lui, nu mai dorise niciodată o femeie aşa cum o dorea pe ea.

— Ce părere ai de apartamentul meu ? se auzi vocea lui Kathleen din camera vecină, despre care Victor presupuse că e dormitorul ei. Încercă să-şi revină.

— E foarte plăcut, răspunse el. Stai aici de mult ?

— Ceva mai mult de un an. Locuiam în oraş înainte, dar mă simt mult mai bine aici. Ai ieşit pe balcon ? E o vedere foarte frumoasă asupra golfului Galveston.

Victor împinse uşa care dădea spre o mică terasă. Briza golfului Mexic era caldă şi umedă

şi purta cu ea mirosurile atât de caracteristice portului. Închise ochii şi îşi umplu plămânii cu acest aer greu şi îmbătător.

În acest timp Kathleen mai făcu un ultim retuş machiajului, înainte de a lua un şal de mătase asortat cu rochia şi cu poşeta de seară brodată cu perle. În ea strecură un minuscul aparat de fotografiat de care nu se despărţea niciodată. Apoi aruncă o ultimă privire în oglindă.

Făcea tot ce putea ca să se comporte cât mai natural, dar prezenţa lui Victor în apartamentul ei îi provoca o senzaţie de leşin la stomac.

Întorcându-se în salon, îl descoperi pe balcon, cu spatele, oferindu-şi faţa mângâierilor brizei. O clipă rămase nemişcată ca să-l observe. Încerca încă să ghicească motivele tulburării care o cuprindea de fiecare dată când se găsea în prezenţa lui. Sigur, îi plăcea statura lui înaltă, umerii laţi şi trăsăturile puţin aspre ale feţei lui. Dar asta nu era totul. Misterul care plana în jurul lui o atrăgea la fel de mult ca şi fizicul. Poate va reuşi să rupă această vrajă dacă va descoperi secretele pe care le păstra cu atâta înverşunare ?

— Vederea e frumoasă, nu-i aşa ? îi spuse ea pentru a-şi alunga gândurile. Victor se întoarse brusc, surprins că o descoperea atât de aproape.

— Da. Îmi place să privesc marea şi vapoarele.

Briza mării îl ciufulise puțin și Kathleen îl privi îndelung, incapabilă să-și dezlipească ochii de pe chipul lui și mai ales de la privirea lui profundă și luminoasă. Putea fi atât de diferit de reputația pe care o avea. În această clipă, de exemplu, Aisbergul se topise și lăsase să apară un bărbat energic și fermecător.

– Nu ești așa cum îmi imaginasem, șopti ea dintr-odată, realizând prea târziu că vorbise cu voce tare.

Victor își reprimă un fior.

– Nu știi încă nimic despre mine, răspunse el pe același ton.

– Nu, aprobă ea cu blândețe. Dar aflu.

Sosind la imensa proprietate a familiei Picard, Victor își parcă mașina în urma celor care sosiseră înaintea lor. Kathleen își acoperi umerii cu șalul, iar el își puse și haina de la costumul gri.

– Se pare că tot ziarul e aici, comentă el în timp ce se îndreptau spre impozanta locuință în stil georgian.

Kathleen aprobă din cap, îmbrățișând din priviri întreaga scenă. Veranda și peluzele care înconjurau ușa erau un adevărat furnicar de oameni. Dacă femeile ar fi fost îmbrăcate în

crinoline și brăbații ar fi avut pălării de pai, s-ar fi putut crede invitată la unul din picnicurile lui Scarlett O'Hara.

— Nimeni n-ar îndrăzni să aducă un asemenea afront directorului general, răspunse ea.

— Și pe urmă nu în fiecare zi un om își sărbătorește cea de a șaptezecea aniversare și continuă să aibă pe cap responsabilitățile unui cotidian ca al nostru.

Ea îi surâse.

— Peste treizeci de ani, poate că tu vei fi directorul general.

— Zi mai bine treizeci și șase de ani. Dar nu cred că pot să aspir la așa ceva.

Kathleen râse încetișor.

— La ce anume ? Să-ți sărbătorești cea de a șaptezecea aniversare sau să devii directorul general al lui Houston Star ?

El își ridică ochii spre cer cu un aer comic.

— Să devin director general.

— Și ce-ai să faci când vei avea această venerabilă vârstă ?

Tocmai ajunseseră la scara impunătoare care ducea la verandă și Victor o cuprinse ușurel de umeri pentru a o conduce pe trepte.

— Chiar te interesează asta, domnișoară Kathleen ?

Tânăra îi aruncă o privire mirată.

— De ce îmi spui domnișoară Kathleen ?

El surâse enigmatic.

– Mi s-a părut potrivit împrejurărilor, în acest minunat decor sudist. Aş fi chiar tentat să-ţi sărut mâna, aşa cum mă ameninţai ieri.

Kathleen simţi că i se usucă gâtul iar inima îşi dublă bătăile. Dacă nu se va pierde repede în mulţimea invitaţilor, simţea că nu va mai fi mult timp stăpână pe ea.

– Ar trebui să căutăm gazda şi să-i prezentăm felicitările noastre, declară ea cu un aer puţin înţepat, care-i smulse un surâs lui Victor.

– Ai dreptate.

După ce-şi îndepliniră obligaţiile de invitaţi, se îndreptară spre imensul bufet plasat pe una din laturile elegantului salon de recepţii. Era o abundenţă de feluri apetisante şi Kathleen se întreba cu ce să înceapă când simţi că cineva o trage de mână.

– Kathleen, te-am căutat peste tot, îi şuşoti Paula la ureche. Te-am sunat şi acasă, dar plecaseşi.

– Victor a ajuns mai devreme, îi explică tânăra.

Paula ridică din sprâncene cu un aer stupefiat.

– Aţi venit împreună ?

– Se pare că asta a fost dorinţa lui Gonzales şi Kensington. Trebuie să afişăm peste tot imaginea unei înţelegeri perfecte.

– Tactică de politicieni, comentă Paula cu ironie.

Şi-şi coborî şi mai mult vocea ca să continue.

— Redactorul nostru şef e un sentimental în fond. Îi place să creadă că facem cu toţii parte dintr-o numeroasă şi frumoasă familie. Rochia ta e formidabilă, continuă ea fără nici o legătură.

Kathleen surâse :

— Mulţumesc, Paula. Şi mie îmi place rochia ta. Dar de ce mă căutai ?

Paula aruncă o privire rapidă în jurul ei.

— Ia te uită, colega noastră de la mica publicitate ţi-a suflat cavalerul. Ştii că tipa e în divorţ ?

Kathleen îi urmări privirea şi-l zări pe Victor în momentul când părăsea încăperea cu o altă femeie. Cu atât mai bine. Nu va mai fi nevoită să-şi supravegheze mereu cuvintele şi nici să se teamă că-şi va trăda tulburarea. Dacă ar putea dispărea aşa de uşor şi din viaţa ei... Iar nodul pe care-l simţea în stomac era bineînţeles de foame şi nu de gelozie.

— Nu, nu ştiu. Şi îi doresc mult curaj. Va reuşi poate să-l pună cu botul pe labe.

— Ce vrei să spui cu asta ? exclamă Paula cu un aer maliţios. Tu n-ai reuşit încă să-l faci să-ţi mănânce din palmă ?

— Îţi baţi joc de mine ! În cea mai mare parte a timpului parcă latră la mine. Dar tot nu mi-ai zis ce treabă aveai cu mine ?

— Doar că am aflat azi nişte lucruri pe seama misteriosului nostru Aisberg.

— Adevărat ? Ce ?

— O sursă demnă de încredere mi-a zis că venea direct de la Dallas când a aterizat la ziarul nostru. Era ziarist la Herald, îți dai seama ?

Paula clătină din cap și continuă.

— Și atunci de ce o fi venit să se înmormânteze la Houston ?

Kathleen mai privi o dată în direcția ușii pe care ieșise Victor.

— Asta mi-ar place și mie să știu, șopti ea cu un aer gânditor.

O oră mai târziu, Victor se afla în centrul unui grup de bărbați, toți ziariști și toți dornici să plaseze câte o anecdotă răsuflată. El asculta cu politețe și murea de plictiseală.

În același moment, nu departe de el, Kathleen se lăsase antrenată pe ringul de dans de un confrate de la rubrica spectacole. În general tânăra adora să danseze dar în această seară nu se gândea decât la Victor, lua-l-ar naiba ! Îi purta pică fiindcă reușise să capete atâta importanță în ochii ei. Fugea de prezența lui, dar când el era departe totul își pierdea interesul pentru ea.

Când muzica încetă, se scuză și se îndreptă spre ieșire. Dar o mână i se așeză pe braț și o opri. Surprinsă, întoarse capul și se trezi nas în nas cu Victor.

– Nu crezi că a sosit momentul să faci un dans şi cu şeful tău ?

Tânăra nu-şi putu ascunde încântarea. Îi dădu mâna şi ieşi din încurcătură făcând apel la vestitul ei umor caustic.

– Desigur, domnule Victor. Visez să te calc pe picioare din clipa când ai intrat pentru prima oară în biroul meu.

Pufnind în râs, el o strânse la piept.

– Ştiam eu că pot conta pe tine ca să mă trezesc. Crabii ăştia bătrâni sunt nişte veritabile somnifere.

Kathleen lupta împotriva asaltului unui val de senzaţii necunoscute. Faptul că-l simţea atât de aproape făcea să i se înmoaie picioarele... Făcu totuşi un efort supraomenesc ca să continue conversaţia.

– Crabii ăştia bătrâni îţi semnează cecul de salarii la sfârşitul fiecărei luni, îi reaminti ea.

– Sigur, dar nu pot să dansez cu ei şi nici unul nu e atât de spiritual şi plăcut la vedere ca tine.

– Victor, cred că visez... mi-ai făcut un compliment.

– Hm, ca să vezi.

Degetele lui alunecară de-a lungul spatelui ei şi i se aşezară pe ceafă, acolo unde câteva bucle rebele scăpaseră din coc. Era atât de dulce, atât de feminină încât se simţea ca dro-

gat. Nu vroia să se mai gândească la ceva sau să mai vorbească. Vroia doar s-o țină strânsă la piept... până la sfârșitul vieții.

Kathleen avea impresia că tremură ca o frunză. Sângele îi zvâcnea în tâmple, inima îi bătea cu putere în piept și dacă nu-și va reveni repede, va leșina ca o eroină de roman. Da, trebuia să-și revină imediat. Înainte ca otrava pe care el i-o inoculase să-i anihileze în întregime voința.

— Îmi pare rău, șopti ea smulgându-se din strânsoarea aproape hipnotică a brațelor lui Victor. Eu... sunt foarte obosită și e îngrozitor de cald aici.

Înainte ca el să fi putut protesta în vreun fel, ea se amestecă în mulțimea invitaților și fugi pe verandă. Afară încercă să respire rar și profund.

— Kathleen, nu te simți bine ? o întrebă Victor care o ajunsese imediat din urmă.

O privi plin de neliniște și ea simți că i se topește și ultima rezistență.

— Mi-e mai bine, Victor, răspunse ea surâzând. Era prea multă lume și prea mult fum acolo.

— Vrei să-ți aduc un pahar cu apă rece sau un punch ?

— Nu. Am nevoie doar de o gură de aer proaspăt.

— Bine, spuse el luând-o atunci de braț. Hai să ne plimbăm puțin prin grădină.

O trase în josul scărilor şi se pierdură în întunericul acestei nopţi de vară.

– Am auzit vorbindu-se că străbunicul lui Léon Picard a construit această splendidă locuinţă în anul 1850, continuă el. Mă întreb cum de a rezistat războiului de Secesiune.

Victor îi lăsă braţul, dar numai pentru a o lua de mână. Pe Kathleen o trecu un fior dar nu şi-o retrase.

– Nu ştiu, răspunse ea, dar pot să te asigur de un lucru. Nu toţi oamenii din presă trăiesc într-un asemenea lux.

El îi aruncă o privire scurtă.

– Pari foarte sigură pe tine.

– Sunt. Tatăl meu e proprietarul şi directorul unui cotidian din Louisiana : Bassier City Gazette.

Victor ridică din sprânceană.

– Adevărat ? Nu ştiam că provii dintr-o familie de ziarişti.

Kathleen dădu din umeri.

– N-am avut chef s-o strig pe toate drumurile.

Aerul nopţii era umed şi încărcat de parfumul trandafirilor care-i învăluia pe măsură ce se îndepărtau de casa puternic luminată. Zgomotele petrecerii nu le mai parveneau decât estompat.

– Probabil că te întrebi acum de ce sunt la Houston Star în loc să lucrez la ziarul tatălui meu, nu-i aşa ? reluă Kathleen.

— Da, cam aşa.

Kathleen avu un mic surâs amar.

— E foarte simplu. Tatăl meu n-a acceptat niciodată să îmbrăţişez această profesie. Nu mi-ar încredinţa nici o responsabilitate în sânul scumpului lui ziar, chiar dacă pentru asta m-aş târî în genunchi în faţa lui.

— Iată ceva greu de înţeles.

— Ah, ai înţelege mai bine dacă l-ai cunoaşte pe Gordy Martin. Pentru el femeile n-au fost create decât pentru a-şi servi bărbaţii, a-şi creşte copiii şi a fi nişte gospodine perfecte.

— Sunt nişte calităţi admirabile.

— Desigur. Şi nu mi-aş permite niciodată să arunc cu piatra în femeile care îşi aleg acest drum. Dar ăsta e un motiv ca să mă împiedice să aspir la altceva ? Pentru tatăl meu eu sunt oaia neagră a familiei.

— Ai fraţi sau surori ?

— Nu, sunt singură la părinţi. De aceea alegerea mea l-a supărat cu atât mai mult.

— Şi mama ta ce crede despre asta ?

— Oh, mama ştie mai bine ca oricine prin ce am trecut. A încercat să-şi impună şi faţă de ea voinţa, cum a făcut-o apoi şi cu mine.

— A încercat ? Vrei să zici că a dat greş ?

— Da, slavă Domnului ! Mama i-a ţinut piept. Timp de mai mulţi ani a suferit din cauza tiraniei lui, până în ziua când i-a interzis să-şi continue activitatea pe care o desfăşura într-o galerie de pictură. Deja îşi abandonase studiile

de artă pentru el şi când a vrut să sfărâme şi această ultimă legătură pe care o avea cu un univers care o pasionează, a hotărât că nu va mai putea suporta acest nou abuz de putere.

Se opriră sub crengile unui arbore exotic şi Victor strânse mâna delicată a tinerei femei.

— Şi tu ce-ai făcut atunci ?

Kathleen nu-i răspunse imediat.

— Eram mică şi tatăl meu îmi spunea mereu că mama m-a părăsit, că nu avea loc pentru mine în viaţa ei. Au trecut destui ani până să înţeleg realitatea. Şi am aflat de lupta disperată pe care mama a dus-o ca să-i fiu încredinţată ei.

— Puterea şi relaţiile tatălui tău au înclinat balanţa justiţiei în favoarea lui ?

— Bineînţeles ! Când judecătorii îşi fac campanie pentru a fi aleşi, le place să aibă un ziar de partea lor.

Bătu de mai multe ori cu degetul în pieptul lui Victor.

— Trăim într-o lume a bărbaţilor, Victor, ştii prea bine asta.

— Poate, admise el în cele din urmă. Dar iartă-mă că ţi-o spun, eu nu cred că sunt un monstru ca tatăl tău.

Kathleen îl privi în ochi pe Victor şi, profitând de puţina lumină care le parvenea din casă, încercă să descifreze acolo un mesaj. Nu

era poate un monstru ca Gordy Martin, dar era un bărbat şi avea puterea de a o face să sufere.

– Nu vreau să-mi imaginez că ai fi capabil să tratezi o femeie în acelaşi fel cum ne-a tratat tatăl meu pe mama mea şi pe mine... Dar n-am nici un motiv şi mă îngrijorez, adăugă ea cu un surâs plin de subînţelesuri. Mi-ai zis doar că nu eşti genul de bărbat care se însoară.

Victor se încruntă. Oare îi înregistra toate vorbele cu aceeaşi grijă ?

– Din cauza lui nu-ţi plac bărbaţii ?

Ea îi aruncă o privire mirată.

– Cine ţi-a zis că nu-mi plac bărbaţii ? Chiar şi tu îmi placi când eşti amabil.

El surâse şi îşi reluară plimbarea.

– De ce nu există în acest caz un bărbat în viaţa ta ?

– Experienţa m-a învăţat că toţi sunteţi preocupaţi doar de propriile voastre persoane.

– Ah ! Când loveşti, înfigi cuţitul până la prăsele, nu-i aşa ?

– N-am pe nimeni să-mi poarte de grijă. Trebuie deci să fiu tare.

Dar nu era cu adevărat. Era o aparenţă la care ţinea şi o ştiau la fel de bine şi unul şi celălalt.

– E rândul tău să-mi vobeşti despre familie, reluă ea după câteva clipe. Pariez că ai tăi speră mereu să le dăruieşti cât mai repede o droaie de nepoţi.

O lungă tăcere se aşternu între ei şi Kathleen începu să se teamă de o reacţie care ar strica armonia acestei seri.

În fine se hotărî să vorbească.

— Părinţii mei au murit amândoi, când aveam treisprezece ani.

Tânăra se opri, simţind că i s-a pus un nod în gât.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— S-a întâmplat de mai mult de douăzeci de ani, dar am câteodată impresia că parcă a fost ieri.

— Ce s-a întâmplat ?

Degetele lui Victor strânseră şi mai tare mâna lui Kathleen. Trecuse mult timp de când nu mai vorbise nimănui despre părinţii lui. Dar cu ea era altceva. Dorea să-i povestească tot.

— Casa noastră a ars. N-au putut ieşi din ea la timp.

— Şi tu...

— Eram la ziua unui coleg.

— Doamne, ce tragedie ! Şi cauzele incendiului au fost stabilite ?

Victor avu un surâs amar.

— Nu, dar eu ştiu că a fost un incendiu criminal. Tatăl meu era şeriful comitatului şi era prea cinstit ca să nu-şi fi făcut numeroşi duşmani. Poate că n-aveam decât treisprezece ani pe atunci, dar nu eram un prost. Toată ancheta nu a fost decât o formidabilă mascaradă.

Dădu din cap.

— Când mă gândesc la asta, îmi spun că vocaţia mea de ziarist s-a născut în acel moment. Vroiam să am puterea să fac propriile mele investigaţii ca să scot adevărul la iveală.

— Şi ai făcut-o ?

— Am încercat, mult mai târziu, dar toate piesele dosarului fuseseră pierdute sau distruse.

— Dar între timp ai devenit ziarist şi azi ai puterea să denunţi crimele şi abuzurile. Te admir, Victor. Ai ales să fii reporter pentru toate cauzele.

— Şi tu nu ?

— Mă întreb adesea.

Tocmai vroia s-o roage să-şi precizeze gândul, când ea îşi trase mâna pentru a se îndrepta în direcţia unui chioşc pe jumătate ascuns între tufele de liliac şi iederă.

— Vino să vezi, Victor ! exclamă ea pe un ton încântat. Cred că are peste o sută de ani ! Oh, priveşte asta.

El o ajunse din urmă la intrarea micului chioşc şi-i privi mutrişoara extaziată cu care intrase şi se aşezase pe vechea bancă de piatră, în interiorul adăpostului de verdeaţă şi flori.

— Nu-i aşa că e minunat ?

Victor surâse.

— Mi te imaginez foarte bine cu o carte în mână, având figura pe jumătate ascunsă de o pălărie cu boruri largi.

— Da, aprobă Kathleen cu un aer visător. O frumoasă eroină din Sud care ar avea un rendez-vous cu un bărbat foarte frumos, un libertin pe care înalta societate îl reneagă în timp ce tânăra femeie nu-i poate rezista.

— Ar trebui să abandonezi faptele diverse şi să te lansezi în beletristică, spuse Victor pe un ton amuzat.

— Victor, problema ta e că niciodată nu te deconectezi. Uită puţin lumea din jurul tău şi fii mai spontan, ce naiba !

Victor îi luă mâna şi o trase spre el.

— Nu, îi şopti el cu gura lipită de obrazul ei, şi totuşi nu aşteptam decât aceste cuvinte de la tine, dulcea mea Kathleen.

Numele ei i se pierdu pe buze în momentul când şi le lipi de ale ei. Kathleen nu-i rezistă şi strângându-se la pieptul lui îi răspunse cu pasiune. Nimic nu mai conta acum decât gura lui Victor lipită de a ei, decât mâinile lui fierbinţi pe trupul ei arzând de dorinţă.

Nici un bărbat n-o mai făcuse să cunoască o asemenea explozie de senzaţii. Avea impresia că se va transforma într-o torţă incandescentă şi fiecare atingere a buzelor lui Victor pe gâtul şi pe decolteul ei o făcea să-şi piardă puţin câte puţin controlul.

— E... o nebunie, spuse ea răguşit.

Victor o ştia prea bine, dar niciodată nu se simţise mai bine ca acum.

— Kathleen... nu mă lăsa... Nu pleca acum de lângă mine...

Această rugăminte, șoptită la ureche, în timp ce făcea să-i alunece bretelele rochiei pe umeri, sfârșiră prin a-i risipi și ultimele scrupule lui Kathleen. Își dădu capul pe spate, gata la orice...

Parcă își pierduseră amândoi mințile când... vocea unui bărbat și râsul unei femei răsunară la câțiva metri de ei.

Kathleen se degajă brusc și-i întoarse spatele lui Victor, în timp ce încerca să-și pună puțină ordine în ținută. Doamne, ce făcuse ? Se jurase totuși să nu mai lase niciodată sentimentele sau simțurile să-i întunece judecata. Ce-o să gândească acum despre ea ? Trebuia să pună la punct situația, să ridice din nou între ei barierele care se prăbușiseră în îmbrățișarea asta nebunească. De asta depindea chiar viitorul ei.

În spatele ei, Victor își trecu o mână tremurătoare prin păr, neputând să se hotărască dacă întreruperea neașteptată fusese providențială sau inoportună. Își pierduse capul ? Da, fără îndoială. În realitate, și-l pierduseră amândoi. Acum abia câteva minute, fuseseră gata să facă dragoste în acest chioșc înmiresmat.

Când vocile se îndepărtară, răsună cea a lui Kathleen, ciudat de calmă în întunericul ce-i înconjura.

– Cred că a venit momentul să mă conduci acasă, spuse ea.

El îi puse mâna pe umăr.

– Kathleen, ar trebui să vorbim despre... asta.

Tânăra strânse din dinți, luptând contra dorinței de a i se arunca în brațe.

– Eu nu vreau să vorbesc, spuse ea cu o voce pe care și-o dori de gheață. Nu e nimic de spus.

Mâna lui Victor îi strânse umărul.

– Nimic de spus ? Ceea ce s-a petrecut nu înseamnă nimic pentru tine ? Ai probabil obiceiul să-i lași pe bărbați să te sărute și să te țină în brațe așa cum am făcut-o eu ?

Ea se întoarse și-l pălmui cu putere.

– Este un răspuns la întrebarea ta !

Un surâs puțin crispat dar încântat se desenă pe buzele lui Victor, în timp ce-și freca obrazul care se înroșise.

– Domnișoară Kathleen, n-ai fi putut găsi un răspuns mai bun.

CAPITOLUL VIII

Victor vorbea la telefon când Kathleen intră a doua zi de dimineaţă în biroul lor. Îi aruncă o privire înainte de a lua vasul de la cafetieră ca să se ducă după apă.

Când reveni, el nu închisese încă şi Kathleen îi întoarse spatele pentru a prepara cafeaua, uşurată de acest răgaz. În timpul nopţii aproape albe pe care o avusese, luase hotărârea fermă de a nu se mai lăsa impresionată sau emoţionată de Victor Damien şi farmecul lui de temut. Dar ştia că lupta va fi dificilă şi se temea să dea ochi cu el.

Soneria telefonului ei o făcu să tresară. Răspunse şi îşi uită imediat problemele cu şeful ei, auzind hohotele disperate de plâns ale unei femei la celălalt capăt al firului.

Câteva minute mai târziu, când punea receptorul la loc, Victor o privea cu insistenţă.

— Se petrec lucruri ciudate, şopti tânăra, cu o cută de îngrijorare săpată pe frunte.

— Cine era ?

— Doamna Gilbert, în problema acelor deversări de produse chimice. Plânge, pradă unei panici de necontrolat şi se pregăteşte să plece la Longwiev cu soţul ei.

— De ce ?

Kathleen se ridică şi se îndreptă spre măsuţa cu filtrul de cafea.

— Se pare că azi-noapte i-au aruncat cu pietre în geamuri. Domnul Gilbert a fost rănit de cioburi. Nu ştiu dacă şi ea a fost atinsă, dar părea terorizată. Se pare că de pietre erau prinse şi nişte ameninţări. Atunci s-au hotărât să se refugieze la fratele domnului Gilbert aşteptând să se rezolve situaţia.

— Poliţia este anunţată ?

Kathleen dădu din cap şi turnă cafeaua în ceşti.

— Indiferenţa şi sarcasmul poliţiştilor i-au făcut să mi se adreseze. Acolo au fost primiţi ca o pereche de oameni senili şi paranoici şi nimeni nu şi-a dat osteneala măcar să verifice anomaliile pe care le anunţau, ca de exemplu bolile de care se îmbolnăveau animalele lor sau camioanele care dădeau târcoale fermei în timpul nopţii.

— Dar acum au probe, remarcă Victor, luând ceaşca aburindă pe care ea i-o întinsese. Poliţia trebuie deci alertată.

— După cele ce s-au petrecut în noaptea trecută, familia Gilbert se teme pentru viaţa ei. Nu vor vorbi. De altfel se pare că nu se află

în raza de acţiune a poliţiei din Houston. Au fost sfătuiţi să se adreseze poliţiei federale. Dar ei nu vor face nimic.

Victor se încruntă.

— Şi totuşi ţi s-au adresat ţie.

Kathleen se aşeză din nou şi surâse cu răceală.

— Ştiu că asta ţi se pare de neconceput, dar mulţi cititori mă admiră şi au încredere în mine.

— Kathleen ai interpretat greşit ce ţi-am spus, suspină el. Ştiu foarte bine că eşti o ziaristă cum nu se poate mai competentă şi mai eficace.

Tânăra înghiţi nişte cafea ca să nu fie nevoită să-i răspundă.

— Ca să revenim la familia Gilbert, reluă ea după câteva clipe, e o pereche de fermieri bătrâni care nu merită să vadă o puternică companie de produse chimice ruinându-le munca de cincizeci de ani. Trebuie făcut ceva şi am intenţia să mă înham serios la treabă în seara asta.

Victor o privi neliniştit.

— În seara asta ? Ce ai de gând ?

Ea mai bău o înghiţitură de cafea înainte de a-i răspunde.

— O să mă duc la faţa locului şi chiar de va trebui să-mi petrec acolo toate nopţile timp de o lună, o să-l demasc pe cei care deversează

produse toxice pe pământul acestor bieți oameni.

— Şi bineînţeles că ai intenţia să faci totul fără ajutorul nimănui.

— Sigur că da. Cine ar vrea să-şi petreacă nopţile ca planton într-o maşină ?

— Eu, răspunse Victor privind-o drept în ochi.

Kathleen sări înfuriată.

— Pentru nimic în lume ! Nu te-am invitat.

Un surâs provocator apăru pe buzele lui Victor.

— O să mă lipsesc deci de invitația ta.

— E cazul meu ! protestă tânăra. N-o să te las să mă manevrezi aşa cum ai făcut-o în problema cu ostaticii de la bancă.

— Lucrezi sub conducerea mea şi o să te manevrez cât timp o să consider necesar ca să mă asigur că îți faci munca fără să riști inutil.

Se măsurară din priviri timp de un foarte lung moment. Kathleen simţea că se sufocă de indignare şi de spaimă. Nu va putea sta închisă cu Victor atâtea ore într-o maşină. Va fi o încercare prea grea pentru ea.

— Nu risc inutil, spuse ea în fine.

— Ştiu, fiindcă o să vin cu tine, declară Victor pe un ton categoric, înainte de a-şi întoarce capul spre calculator.

În aceeaşi seară se întâlniră la o staţie de benzină la jumătatea drumului dintre casele lor şi Kathleen îşi lăsă acolo maşina pentru a urca în a lui Victor. O jumătate de oră mai târziu se opreau în faţa fermei familiei Gilbert.

Victor întrerupse motorul şi Kathleen îşi luă aparatul de fotografiat înainte de a sări din maşină. Făcu ocolul casei şi luă mai multe fotografii ale stricăciunilor produse, înainte de a-l întâlni pe Victor în faţa intrării. Acesta privea ferestrele sparte.

— Ai văzut uşa ? o întrebă el. Se pare că nici ea n-a scăpat tirului proiectilelor.

Kathleen îi arătă o bucată de hârtie mototolită pe care o adunase de pe jos. Un mesaj era înscris cu litere grosolane :

TĂCEŢI SAU VĂ VOM FACE NOI SĂ TĂCEŢI.

Victor se încruntă.

— Concis, dar clar.

Kathleen dădu din cap.

— Înţeleg de ce bieţii oameni sunt atât de terorizaţi. Trebuie neapărat să facem ceva ca să-i ajutăm. Asemenea abuzuri sunt intolerabile.

Victor se întoarse spre ea.

— Da, dar câteva pietre şi mesaje anonime nu sunt de ajuns ca să faci faptul credibil în ochii poliţiei şi ai publicului. Dacă vrem să publicăm un articol trăsnet, trebuie să găsim întâi elemente mai concrete pe baza cărora să argumentăm.

— Veterinarul cu care am vorbit azi certifică faptul că animalele familiei Gilbert suferă de o intoxicație ; iar această intoxicație nu poate proveni decât de la ceea ce mănâncă și beau. Pariez că e vorba de apă.

Victor clătină din cap și se îndreptă din nou spre mașină.

— Hai să aruncăm o privire prin împrejurimi înainte de a cădea noaptea.

Rulaseră vreun kilometru pe un drum de țară când reperară, în mijlocul unei fânețe, un curs de apă unde veneau să se adape vitele de la fermă.

Victor și Kathleen săriră gardul de fier care împrejmuia drumul și se apropiară ca să vadă mai bine.

— Nu-mi pot imagina ca o companie, indiferent cât de puternică ar fi ea, să aibă tupeul să-și deverseze produsele toxice într-o apă atât de accesibilă ca aceasta.

— Nici eu, îl aprobă Kathleen. Locul e prea descoperit. Oricine ar putea remarca un camion oprit de-a lungul drumului. Și pe urmă ar trebui să tragă până aici țevi sau furtunuri, ceea ce ar necesita mult timp și efort.

Victor își băgă mâna în apă și scoase în căușul palmei puțin lichid pentru a-l examina.

— Pare limpede.

O apropie și de nas.

— Nu miroase în nici un fel. Dar asta nu înseamnă neapărat că e și curată.

Kathleen îi arătă o măgură acoperită de copaci şi de o vegetaţie sălbatică, situată puţin mai încolo de drum.

— Şi dacă ne-am duce până acolo ? Poate avem mai mult noroc.

Victor fu imediat de acord şi în următoarea jumătate de oră îşi croiră drum printre mărăcini şi tufişuri. În sfârşit, Kathleen descoperi ceea ce căutau. Un puţ vechi abandonat şi acoperit cu grijă cu o bucată de tablă ondulată şi ruginită, care luase aproape culoarea pământului. De jur-împrejur chiar şi un detectiv amator ar fi observat urme încă proaspete.

— Aici e, Victor, am pus mâna pe ei ! exclamă tânăra. Şi acum ce-o să facem ?

— Dacă am avea un vas şi o frânghie, am putea lua puţină apă ca s-o ducem la analiză într-un laborator şi să stabilim dacă într-adevăr conţine chimicale.

— Da, dar asta nu ne-ar demonstra şi cine sunt responsabilii acestor acţiuni criminale.

Victor dădu din cap.

— Să ne întoarcem la maşină şi să găsim un loc ca s-o ascundem. Nu se ştie niciodată, poate vom avea o vizită chiar în această seară.

O oră mai târziu căzuse întunericul şi cei doi ziarişti aşteptau, aşezaţi în automobilul ascuns

în mijlocul unui pâlc des de arbori, nu departe de vechiul puţ. Ţânţarii o ciupeau de picioare pe Kathleen şi Victor, care nu mai fumase de mult timp, simţea din ce în ce mai mult nevoia să aprindă o ţigară. Apropierea lui Kathleen nu era bineînţeles străină de acest ciudat capriciu.

Aerul nopţii era greu, umed şi tăcerea părea şi mai apăsătoare. Nu mai schimbaseră nici o vorbă după descoperirea puţului. Ca şi cum se temeau că vor rupe fragilul echilibru care se stabilise între ei. Dar cu cât treceau minutele, cu atât atmosfera devenea mai insuportabilă. În cele din urmă Kathleen nu mai rezistă.

– Dacă am putea asculta măcar puţină muzică, spuse ea încercând să-şi stăpânească tremurul vocii. Un rock and roll ar înveseli situaţia.

– Mai ales dacă l-ar auzi cineva, remarcă Victor pe un ton vag sarcastic.

Kathleen scoase un suspin.

– Ştiu bine că este imposibil, şopti ea. Formulam doar cu voce tare o dorinţă.

Urmă o nouă tăcere pe care Victor o rupse de data asta.

– Cred că am o casetă veche cu Beatles pe undeva. Aş putea da la minimum sonorul.

Cătută prin cutiile de la bord şi scoase o casetă pe care o băgă imediat în casetofonul maşinii. Primele acorduri ale melodiei Yellow Submarine răsunară imediat în surdină.

– Ei, ce spui ?

Kathleen surâse în întuneric.

— Spun că ești un sentimental, Victor.

El pufni în râs.

— Și de ce, mă rog ?

— Pentru că un bărbat care conduce o mașină model anii '70 și ascultă vechile înregistrări cu Beatles nu poate fi decât un sentimental.

— Un lucru trebuie pus la punct. Sunt un sentimental sau un aisberg ?

Kathleen își înăbuși o exclamație de surpriză, în timp ce încerca să-i distingă trăsăturile prin întuneric.

— Știi că ți se zice așa ?

— Bineînțeles. Și mă doare în cot de părerea pe care o au despre mine cei de la ziar.

În schimb era foarte curios să cunoască părerea lui Kathleen.

— Crezi că sunt un aisberg, domnișoară Kathleen ?

Tânăra simți că i se accelerează bătăile inimii.

— Nu mai suntem la familia Picard, Victor. Deci nu mai e cazul să-mi mai spui domnișoară.

— Dar vreau să continui să te numesc așa, șopti el. Ți se potrivește de minune. Este tandru, elegant și dovedește respect.

Kathleen închise ochii, lăsând ca aceste vorbe să-i meargă la inimă. Vocea lui Victor, gravă și melodioasă, i se părea dulce ca mierea.

— Ei, ce crezi, sunt un aisberg ? reluă el după câteva clipe.

Ea ezită, se bâlbâi și apoi se eschivă.

– Oamenii care te-au poreclit aşa nu te cunoşteau cu adevărat.

– Şi tu crezi că mă cunoşti ?

Kathleen ar fi putut să-i spună că era la curent cu activitatea lui de ziarist la Dallas Herald, dar nu zise nimic. Înţelegea acum că nu dorea atât să-i scotocească trecutul cât să-l audă pe el povestindu-i, spontan, istoria vieţii lui. Vroia să-i afle trecutul din gura lui. Vroia ca el să se simtă atât de apropiat de ea încât să fie cuprins de dorinţa irezistibilă de a-i dezvălui acea părticică din existenţa lui. Visa la o lume în care să nu existe nici un secret între ei.

Minutele treceau şi în faţa acestei tăceri, Victor se hotărî să reacţioneze într-un fel ; prin întuneric căută pe pipăite mâna tinerei femei şi o puse pe pieptul lui.

– Ce simţi ? Un bloc de gheaţă ?

Kathleen îşi strecură degetele printre nasturii cămăşii lui, până când întâlni pielea fierbinte a lui Victor.

– Dacă a fost cazul, acum eşti pe cale să te topeşti, spuse ea dintr-o suflare.

Înăbuşindu-şi un geamăt, Victor o luă brusc în braţe şi buzele lor se uniră într-o pornire irezistibilă.

Şoapte de neînţeles se amestecau printre sărutările lor pasionate şi o atmosferă de senzualitate îi învălui în curând ca un nor opac. Pier-

duţi în frunzişul des al tufişurilor, ar fi putut aproape să uite de restul lumii şi să se lase purtaţi de valul de dorinţă care-i cuprinsese. Dar în momentul când să se lase pradă plăcerii, când datorită unei raze de lună se puteau privi în voie, ceva îi reţinu dintr-odată.

Victor vroia să fie sigur că tânăra i se dăruieşte din tot sufletul. Kathleen îl împăcase cu viaţa şi cu dragostea, trezise bărbatul care dormea în el de trei ani. Astfel că nu-şi putea imagina această adevărată sărbătoare a simţurilor dacă ea nu era pe deplin conştientă de importanţa şi de profunzimea acestui act.

Iar Kathleen văzu apărând în faţa ei spectrul decepţiilor trecute. Nu era femeia care să se dăruiască pe jumătate. Dacă ar avea o legătură cu Victor, ea nu-i va oferi numai trupul ei, ci şi sufletul. Or, nu-i mărturisise chiar el, foarte candid, că nu e bărbat de însurat ? Nu, categoric, trebuia să se smulgă din acest vis imposibil. Între el şi ea, nu putea şi nu trebuia să existe decât o relaţie amicală, ca între doi profesionişti chemaţi să lucreze împreună.

– Victor, eu... nu pot să fac dragoste cu tine, spuse ea bâlbâindu-se.

– De ce ? întrebă el cu blândeţe.

Ea dădu din cap şi Victor se aplecă şi o sărută cu încetinitorul, cu o patimă care o făcu să tremure.

– Hai să ieşim din maşină, îi propuse el.

Ea se execută imediat şi înconjură maşina ca să-l întâlnească.

– Asta nu poate să dureze, reluă el pe un ton serios.

– Chiar aşa. Nu trebuia să vii cu mine astă-seară.

– Kathleen, lasă subiectul ăsta. Vreau să-ţi vorbesc despre noi. De ce mă respingi aşa ?

– Fiindcă eşti bărbat, îi răspunse ea cu un râs puţin forţat, nu poţi înţelege cum de o femeie nu cedează imediat farmecului tău. Nici una nu ţi-a rezistat până acum ?

Victor surâse cu puţină tristeţe.

– E atât de mult timp de când n-am mai avut acest gen de relaţii cu o femeie... Nici nu-mi mai amintesc.

– Nu te cred.

– E dreptul tău, Kathleen. Şi problema ta de asemenea. Chiar dacă m-am ţinut departe de lume în aceşti ultimi ani, nu sunt chiar atât de orb sau ignorant ca să nu ştiu când o femeie mă doreşte. M-ai dorit la fel de mult cum te-am dorit şi eu. Dar ceva te reţine.

Se întrerupse o clipă, absorbit de gândurile lui.

– Din cauza tatălui tău ? Sau a mai existat şi un alt bărbat în afară de el care te-a rănit ?

O simţi că tresare.

– Asta e, nu-i aşa ? reluă el cu blândeţe.

Cine a fost ? Şi ce ţi-a făcut de a reuşit să-ţi semene în inimă atâta ură, frică şi neîncredere ?

Tânăra se întoarse cu spatele la el.

— N-are importanţă cine a fost. Contează ce m-a învăţat.

O cuprinse de umeri şi o lipi de el.

— Şi ce te-a învăţat ? Că toţi bărbaţii sunt nişte monştri lipsiţi de onoare şi de scrupule ? Că se interesează de tine doar pentru plăcerea pe care le-o poţi oferi ? Vorbeşte-mi de el, Kathleen.

— Nu e nimic în fond de spus. L-am întâlnit puţin timp după sosirea mea la Houston. Lipsea adesea pretextând călătorii de afaceri, până într-o zi când am descoperit că era însurat şi tată de familie. Asta-i tot. O poveste sordidă şi banală, aşa cum sunt atâtea.

Victor o strânse şi mai tare la piept.

— Ţi-a frânt inima.

— Nu, dar m-a făcut neîncrezătoare.

— Kathleen, eu nu sunt ca el.

Ea se desprinse cu blândeţe, dar cu hotărâre şi se întoarse spre el pentru a-l putea privi în ochi.

— E adevărat, nu eşti ca el. Ai fost sincer de la bun început. Nici o clipă nu mi-ai fluturat sub nas drapelul fericirii conjugale şi al dragostei eterne.

Punctă aceste cuvinte cu un râs amar, înainte de a continua.

— De fapt nici nu mi-ai spus vreodată că mă placi sau că-mi apreciezi calitățile. Îmi dorești trupul și încerci să-ți potolești această dorință. Ești cinstit, fără înflorituri mincinoase și, văzut din acest unghi, este chiar lăudabil.

Victor își mușcă buzele. Era prins în propriul lui joc. Vrusese să se protejeze față de ceilalți oferind lumii o mască de răceală și indiferență, care, credea el, îl va pune la adăpost de suferință. Și iată că acest personaj creat de el piesă cu piesă se întorcea contra lui și-i dădea o puternică lovitură drept în plex. Viața îl făcea acum să plătească pentru acești trei ani de recluziune și de respingere a celorlalți. În mod categoric, destinul avea o concepție ciudată despre dreptate ! Nu suferise el destul după moartea prietenului său ? Trebuia ca soarta să se încrânceneze împotriva lui chiar în momentul când prinsese din nou gust de viață ?

Ar fi putut să se apere. Ar fi putut încerca să-i explice schimbările esențiale care se petrecuseră cu el în ultimele zile, din momentul când o întâlnise pe ea. Dar ea nu l-ar fi crezut. Nu în starea de spirit în care se găsea acum.

Luându-i tăcerea drept un consimțământ, Kathleen decise să pună punct acestei conversații stânjenitoare.

– S-a făcut târziu, Victor şi mă îndoiesc că vor mai veni în această seară. Hai să plecăm.

Fără a-i mai aştepta răspunsul, se instală în maşină şi Victor se aşeză şi el pe locul şoferului. Dar nu-şi spusese ultimul cuvânt. Povestea lui cu Kathleen nu se termina aici, în desişul acestor tufişuri. În realitate, ea abia acum începea.

CAPITOLUL IX

Kathleen nu închisese ochii toată noaptea și trăsăturile ei erau marcate de oboseală a doua zi de dimineață. Se îndrepta spre biroul lor, când pe la jumătatea culoarului se întâlni cu prietena ei Paula. Aceasta se încruntă zărind-o.

– Doamne, Kathleen, dar arăți îngrozitor ! Ce s-a întâmplat ? Ești bolnavă ?

Kathleen se strâmbă.

– Asta depinde de ce anume înțelegi tu prin bolnavă, răspunse ea evaziv.

– Hai, Kathleen, nu mai face pe misterioasa cu buna ta prietenă. Ce se întâmplă ? După cearcănele pe care le ai, s-ar putea crede că n-ai dormit de câteva nopți. Tot Victor Damien îți otrăvește existența ?

Kathleen surâse trist.

– Oarecum. Am stat aseară până târziu. O afacere urâtă pe care încercăm s-o elucidăm.

Paula dădu din cap cu un aer plin de interes.

– Lucrați deci împreună ? Credeam că nu-ți place să lucrezi în echipă ?

– Dacă el decide să mă urmărească într-o anchetă, n-am cum să-l împiedic. E șeful meu, nu uita asta.

– Şi nici el nu-ţi permite să uiţi, nu-i aşa ? Cunoscându-te, cred că n-o duci prea bine. Înţeleg acum de ce ai mutra asta şifonată. Dar fiindcă petreceţi atâta timp împreună, cred că ai avut ocazia să-i vorbeşti de Dallas Herald. Cum a reacţionat ?

Kathleen roşi uşor. Cum să-i explice prietenei ei discreţia pe care o avusese în privinţa acestui subiect ? Doar ea îi cunoştea curiozitatea nestăpânită.

– Nu i-am vorbit. Ascultă, Paula, ştiu că asta ţi se pare puţin ciudat, dar nu pot să-ţi spun mai mult pentru moment. Nu-mi purta pică, e tot ce-ţi cer. Când o să-mi pun puţină ordine în gânduri o să-ţi explic. De acord ?

Prietena ei o privi cu insistenţă, dar n-o contrazise.

– Bine, scumpa mea. Să ştii că sunt totdeauna aici pentru tine, dacă ai nevoie să te destăinuieşti cuiva.

Kathleen îi strânse mâna.

– Mulţumesc, îi spuse ea cu căldură. Eşti o fată minunată.

Spre sfârşitul dimineţii, Kathleen primise deja trei telefoane anonime. De fiecare dată interlocutorul ei o ameninţase şi îi ceruse să abandoneze afacerea Gilbert. Apariţia în ediţia de dimineaţă a unui articol relatând faptele şi mărturiile strânse asupra acestui subiect, nu era fără îndoială străin de aceste tentative de intimidare. Dar dacă tânăra primea aceste avertismente cu filozofie şi cu o oarecare doză de dispreţ, nu acelaşi lucru se întâmpla şi cu Victor, pe care această atmosferă de pericol şi agresivitate îl făcea să retrăiască amintiri încă prea dureroase.

Stătea deci ca pe ghimpi şi când ea închise pentru a treia oară telefonul, nu-şi mai putu stăpâni furia şi neliniştea.

– Kathleen, data viitoare când te mai sună individul ăsta dă-mi mie legătura, ai înţeles ?

Tonul lui poruncitor o făcu să tresară. Totuşi, aceste maniere autoritare o mâhneau mai mult decât o iritau. De ce o trata el astfel ? De ce se încăpăţâna să trezească în ea mereu un dureros sentiment de frustrare şi vulnerabilitate ?

– Transformi o problemă de nimic într-o afacere de stat, glumi ea. Şi de altfel nu văd ce i-ai mai putea spune în afară de ce i-am zis eu.

Victor avu un surâs rău.

– Nu va fi nevoie să repet, crede-mă. Dă-l pe mâna mea dacă mai sună şi vei vedea.

Kathleen se uită la el o clipă cu o privire inexpresivă.

— Victor, ești de-a dreptul exasperant.

El se întoarse cu scaun cu tot și-și încrucișă mâinile pe piept.

— De ce ? Fiindcă am comis crima de neiertat de a-ți aminti că ești, înainte de toate, femeie ?

— N-am avut niciodată nici cea mai mică îndoială în privința sexului meu, replică ea cu răceală.

El dădu din cap cu obrăznicie.

— În acest caz probabil că sexul masculin îți creează probleme.

Ea îl fulgeră din priviri, fără a se putea totuși împiedica să observe în ce mod croiala cămășii kaki îi punea în evidență lărgimea umerilor. Da, Victor Damien era exasperant. El reprezenta tot ceea ce îi plăcea ei la un bărbat. Și de asemenea tot ceea ce detesta. Iar această contradicție o chinuia. Dacă asta va mai dura mult, simțea că o să înnebunească.

— Nu-ți suport manierele de cowboy. Și nici n-am nevoie de un bodyguard care să vegheze asupra mea ! Lasă-mă să-mi fac treaba, așa cum mi-am făcut-o și până la venirea ta, e tot ceea ce-ți cer.

Victor încasă această nouă răbufnire cu un aer stoic. Să-și împartă biroul și rubrica cu această impetuoasă ziaristă ar deveni lucru mult mai simplu dacă ar reuși s-o considere ca o

simplă angajată a ziarului, ca şi toţi ceilalţi. Dar îi era imposibil. Ea îşi croise un drum până la inima lui, pe care o luase cu asalt. Era un bărbat îndrăgostit.

— Ştiu că te crezi foarte puternică şi capabilă să te descurci fără ajutorul nimănui, reluă el pe un ton liniştit. Dar n-am lucrat toţi aceşti ani în meserie fără să învăţ cel puţin un lucru şi anume că ţi se poate întâmpla orice. Şi nimeni nu se află la adăpost.

Kathleen scutură din cap. Despre ce vorbea în fond ? Aceste mesaje de ameninţare nu reuşiseră decât s-o enerveze.

— Dar ce vrei să spui de fapt prin „ţi se poate întâmpla orice" ?... „Nimeni nu se află la adăpost"... La adăpost de ce anume ?

Victor se foi pe scaun şi se întoarse spre calculator.

— N-aş vrea să-ţi precizez, Kathleen.

Tânăra lăsă să-i scape un suspin de exasperare.

— Ce crezi c-o să-mi facă tipul ăsta ? Vrea să bage frica în mine, asta-i tot. Şi ca la orice şantaj, e bine să nu cedez.

— Eşti prea naivă şi prea cinstită pentru a-ţi da seama de întreaga cruzime şi lipsă de scrupule a oamenilor.

— Iar tu ar trebui să abandonezi ziaristica pentru a te lansa în alt domeniu, acela al romanelor poliţiste. Cu spiritul tău macabru cred că ai face avere în acest gen.

– Glumeşte cât pofteşti, îi replică Victor. Iar eu o să fiu cu ochii în patru pentru amândoi.

Kathleen îl privi perplexă. Era într-adevăr atât de îngrijorat pentru ea, aşa cum pretindea ? Îi venea greu să creadă. Asta corespundea atât de puţin imaginii de om individualist pe care şi-o crease în redacţie. Dar trebuia să se ia după asta ? Cu fiecare oră ce trecea, ea descoperea o nouă faţadă a acestui personaj complex, şi fiecare nou detaliu părea în totală contradicţie cu ideea pe care toţi, ea şi ceilalţi de la ziar, şi-o făcuseră despre el.

Simţindu-i privirea în ceafă, Victor îşi întoarse repede capul spre ea.

– De fapt, aş vrea să vii pe la mine diseară înainte să mergem la ferma familiei Gilbert.

Kathleen trecu imedit în defensivă.

– De ce ? Îţi imaginezi poate că o să ai mai multe şanse de a mă seduce decât pe un teren neutru ?

Sarcasmul din vocea tinerei îl făcu să sară de pe scaun. O înşfăcă brutal de braţe pentru a o trage spre el. Înainte ca ea să fi putut reacţiona în vreun fel, îi strivi buzele cu un sărut, cu o violenţă şi un instinct de posesiune care o tulburară până în adâncul sufletului. Încercă din orgoliu, să-i opună rezistenţă, dar trupului ei puţin îi păsa de aceste biete vanităţi ale sufletului omenesc. Încolăci imediat cu braţele gâtul irezistibilului ei agresor.

— Ai vrea să pariezi pe şansele mele, Kathleen ? îi şopti el la ureche, după un timp pe care nici unul nici celălalt n-ar fi fost în stare să-l determine.

Ea strânse din dinţi, înghiţindu-şi lacrimile de nesiguranţă şi umilinţă care-i ardeau ochii şi, împingându-l cu toată puterea îşi luă geanta şi se îndreptă grăbită spre uşă.

— Unde te duci ? o întrebă el.

— Plec !

Trânti în urma ei uşa biroului, dar aceasta se redeschise aproape imediat şi vocea lui Victor răsună în spatele ei.

— Kathleen !

Mai multe capete se întoarseră pe culoar, dar Victor nu dădu nici o atenţie acestor ascultători nedoriţi. Privirea lui albastră se opri pe chipul livid al tinerei femei.

— Ai grijă de tine.

Se aşteptase la orice numai la aceste cuvinte nu, pronunţate cu o voce blândă, aproape ca o rugăminte. Simţindu-se dezarmată, ridicolă, se întoarse şi fugi spre ascensor.

*

* *

În aceeaşi seară, în momentul când se despărţiră în parcare pentru a se îndrepta fiecare spre maşina lui, Victor îi dădu câteva indicaţii

lui Kathleen pentru a o ajuta să-i găsească ferma fără dificultate.

– Şi să nu cinezi înainte, adăugă el în ultima clipă. Am intenţia să prepar eu ceva.

Kathleen făcu ochii mari.

– Chiar o să găteşti ceva pentru mine ?

El îi făcu cu ochiul şi se îndepărtă cu un pas grăbit.

– Asta face parte din planul pe care l-am făcut ca să te cuceresc, domnişoară Kathleen.

Şi ea îl privi instalându-se în vechea lui maşină. Plan de cucerire deci ! Nu făcuse deja destul ? Viaţa ei era răvăşită, trupul îi tresărea la orice atingere a lui, inima îi era veşnic la pândă... Ce vroia mai mult ? Să-şi atârne şi scalpul ei blond la centura de cuceritor ? Nu va reuşi. Va lupta până la ultima răsuflare pentru a nu cădea în braţele lui.

Ajunsă la ea acasă, Kathleen îşi scoase taiorul cu fustă mini pe care-l purtase astăzi şi îşi trase pe ea nişte blugi şi un tricou negru. Îşi perie părul, îl împleti într-o coadă şi se pudră uşor. Acum nu-i mai rămăsese decât să pună un film nou în aparat şi să se înarmeze cu un spray contra ţânţarilor. În această seară nici ţânţarii nici Victor nu vor profita de ea.

Kathleen fu foarte surprinsă când descoperi ferma lui Victor. Nu se aşteptase să-l găsească trăind pe un domeniu atât de întins şi într-o veche casă încântătoare, dar puţin dărăpănată.

În momentul când îşi oprea Lincolnul în apropierea maşinii lui Victor, îl văzu îndreptându-se spre ea cu un superb ciobănesc german pe urmele lui. Imediat ce o zări pe vizitatoare, acesta îşi abandonă stăpânul şi se repezi la ea lătrând să-şi rupă fălcile.

Cuprinsă de panică, se refugie imediat în automobilul ei şi-i închise repede portiera.

– Nu-ţi fie teamă. Beau este inofensiv, îi spuse Victor ajungând lângă ea. Nu e obişnuit să vadă lume, asta-i tot.

Deşi nu era pe deplin convinsă, tânăra ieşi şi îngenunche lângă câine. Imediat animalul încercă s-o lingă pe faţă scoţând nişte schelălăituri încântate.

– Într-adevăr, nu pare rău, comentă Kathleen râzând.

Victor o luă de braţ şi o trase spre casă.

– Hai să intrăm, cina este gata.

– Nu ştiam că locuieşti la o fermă. Sunt animalele tale cele pe care le-am văzut pe drum ?

– Da, e mica mea turmă, spuse el, nu fără mândrie. E o amestecătură dar îmi aparţine.

– Ce caraghios, nu mi te-aş fi imaginat niciodată în rol de cowboy.

— Nu mi-ai zis tu azi-dimineață că mă port ca un cowboy ? spuse el ca s-o tachineze.

Tânăra se înroși.

— Vorbeam de atitudinea ta, nu de preocupările tale extraprofesionale. Cum se face că te interesează creșterea animalelor ? continuă ea fără nici o tranziție.

— Când eram copil, trăiam într-o fermă mică de care se ocupa tata, în timpul lui liber. Am crescut în această atmosferă și îl ajutam să aibă grijă de vaci și de cai. Când m-am instalat în regiune, am vrut să încerc să continui tradiția și să văd dacă pot pune în practică tot ce m-a învățat tata.

Kathleen aruncă o privire în jurul ei.

— Se pare că ai reușit.

— Mulțumesc. Dar mai am o mulțime de făcut, înainte de a atinge obiectivul pe care mi l-am fixat. Proprietatea n-a fost locuită timp de doi ani, înainte s-o cumpăr eu. Totul era într-o stare jalnică : gardurile, grajdurile și chiar casa.

Îi închise ușa și-i făcu semn să treacă înaintea lui. Beau o urmă fără să ezite.

— Sper că n-ai nimic contra câinilor. L-am răsfățat și-i dau voie să intre ca să mănânce când vin acasă. Ar fi distrus dacă l-aș goni.

Kathleen râse și-l urmări din ochi pe câine care se îndrepta grăbit în direcția bucătăriei.

— Nu mă deranjează câtuşi de puţin. Ador animalele. Din nefericire ele nu sunt acceptate în blocul meu.

Jaluzelele lăsate menţineau încăperile într-o penumbră răcoroasă şi de apreciat după căldura îndurată afară.

Victor aprinse mai multe lămpi în sufragerie şi tânăra profită ca să privească în jurul ei. Pereţii erau crem şi ici şi colo nişte covoare vechi foarte frumoase acopereau parchetul de stejar. Mobilierul era sobru şi domnea o atmosferă de ordine specific masculină.

— Noaptea nu va întârzia să cadă, spuse Victor întrerupându-i inspecţia. Ar trebui să mâncăm dacă nu vrem să întârziem la ferma Gilbert.

Kathleen dădu din cap.

— Pot să te ajut cu ceva ?

Victor surâse.

— Totul e gata, dar m-ai putea ajuta să aduc preparatele pe masă.

Trecură într-un colţ al imensei bucătării unde era aşezată masa, separată de restul bucătăriei de un fel de tejghea şi, câteva minute mai târziu, Kathleen se instală în faţa tacâmului ei. Câinele, întins pe dalele reci, părea s-o privească cu o atenţie susţinută.

— Cu un asemenea paznic n-ai treabă cu rozătoarele, remarcă ea. Pare rău chiar dacă e blând.

— Acum, că te simţi mai în largul tău, pot să-ţi mărturisesc. Beau este un redutabil câine de pază.

Kathleen încremeni.

— Vrei să spui că muşcă ?

— Da.

Şi îi aruncă o privire maliţioasă.

— Dar niciodată pe oamenii care-mi plac mie.

— Ha ! Şi de unde ştia că mă placi ?

— I-am spus eu.

Kathleen îşi concentră întreaga atenţie asupra sosului picant cu care-şi stropi din plin friptura.

— Nu e prea drăguţ din partea ta să minţi un tovarăş aşa fidel, declară ea pe un ton detaşat.

— Nu l-am minţit şi el ştie asta. Eşti prima persoană de la ziar pe care am invitat-o pe la mine.

Ea ridică din sprâncene cu un aer sceptic.

— Cum, colega noastră de la mica publicitate nu s-a bucurat de acest privilegiu ? Mi se pare că ţi-ai petrecut o mulţime de timp în ultimele zile vorbind cu ea la telefon.

De data asta Victor râse cu poftă. Kathleen se crispă pe scaun ; se făcuse de râs şi el jubila, neruşinatul !

— Colega noastră de la mica publicitate lucrează cu entuziasm la o idee pe care i-am dat-o.

Făcu o pauză înainte de a continua.

— O idee care priveşte rubrica noastră de fapte diverse şi asupra căreia contez să obţin şi colaborarea ta.

De data asta ea fu cu adevărat surprinsă.

— Colaborarea mea sau umilele mele servicii ? Până acum n-ai încetat să-mi spui sub diverse forme că n-am alt rol decât acela al unei executante de rând.

Victor dădu din cap cu un aer supărat.

— Eşti nedreaptă şi o ştii, Kathleen. Nu vreau să te arunci în gura lupului şi să te expui unor riscuri inutile. Asta nu înseamnă că nu-ţi apreciez munca şi talentul la justa lor valoare.

În loc de răspuns, tânăra îşi privi fix farfuria înainte de a-şi mai băga o bucată de friptură în gură.

Victor surâse şi-i luă cealaltă mână care se sprijinea de masă.

— Vrei să-ţi vorbesc despre geniala mea idee ?

Ea aprobă cu un semn din cap.

— Un mic anunţ va apare într-o viitoare ediţie, invitând toţi cititorii din Houston şi din împrejurimi să ne comunice date asupra furturilor, agresiunilor şi a altor rele cărora le-au căzut victime. Vor trebui să ne povestească întâmplarea respectivă şi să ne spună în ce măsură viaţa lor a fost afectată de acest eveniment.

Se întrerupse ca să mai mănânce ceva.

— Noi doi o să citim toate aceste scrisori şi vom deveni purtătorii lor de cuvânt. Vom da astfel o nouă dimensiune faptelor diverse înfă-

țișate în paginile ziarului nostru. Cititorii nu vor cunoaște numai faptele așa cum le descriem noi în mod obișnuit, ci și consecințele pe care le au asupra vieții simplilor cetățeni, ca tine și ca mine.

O întrebă din priviri.

– Ei, ce părere ai ?

Un surâs entuziast apăru pe chipul tinerei femei.

– E o idee într-adevăr genială !

– Vorbești serios ? exclamă Victor, fără să îndrăznească să-și creadă urechilor.

– Bineînțeles !

– Așa stând lucrurile aș desface o sticlă de șampanie imediat, dacă datoria nu ne-ar chema din păcate în altă parte. Fără îndoială că e prima oară când aprobi una din inițiativele mele.

Kathleen ridică din umeri pentru a-și masca încurcătura.

– Asta dovedește că n-am nici o prejudecată în ceea ce te privește, răspunse ea cu o vădită rea-credință. Când sunt de acord cu tine, ți-o spun în față.

Victor dădu din cap cu indulgență.

– Scumpă și delicioasă domnișoară Kathleen, spuse el ducând mâna tinerei femei spre buze. Știi cât m-am luptat ca să nu cad pradă farmecului tău ? Nu vroiam să te plac... nici măcar să te apreciez.

– Am impresia că nu vrei să-ți placă nimeni.

— E adevărat. Dar cu tine, am pierdut bătălia. Ești de-a dreptul irezistibilă.

Își apăsă palma lui Kathleen pe obraz și aceasta simți că tresare. Ea îl iubea. Era atât de simplu, dar atât de tulburător.

— Și eu... și eu te plac, Victor, șopti ea cu o voce emoționată.

Privirile lor se încrucișară și schimbară primul lor surâs adevărat. Un surâs sincer prin care păreau că se abandonează în mâinile destinului. Rănile trecutului erau încă prea proaspete ca vreunul dintre ei să-și poată mărturisi profunzimea acestui sentiment. Dar era un început și amândoi simțeau în mod confuz asta.

Abia se lăsase noaptea când Victor și Kathleen sosiră pe pământurile familiei Gilbert și parcară mașina în adăpostul folosit și în ajun.

— Mă întreb dacă vor exista reacții mâine, după apariția ultimei ediții, spuse Kathleen după câteva minute de tăcere.

— Vorbești despre anunțul de la mica publicitate sau despre articolul privitor la familia Gilbert ?

Ea scoase un oftat.

— Cred că de amândouă.

— După părerea mea, va trece ceva timp până când cititorii vor răspunde la anunț. Mul-

tora le vine greu să vorbească despre un lucru care i-a rănit în vreun fel.

Kathleen știa asta. Mult timp nu putuse destăinui nimănui cruda ei decepție în privința lui Eric. Se întrebă deodată dacă Victor suferise și el din cauza unei femei.

— Victor, ai fost vreodată îndrăgostit cu adevărat ?

Își întoarse capul spre ea și o privi prin întuneric.

— De ce mă întrebi asta ?

— Nu știu nici eu, răspunse ea ridicând din umeri. Curiozitate feminină presupun.

Făcu o pauză.

— Ești atât de secretos și de misterios, reluă ea aproape cu timiditate.

Victor surâse cu tristețe. Și dintr-odată cuvintele îi țâșniră de pe buze, animate parcă de o voință proprie.

— Am crezut o dată că am fost.

— Ce s-a întâmplat ?

— S-a săturat de mine, de munca și de atitudinea mea.

Victor Damien de la Dallas Herald era un om pentru care contau doar articolele pe care urma să le scrie. Toate mijloacele erau bune pentru a depista senzaționalul. Împreună cu prietenul lui erau regii faptelor diverse și se credeau invincibili.

— Ce fel de atitudine ? îl întrebă Kathleen întrerupându-i șirul gândurilor.

— Ar fi prea multe de explicat, răspunse el evaziv. Să zicem pur şi simplu că eram foarte diferit de ceea ce sunt astăzi.

— În bine sau în rău ?

— În rău.

Kathleen îşi înălţă sprâncenele.

— Săraca femeie. Probabil că a suferit mult.

— Oh, nu şi-a făcut ea prea multe probleme, şopti Victor ca pentru el însuşi. În fond, n-a pierdut nimic.

— Şi tu ?

O expresie dureroasă se înscrise pe trăsăturile lui ; fu recunoscător întunericului că-l ajută să-şi mascheze emoţia. El, el pierduse totul. Cel mai bun prieten, Peter, legătura cu Elaine, bucuria de a trăi şi ca să încheie, mândria şi pasiunea pe care i le inspirase întotdeauna meseria lui. În noaptea când murise Peter, Victor Damien se stinsese ca o torţă care arsese prea mult.

— Nu mai doresc să revin asupra acestui subiect, Kathleen. Nu vrei mai bine să vorbim despre altceva ?

În acelaşi moment, ca răspuns la rugămintea lui, un zgomot de motor se făcu auzit în noapte. Un vehicul greu înainta pe drumul de ţară şi luminile farurilor sale le parveneau, atenuate de perdeaua de vegetaţie care îi ascundea.

— E un camion ? întrebă tânăra.

— S-ar zice că da. Exact ce ne aşteptam.

Zgomotul se intensifică deoarece vehiculul se apropia de ascunzătoarea lor. Dintr-odată camionul se opri exact în dreptul puțului.

Kathleen simți un fior de excitație pe șira spinării. Nu se înșelaseră. Răufăcătorii vor fi prinși cu mâța în sac.

Se pregătea să deschidă portiera și să sară afară din mașină, când mâna lui Victor se lăsă grea pe umărul ei.

— Unde te repezi ?

— Să văd ce se întâmplă, bineînțeles !

— Lasă-mă întâi să cântăresc situația. Nu se știe niciodată, poate oamenii ăștia sunt înarmați. Tot ceea ce ne interesează este să luăm numărul de înmatriculare, să descifrăm numele companiei înscris pe laturile camionului și să ne asigurăm că într-adevăr deversează ceva în puț. Restul este de resortul poliției.

— Sigur, dar nu pot face toate astea rămânând în mașină ! exclamă ea nerăbdătoare.

— Kathleen, fii înțelegătoare ! Voi avea nevoie de tine dacă va fi cazul să ne retragem în grabă. Stai în alertă și fii gata să demarezi și să mă recuperezi în caz de pericol. De acord ?

Tânăra îi aruncă o privire plină de neîncredere.

— Încerci să te debarasezi de mine.

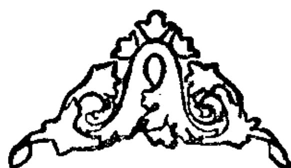
— Pentru nimic în lume și pierdem timpul de pomană. Rămâi aici și așteaptă să mă reîntorc, ai înțeles ?

Şi fără a-i mai aştepta răspunsul, coborî din maşină şi închise încetişor portiera.

Kathleen turba de furie şi l-ar fi urmat bucuroasă ca să-i arunce în obraz tot ce gândeşte despre el, dar nu-şi putea asuma riscul de a se expune amândoi vreunei primejdii. Nu-i rămânea decât să-şi înghită furia privindu-l pe Victor cum dispare în întuneric.

CAPITOLUL X

Cinci minute lungi ca cinci veacuri trecură, la capătul cărora Kathleen decise că nu se va lăsa ea împinsă pe planul doi fără a opune nici o rezistenţă. Şi pentru început, nu-i va păsa de ordinele lui Victor. Îl iubea pe acest bărbat, dar îşi iubea şi munca, iar afacerea Gilbert era descoperirea ei.

Îşi verifică minusculul aparat foto, îl strecură în buzunarul de la blugi şi ieşi închizând portiera de la maşină fără cel mai mic zgomot.

Motorul camionului rămas în funcţiune îi acoperea zgomotul paşilor, iar frunzişul des îi ascundea mişcările.

Când ajunse la marginea drumului, se ascunse în spatele trunchiului gros al unui stejar şi privi cu atenţie în jur. De acolo de unde se găsea, nu zărea decât o parte din maşină. Era roşie, dar vai, nu reuşea să distingă vreun nume. Iar Victor rămânea invizibil privirilor ei.

Unde o fi fost ?

Putu să-şi consulte ceasul graţie luminii pe care o răspândeau farurile camionului. Mai tre-

cură şase minute. Doar nu-i trebuia atâta timp să noteze numele unei plăci de înmatriculare, numele unei companii şi să facă nişte poze că doar nu s-o fi dus să ia şi un interviu şoferului.

Gândul unei imprudenţe o făcu să se îngrozească, dar îndepărtă imediat o asemenea idee. Doar Victor nu era nebun. Nu s-ar hazarda el să rişte inutil.

Decisă să facă şi ea ceva, se strecură în spatele altui copac ca să poată fotografia un cadru mai larg. De aici nu mai era nici jenată de fascicolul orbitor al farurilor şi vedea camionul mai bine. Luă mai multe poziţii rugându-se la toţi sfinţii ca blitz-ul ei, silenţios dar puternic, să nu-i trădeze prezenţa. Deodată o voce vibrând de agresivitate o făcu să tresară.

— Ce naiba cauţi aici ?

Cu inima bătând nebuneşte din cauza fricii, privi împrejurul ei crezând că aceste cuvinte îi sunt adresate. Dar nu era nici picior de om.

În schimb, de cealaltă parte a camionului, îi parveni înăbuşit zgomotul unei lupte, apoi vocea lui Victor răsună în noapte.

— Eu ar trebui să-ţi pun această întrebare !

Kathleen îşi înghesui repede aparatul de fotografiat în buzunarul blugilor şi fugi spre partea din faţă a camionului, încercând să nu facă zgomot. De aici aruncă o privire în direcţia vocilor şi ceea ce văzu o făcu să încremenească de groază. Un bărbat cât un dulap ţinea o armă de foc îndreptată spre Victor. Din locul

unde se găsea ea, îl zărea pe trei sferturi pe agresor. Portiera maşinii era deschisă şi Victor se retrăgea încet spre partea din spate a maşinii.

— Ai face mai bine să te opreşti şi să te duci la poliţie, reluă Victor cu o voce puternică. Avem destule probe ca să te inculpăm într-un caz de poluare criminală şi să te aruncăm în închisoare pentru un număr bunicel de ani.

Omul avu un râs care-i făcu pielea ca de găină lui Kathleen.

— Ce tot spui ? Şi în primul rând cine eşti ? Vreun amărât de ziarist ? Presa e specialistă în cuvinte mari. Poluare criminală, ha, ha, ha !

— Nu numai poluare, replică Victor mânios. Otrăveşti apa şi vitele proprietarilor acestei ferme şi o să le distrugi domeniul.

— Doi babalâci care o să plece curând la vreun azil. Dar am pierdut destul timpul cu tine. Mă împiedici să-mi fac treaba şi în plus nici nu ştiu ce să fac cu tine. Urcă-te în camion şi stai liniştit acolo până o să te livrez pe tavă patronului. Şi ai grijă să nu faci ceva care să mă supere !

Făcu un pas înainte dar fu oprit din elanul lui de un corp cuprins parcă de isterie care gesticula şi-i sărise în spate, agăţându-i-se de gât gata să-l sugrume. Surpriza îl făcu să dea drumul la revolver, asupra căruia Victor se aruncă imediat. Totuşi, bărbatul o şi azvârlise din spate pe agresoarea lui, prea uşoară pen-

tru a constitui o veritabilă ameninţare, iar aceasta se lovi de camion, înainte de a cădea jos, năucită. Victor se aruncă asupra şoferului. Vroia să-l lovească în cap cu crosa revolverului ca să-l facă inofensiv, dar răufăcătorul fu mai rapid decât el. În cursul luptei care urmă, ziaristul se bătu ca un leu, fără a reuşi însă să-şi pună la pământ adversarul care sfârşi prin a-l azvârli cât colo, după care sări în cabină şi, o clipă mai târziu, camionul se îndepărta în mare grabă.

Cu răsuflarea tăiată, Victor se repezi spre Kathleen.

– Cum îţi e ?

– Merge, răspunse ea cu o voce tremurătoare. Dar tu ?

El îşi trecu mâna peste falca dureroasă şi se strâmbă.

– O să am precis mâine dimineaţă câteva vânătăi, dar în rest nimic grav. Însă el a plecat fără să-şi ia revolverul. De aici vom putea aduna câteva indicii. Hai, adăugă el, ajutând-o să se ridice, să ne întoarcem la maşină.

Câteva minute mai târziu, rulau prin noapte. Aflată încă sub puterea şocului, Kathleen coborî geamul pentru a respira aerul curat al nopţii.

Acum că depăşiseră pericolul, se gândea prin câte trecuseră şi începu să tremure fără să se mai poată controla.

Victor dădu furios din cap.

— Am vrut să iau numărul de inmatriculare și numele companiei, după cum vorbisem, dar a fost imposibil. Placa era acoperită de un strat gros de noroi uscat, iar pe laturile camionului fuseseră lipite benzi adezive ca să ascundă numele care ne interesa. Cum șoferul plecase în direcția puțului, m-am gândit că am la dispoziție câteva clipe ca să cercetez interiorul cabinei și să descopăr poate ceva. Un bon de comandă, de livrare, o factură... cine știe ce. N-am avut însă timp să văd ceva. A dat peste mine și ce a urmat ai văzut.

Întoarse capul spre ea.

— Știu cât ar trebui să-ți mulțumesc că m-ai salvat, dar înainte de toate remarc că, încă o dată, nu mi-ai ascultat ordinele.

Kathleen îl privi ca și cum își pierduse mințile.

— Ai un tupeu ! Banditul ăsta putea să te omoare sau să te sechestreze și tu-mi reproșezi că nu ți-am ascultat ordinele abuzive ? Și tu ce făceai mă rog în cabina camionului, că nu ne fusese așa vorba ?

— Îmi făceam meseria, bombăni el printre dinți. Și ți-am zis să nu părăsești mașina. Ești pur și simplu incapabilă să faci ce ți se cere !

Kathleen era atât de șocată de ce i se întâmplase, încât aceste vorbe nedrepte puseră de-a binelea capac la toate. Pradă unui torent de emoții violente și necontrolabile, izbucni în suspine.

— Ar trebui să-mi mulțumești pentru ce-am făcut în loc să mă tratezi ca pe o subalternă incapabilă și proastă.

Victor se încruntă și-i păru rău pentru atitudinea lui. Dar aceasta fusese reacția față de panica pe care o încercase când ea apăruse brusc, ca un diavol al nopții, ca să-l atace pe uriașul înarmat. Revedea mai ales momentul când acel colos o azvârlise în oblonul camionului. Ideea că ar fi putut s-o piardă pentru totdeauna îl înghețase de groază. Dar asta nu era un motiv să se poarte urât cu ea, mai ales după șocul pe care îl suferise.

Întinse mâna spre ea. Cum ea nu se mișca, îi înconjură umerii cu brațul și o trase spre el.

— Îți cer iertare, îi șopti el în timp ce îi inspira parfumul părului. Gândul că te-ai expus la violența acelui tip, mă face nedrept. Dar încearcă să mă înțelegi, te rog.

Kathleen își lăsă capul pe umărul lui hohotind de mama focului. Tensiunea acumulată de mai multe zile, la care se adăugaseră și evenimentele din această seară ca și reacțiile atât de contradictorii ale lui Victor o făcuseră să-și piardă cumpătul.

— Hai, totul e în regulă, îi șopti Victor pe un ton blând. Vom ajunge la fermă în câteva minute.

Vocea tandră a lui Victor și căldura trupului său lipit de al ei reușiră să aducă puțină liniște în mintea și în inima tinerei femei. Puțin

câte puţin, suspinele încetară ca şi tremuratul convulsiv al membrelor.

— Bine că ai luat revolverul, spuse ea după câteva clipe de tăcere. Ai reuşit să faci vreo fotografie ?

— Da. Sper că vom găsi câteva clişee utilizabile.

— Am făcut şi eu câteva.

Victor dădu din cap.

— Ducem totul la laborator mâine dimineaţă. Iar cu seria revolverului şi amprentele pe care omul nostru le-a lăsat pe el, sperând că nu le-am şters eu sau nu le-am acoperit cu ale mele, vom găsi poate vreo pistă.

Când ajunseră la fermă, Victor se repezi să telefoneze la poliţie, în timp ce Kathleen plecă în căutarea sălii de baie.

Imaginea din oglindă nu contribui deloc la ridicarea moralului ei. Chipul îi era livid, privirea încă rătăcită, ca bântuită de viziunile teribile pe care nici nu mai îndrăznea să şi le rememoreze ; părul îi era ciufulit, lacrimile îi lăsaseră dâre pe obraji iar pe braţe era plină de zgârieturi. Probabil că, fără să-şi dea seama, trecuse prin mărăcini.

— Kathleen, te simţi bine ? întrebă vocea neliniştită a lui Victor, de cealaltă parte a uşii.

Ea puse jos mănuşa de baie cu care tocmai îşi ştersese faţa şi închise robinetul de apă caldă.

— Da, merge, răspunse ea înainte de a deschide.

Victor se schimbă la față când o văzu sub lumina puternică a lămpii.

— Doamne, șopti el, dar ești într-un hal fără de hal.

Kathleen avu un biet surâs.

— Mulțumesc. Este exact genul de vorbe pe care așteaptă o femeie să le audă de la un bărbat.

În chip de răspuns, Victor își ascunse fața în părul ei zburlit și Kathleen se lăsă cuprinsă în brațe închizând ochii.

— Știi măcar ce simt văzându-te într-o asemenea stare? șopti el după un lung moment de nemișcare și tandrețe.

— Nu-i nici o problemă, Victor. Câteva tăieturi și puțină oboseală. Mâine n-o să se mai vadă nimic.

— Dă-mi totuși voie să curăț puțin zgârieturile astea, spuse el.

Ea se așeză pe marginea căzii, în timp ce el căuta prin dulăpiorul de farmacie ca să găsească puțin tifon și un dezinfectant.

— Probabil că m-au zgâriat mărăcinii, îi explică ea. Nu poate fi vorba de ciupituri de insecte.

— Sunt sigur de asta. Ai dat cu destul spray de țânțari ca să omori și un elefant.

— Vroiam să mă... protejez.

— Să te protejezi, repetă el imitându-i vocea. Sunt convins că e prima oară când îți trece un asemenea gând prin minte. În fine, nu mi se pare nimic anormal, iar rănile sunt curățate.

– Ai reuşit să suni la poliţie? se interesă Kathleen.

– Da. O să încerce să găsească cui aparţine acea serie. Dar există totuşi posibilitatea ca acest revolver să fi fost furat. L-am pus într-o pungă de plastic pe care o să le-o duc mâine dimineaţă. Au promis că o să ne pună pe cineva la dispoziţie pentru acest caz.

Ea făcu o mutră sceptică.

– Era şi timpul.

– E adevărat. Dar acum că intervine şi poliţia, îţi interzic să-ţi mai bagi nasul în această afacere. Iar dacă trebuie mers şi pe teren, eu voi fi acela.

Remarcă expresia de revoltă care se întipărise pe chipul lui Kathleen, dar nu ţinu cont de asta şi continuă cu o voce hotărâtă.

– Iar articolele nu mai trebuie să apară sub semnătura ta. Ai văzut prea bine în seara asta că oamenii aceştia nu glumesc şi nu ţin deloc să-ţi rişti viaţa din nou.

De data asta Kathleen ţâşni în picioare, cu chipul livid.

– N-ai dreptul să-mi faci una ca asta! N-o să te las niciodată să mă îndepărtezi astfel de la ancheta mea. Pe mine m-a chemat familia Gilbert! Mie mi-au încredinţat povestea lor. Fără mine n-ai fi auzit niciodată vorbindu-se de asta!

Părăsi cu paşi mari sala de baie şi se întoarse spre el brusc abia când ajunse în mijlocul salonului.

– Cine te crezi, în fond ? Sfântul Dumnezeu ? Au trecut mai mult de trei ani de când lucrez la fapte diverse şi n-am avut niciodată un înger păzitor. Şi nici nu mi s-a întâmplat niciodată nimic.

– Nici în seara asta ? i-o întoarse Victor care o urmase pas cu pas şi acum se oprise la câţiva centimetri de ea.

Kathleen scoase un oftat exasperat.

– Nu, nu s-a întâmplat nimic. Şi singurul care s-a expus unui adevărat pericol ai fost tu care te-ai aruncat direct în gura lupului.

Făcu o pauză, înainte de a relua pe un ton mai calm.

– De altfel, asemenea confruntări cu un fanatic nu se întâmplă în toate zilele. Încă o dată îţi spun, nu m-am mai aflat niciodată într-o asemenea situaţie şi mă îndoiesc că asta se va mai repeta vreodată.

– Ce ştii tu ? Îţi imaginezi poate că criminalii studiază statisticile ? Te crezi o fiinţă invincibilă ? Crezi că ziariştii nu sunt niciodată omorâţi ?

O expresie de profundă suferinţă îi marcă dintr-odată chipul şi Kathleen tăcu, încercând să ghicească motivele care-l tulburaseră.

– Victor, reluă ea cu blândeţe. Imediat ce abordăm acest subiect, te schimbi complet. E de vină moartea tragică a părinţilor tăi ?

— Părinţii mei au fost asasinaţi, sunt convins de asta. Dar nu la ei mă gândesc în acest moment.

Scoase un suspin şi îi făcu semn lui Kathleen să se aşeze pe canapea. Când se instală lângă el, îi cuprinse mâinile şi se uită drept în ochii ei.

— Am lucrat la rubrica faptelor diverse de la Dallas Herald timp de zece ani, Kathleen. Şi când am plecat, m-am jurat să nu mai revin niciodată la aşa ceva.

Ea făcu ochii mari.

— Zece ani ? Nu... nu ştiam nimic.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii. De exemplu motivul care m-a împins să părăsesc Dallas-ul şi să intru la secţia financiară a lui Houston Star.

— Victor, ce legătură există între asta şi hotărârea ta de a-mi interzice să...

— Lasă-mă să vorbesc şi legătura iţi va apare în mod firesc. Vezi, în toţi aceşti ani petrecuţi la Dallas, eram ca şi tine. Nimic nu conta mai mult ca faptul de a mă lansa pe pista unui caz extraordinar. Vroiam să dezgrop întâmplările cele mai sordide, să mă confrunt cu criminalii, să mă scufund în mocirlă pentru a descoperi mecanismele lumii interlope şi a le aduce la lumina zilei. Asta era obsesia mea şi nu mi-era frică de nimic. Nu cunoşteam nici o limită şi colegul cu care formam o echipă era la fel ca mine.

— Sunt sigură că eraţi nemaipomeniţi.

— Eram într-adevăr de temut dar în cele din urmă succesul ne-a orbit şi ne-a făcut să uităm realitatea. Prietenul meu a fost omorât.

Aceste cuvinte căzură ca un trăsnet şi Kathleen tresări.

— Ce... ce s-a întâmplat ?

Victor plecă privirea. Vocea lui nu mai era decât o şoaptă întreruptă de povara amintirilor.

— Lucram la un caz de droguri. Poliţia făcuse o descindere de mult prevăzută, dar nu reuşise să aresteze decât nişte amărâţi de executanţi şi câţiva intermediari. Eu cu Peter, vroiam să capturăm rechinii acestei afaceri. Şi dacă reuşeam să le descoperim identitatea înaintea poliţiei, am fi devenit nişte eroi.

Se ridică şi se îndreptă spre etajerele pline cu cărţi. Reveni cu o fotografie.

— El era Peter.

Kathleen luă fotografia şi privi un bărbat cu faţa plină de pistrui, al cărui braţ se sprijinea cu familiaritate de umărul lui Victor. Amândoi râdeau în hohote şi instantaneul părea că fusese luat în mijlocul unei petreceri foarte animate. Nimic din toate astea nu corespundea cu imaginea aisbergului de la rubrica de finanţe, chiar dacă el se arătase mult mai apropiat în aceste ultime zile.

— Păreţi de aceeaşi vârstă, remarcă ea.

— Da. Dar graţie mie, Peter nu şi-a mai sărbătorit niciodată cea de a treizeci şi una aniversare.

Kathleen dădu din cap cu un aer gânditor. Cum de putuse supravieţui în toţi aceşti ani ? Copleşit de vinovăţie şi amărăciune.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Victor ezită un moment, ca şi cum această destăinuire îl costa după ce păstrase atâta timp secretul. Apoi păru că s-a hotărât să se arunce în apă.

— Lucrasem foarte târziu în acea seară, ceea ce mi se întâmpla în mod regulat. Peter mi-a telefonat acasă de la ziar, spunându-mi că tocmai a obţinut o nouă informaţie asupra afacerii noastre şi că avem întâlnire cu doi tipi într-un bar din oraş. Cei doi tipi în chestiune pretindeau că ne pot conduce la capii afacerii, deci la cei pe care-i urmăream noi. I-am spus lui Peter să-mi mai acorde o jumătate de oră ca să-mi pot termina articolul la care lucram şi că o să vin direct la bar. Deci a plecat singur la întâlnire. Când am sosit şi eu acolo, poliţia încercuise locul şi Peter zăcea într-o alee întunecoasă cu un pumnal înfipt în spate.

Un rictus îi strâmbă gura.

— Prietenul meu a fost asasinat în timp ce eu băteam la maşină ultimele detalii ale unei stupide istorii despre luptele ilegale de cocoşi.

Kathleen se apropie de el şi îi puse o mână pe genunchi încercând să-l linişteasca.

— Victor, n-o să te poţi învinovăţi toată viaţa pentru moartea prietenului tău. Cine poate şti

ce s-ar fi întâmplat dacă erai cu el ? Poate ai fi fost şi tu astăzi mort.

El îşi trecu o mână peste faţa obosită.

— S-ar fi putut întâmpla aşa, într-adevăr.

Păstrară câteva clipe tăcerea, pierdut fiecare în gândurile lui. În cele din urmă Kathleen reluă conversaţia din punctul în care rămăsese.

— Ai decis atunci să părăseşti pentru totdeauna faptele diverse. Şi totuşi astăzi eşti din nou în fruntea acestei rubrici, chiar dacă într-un alt oraş şi la alt cotidian. De ce ?

Victor ridică din umeri.

— E o întrebare bună la care nici eu n-am găsit încă un răspuns. Cum se face că n-am plecat trântind uşa, în ziua când Kensington mi-a propus acest nou post ? Am încercat să mă conving singur că aveam o datorie faţă de el, pentru că m-a ajutat într-un moment când eram la mare nevoie. Dar ştiu prea bine că nu este singurul motiv. O părticică din mine dorea să se întoarcă la faptele diverse. Şi apoi trebuia să înfrunt fantomele trecutului pentru a-mi dovedi că sunt în stare să primesc o asemenea provocare.

— Te îndoieşti de asta ?

— Şi tu te-ai îndoit de mine chiar din clipa când ţi-am călcat pentru prima oară pragul biroului.

— Eram în defensivă, Victor. Iar acum mă îndoiesc de capacitatea ta de a privi obiectiv această problemă.

— Kathleen, deci nu înțelegi... ?

— Înțeleg că ți-ai pierdut cel mai bun prieten și că mai suferi încă din cauza asta, după atâta timp. Dar te complaci în situația de a permite acestei tragedii să joace un rol negativ în întreaga ta viață. Și eu nu trebuie să plătesc pentru...

— Nu-mi vorbi mie de plată ! strigă el cu violență. Mi-am petrecut ultimii trei ani plătind pentru neglijența de neiertat a unei seri și pentru refuzul meu de a recunoaște riscurile inerente ale meseriei noastre. Nu vreau să-mi mai petrec următorii zece sau douăzeci de ani plătind pentru că n-am făcut nimic ca să te împiedic să fii omorâtă.

Kathleen se ridică și făcu câțiva pași pentru a pune puțină distanță între ei. Inima îi sângera imaginându-și suferințele pe care le îndurase el. Dar îi era și ciudă. De ce persista el în încăpățânarea de a vedea lucrurile numai din punctul lui de vedere ?

Văzând că se îndepărtează de el, Victor simți că îngheață. Doar ideea că ea s-ar putea îndepărta de el pentru totdeauna i se părea atât de insuportabilă încât simțea o durere fizică. Avea nevoie de ea, nevoie de căldura brațelor ei, de lumina ochilor ei pentru a-l ajuta să se elibereze în fine de secretele îngropate în adâncul sufletului său.

Se ridică la rândul lui și se duse lângă ea.

— Kathleen, șopti el, înconjurându-i talia subțire cu brațele. Scumpa mea, delicioasa mea domnișoară Kathleen, nu înțelegi deci că te iubesc ? Dacă ți s-ar întâmpla ceva aș înnebuni.

O iubea ?

Kathleen se întoarse pentru a-l putea privi în ochi. Fiecare trăsătură a chipului ei exprima îndoială.

— Ești sigur că nu confunzi dragostea cu dorința ?

Un surâs puțin trist apăru pe buzele lui Victor.

— Cred că sunt destul de bătrân ca să pot face diferența.

Emoționată la culme, dar neîndrăznind încă să creadă, Kathleen privea figura frumoasă a acestui bărbat care-i tulburase întreaga existență, căutând acolo dovezile care-i vor readuce liniștea în suflet.

— Ești sigur ? șopti ea cu o voce tremurătoare.

Victor se aplecă spre ea.

— Crede-mă, Kathleen, cel mai aprig dușman al dragostei mele pentru tine sunt chiar eu. Dacă m-am lăsat învins și ți-am mărturisit-o se datorează faptului că sunt absolut sigur de sentimentele mele. Te iubesc.

Ultimul cuvânt se pierdu pe buzele lor lipite și, de această dată, sărutul lor era mai mult decât nevoia avidă de a-și potoli dorința. Era

o promisiune nemărturisită, dar aproape solemnă ; angajamentul a două inimi pierdute de fericire la ideea că s-au găsit în sfârşit.

Totuşi problemele erau departe de a fi rezolvate şi Kathleen fu nevoită să coboare din nori pentru a relua contactul cu realitatea.

— Victor, şopti ea cu răsuflarea tăiată, Victor, te rog...

El îşi slăbi strânsoarea fără tragere de inimă.

— Ce e, draga, frumoasa mea Kathleen ?

Ea se degajă cu blândeţe din braţele lui. Vroia să-l poată privi mai bine în faţă. Ceea ce avea ea să-i spună putea s-o coste mult, dar libertatea, identitatea ei de femeie şi de ziaristă erau în joc.

— Victor, trebuie să punem la punct o mulţime de lucruri înainte de a ne arunca orbeşte în cine ştie ce.

El se încruntă, dar păstră tăcerea, fapt pentru care ea îi fu recunoscătoare. O dată în plus ea căzuse pradă uneia din acele tulburări obişnuite ei, dar pe care sperase că le lăsase în urmă, în ziua când îl părăsise pe tatăl ei şi Bossier City. Dar degeaba vrei să fugi de trecut şi de demonii lui, ei te ajung întotdeauna din urmă. Situaţia era acum totuşi diferită. Se maturizase. Era mai puternică, mai sigură de ea. Totuşi, ea putea... nu, trebuia, să evite unele curse întinse de uşurinţă, de laşitate, de frică...

Se hotărî.

— Ştii poate diferenţa între dragoste şi dorinţă, dar nu sunt sigură că ştii cu adevărat ce înseamnă să iubeşti pe cineva, Victor.

— Ce vrei să spui ? exclamă el pe un ton indignat.

— Vreau să spun că a iubi o fiinţă omenească nu înseamnă că o poţi poseda sau domina. Asta nu-ţi dă dreptul să-i înăbuşi personalitatea sau s-o ţii în lesă.

Victor îşi trecu cu nervozitate mâna prin păr.

— Dacă vorbeşti de munca noastră...

— Victor, întâi ţipi la mine anunţându-mă că mi-ai luat acest caz şi apoi îmi spui că mă iubeşti. Cum aş putea să te cred ?

— Dar nu înţelegi că dorinţa mea de a te proteja e chiar dovada dragostei mele ? Nu vreau să ţi se întâmple nici cel mai mic rău. Ce doreşti mai mult ?

— Posibilitatea de a alege singură ! exclamă tânăra cu pasiune.

Îşi cuprinse faţa în palme şi încercă să-şi păstreze calmul.

— Viaţa ne face uneori figuri ciudate, ştii asta, nu ? reluă ea cu tristeţe. Vorbele pe care tocmai mi le-ai spus sunt aproape identice cu cele pe care mi le-a aruncat în faţă tatăl meu când a refuzat să-mi încredinţeze rubrica faptelor diverse de la ziarul lui. Era pentru binele meu, susţinea el, pentru că mă iubea şi ştia mai bine ca oricine ce e bine pentru mine. Am suferit atât din cauza asta încât m-am obişnuit

să ignor aceste atitudini filantropice. Într-un timp, pentru a mă putea detaşa de asta şi ca să-mi pot bate joc, mă obişnuisem să adun exemple care demonstrau cât de mărginiţi sunt bărbaţii în situaţiile cele mai banale ale vieţii de zi cu zi. Am denumit asta Comportamentul Tipic Masculin. Nu ştiu dacă există vreo organizaţie sau măcar un cod sau nişte reguli pe care o mulţime de bărbaţi le învaţă şi le urmează cu sfinţenie, dar cei ce fac parte din acest club se comportă toţi ca nişte maimuţe care şi-au învăţat lecţia pe de rost.

Se opri o clipă ca să-şi tragă răsuflarea.

– Din acest club făceau parte şi tatăl meu, şi Eric iar tu faci tot posibilul ca să mă convingi că împărtăşeşti şi susţii aceste idei retrograde şi ridicole !

Şi îi întoarse spatele. După această tiradă muşcătoare, nu-i mai rămânea decât o ieşire spectaculoasă din scenă. Vroia să fugă, să fie departe de Victor. Va avea destul timp, odată ajunsă la ea acasă, la adăpost de orice privire, să tragă concluziile acestei seri de groază.

Dar el o prinse din urmă.

– Unde te duci aşa ?

Ea îl privi cu un aer sfidător.

– Tu ce crezi ? Plec la mine acasă.

Victor dădu din cap.

– Figurezi în cartea de telefon, nu-i aşa ?

– Da, şi ce-i cu asta ?

— Şi atunci nu-ţi dă prin cap că ei te pot aştepta în faţa casei ? Ai semnat toate acele articole în privinţa familiei Gilbert. Criminalii sunt poate nişte tipi murdari, dar asta nu-i opreşte ca, în majoritatea cazurilor, să fie şi inteligenţi. O să dormi aici în seara asta. Îţi cedez patul meu. Eu o să mă folosesc de canapea.

Ridică mâna pentru a preîntâmpina orice protest din partea ei.

— Fără comentarii ! Pentru că mă tratezi de filantrop, o să fiu la înălţimea acestei reputaţii. O să te şi leg dacă trebuie, Kathleen. Mâine o să faci demersurile necesare ca să-ţi schimbi numărul de telefon şi o să-l treci la secret.

Kathleen îl înfruntă din priviri. Dar era o luptă inutilă şi chiar dacă îi venea greu să recunoască, de data asta probabil că el nu se înşela.

— Bine, răspunse ea cu calm. Rămân.

CAPITOLUL XI

Kathleen se trezi a doua zi de dimineaţă pe la ora zece. Deschizând ochii fu întâi dezorientată, nu mai mult însă de o clipă. Apoi ceaţa din mintea încă ameţită de somn se risipi şi amintirile serii îi reveniră dintr-odată.

Motivele pe care le invocase Victor pentru a o convinge să rămână acolo în acea noapte nu erau lipsite de bun simţ. Îi oferise cu amabilitate patul şi unul din tricourile lui şi ea îi acceptase argumentele. Cu toate astea, era acum convinsă că ziaristul suferea de o paranoie avansată. Oh, avea desigur circumstanţe atenuante. Dar nu era sigură că va putea continua să lucreze cu el. În acelaşi timp, ideea de a nu-şi mai împărţi cu el viaţa profesională sau personală, i se părea pur şi simplu de neconceput.

Aruncând de pe ea cuvertura subţire, Kathleen se sculă şi merse până în sufragerie. Canapeaua pe care dormise Victor era strânsă şi perna pusă cu grijă la unul din capete. Tânăra surâse gândindu-se că ea ar fi lăsat to-

tul vraişte înainte de a pleca. Ordinea nu era unul din punctele ei forte.

Se duse imediat în bucătărie unde găsi un bileţel de la Victor prins cu scotch de uşa frigiderului.

„Kathleen, dormeai atât de bine încât n-am avut inima să te trezesc. Ia-ţi liber toată ziua dacă doreşti. Mi-am permis să-ţi scot filmul din aparat. Te voi ţine la curent cu toate. Te sărută... Victor."

Reciti de mai multe ori aceste cuvinte, până când îi veniră lacrimile în ochi. O sărută. În ajun îi spusese chiar că o iubeşte. Dar în ciuda acestui lucru, sau din cauza acestei iubiri, el o lipsea de ceea ce timp de mai mulţi ani constituise baza vieţii ei de femeie independentă. Îşi dedicase tot timpul şi întreaga energie carierei şi iată că bărbatul pe care-l iubea, căruia simţea că nu-i poate rezista, decidea în mod brutal să-i controleze cea mai mică mişcare, sub pretextul că o protejează, nu observa că o distruge.

Smulse mesajul şi-l mototoli în mâini, înainte de a-l arunca la gunoi. Ce să facă acum ? Ce atitudine să adopte, ce hotărâre să ia ?

Victor închise, înăbuşindu-şi o înjurătură. Unde plecase încăpăţânata asta ? O sunase la el

acasă, la ea acasă, dar Kathleen nu răspunse nicăieri și trecuse de ora prânzului. Nu se putea să mai doarmă. Nu era genul ei. Nu, și-o închipuia mai degrabă băgându-și nasul cine știe unde, în căutarea unor indicii asupra afacerii Gilbert. Poate se întorsese chiar la fermă. Dacă așa stăteau lucrurile, o s-o sugrume cu propriile lui mâini.

Se pregătea să sune din nou la ea acasă când ușa se deschise și ea apăru în birou. Cuprins de ușurare puse jos receptorul, surâzându-i.

– Bună, spuse el.

Ea îi aruncă o scurtă privire și se îndreptă spre masa ei.

– Bună, îi răspunse ea așezându-se.

Vocea ei era glacială ca o dimineață de ianuarie și Victor își mușcă buzele. Îi purta încă pică deci. De altfel prevăzuse asta. Dar îi trebuia totuși prea mult timp să priceapă că el nu era un tiran ca tatăl ei. O iubea ca un nebun și avea nevoie de ea. Nu-și dădea ea seama de asta ?

– Îmi pare rău că am întârziat, reluă ea după ce-și frunzărise repede corespondența. Ai vreun caz sau niște rapoarte ale poliției de care m-aș putea ocupa, sau au făcut deja stagiarii și asta ?

Victor o privi stupefiat. Cum putea ea să afișeze o mască atât de indiferentă, după tot ce se petrecuse aseară între ei ? Era la fel de

frumoasă şi elegantă ca de obicei, dar căldura şi spontaneitatea privirii ei cedaseră locul unei răceli de gheaţă.

— Nu mă întrebi nimic în privinţa revolverului sau fotografiilor ?

Kathleen îşi conectă calculatorul.

— O să aflu destule după ce-ţi voi citi articolul în ziar.

— Kathleen...

— Ai făcut cafea ? îl întrebă ea ridicându-se.

Victor se încruntă.

— Da. Dar n-are gust ca a ta.

— Nu-i nimic grav în asta. Unii dintre noi sunt mai dotaţi ca alţii ca să facă pe servitorii.

Îşi turnă în ceaşcă şi se întoarse spre el.

— Probabil că tatăl meu a vegheat să-mi fie transmise genele supunerii. Îţi convine asta, nu ?

— Nu ! Şi încetează imediat micul tău joc !

Ea îl privi cu un aer inocent.

— Care joc ?

Victor sări de pe scaun şi-i smulse ceaşca din mână pentru a o trânti pe masă. Apoi o trase spre el.

— Victor ! strigă ea zbătându-se.

Dar el o ţinea cu putere.

— Crezi că mă intimidezi cu comportarea ta de gheţar ? şopti el printre dinţii strânşi. O sč vedem noi imediat dacă eşti atât de rece ca el...

În ciuda protestelor și eforturilor ei de a se desprinde din brațele lui, el își lipi buzele de ale ei.

Kathleen scutură din cap, dar el nu abandonă lupta. Sărutările lui, tandre dar arzătoare, alunecară de pe obrajii ei pe gât înainte de a urca din nou spre buze care nu-l mai evitară de data asta. Ca amețită de senzațiile pe care le trezea în ea, Kathleen se lăsa cu voluptate sărutată.

— De ce ții atâta să mă umilești ? spuse ea când își recăpătară în cele din urmă suflul.

Victor îi cuprinse chipul între palme.

— De ce afișezi acest aer batjocoritor față de mine și de cazul nostru ? replică el.

— Cum poți fi sigur că într-adevăr nu-mi pasă nici de unul nici de celălalt ?

— Kathleen, ți-am mărturisit că te iubesc în noaptea trecută. Asta nu înseamnă nimic pentru tine ?

Ea închise ochii.

— Ba da, răspunse fără să se mai gândească.

— Atunci vorbește-mi ce simți și tu.

Ea redeschise ochii și îl privi drept în față.

— Și eu te iubesc, Victor.

Speranța și un minunat sentiment de fericire luminară fața bărbatului.

— În acest caz, totul va fi bine. Ne iubim, Kathleen și asta e tot ce contează. Restul se va rezolva într-un fel sau altul.

— Restul înglobează și munca mea la Star, nu-i așa ?

El dădu din cap şi Kathleen avu impresia că i se frânge inima. Se desprinse din braţele lui şi îi întoarse spatele.

– Şi cum o vom rezolva, Victor ? O să-mi încredinţezi cazurile cu câinii pierduţi sau pisicile călcate de maşini şi mai târziu vei avea poate curajul să-mi dai furturile capacelor de la rezervoarele de benzină ale maşinilor ?

Tocmai îi spusese că-l iubeşte. De ce în acest caz exista atâta amărăciune în vocea ei ?

– Eşti nedreaptă, Kathleen.

Se întoarse brusc spre el pentru a-l putea privi.

– Nu, tu eşti nedrept, Victor. Pui condiţii dragostei noastre şi eu nu pot accepta asta.

– Kathleen, vreau să mă însor cu tine. Vreau să fiu soţul tău. Nu şeful tău.

Ea dădu cu tristeţe din cap.

– Pentru tine este exact acelaşi lucru. Mama a suferit mult fiindcă a vrut să-şi împartă viaţa cu un bărbat ca tine. Puţin câte puţin el a vrut s-o transforme într-o marionetă incapabilă să se mişte dacă el nu trăgea sforile.

– Eu nu sunt ca tatăl tău, Kathleen ! Când o să înţelegi oare asta ?

– În momentul când o să încetezi să mă împingi în spatele tău şi o să mă laşi să stau alături de tine !

El îşi întinse braţele şi o atrase din nou la pieptul lui, fără ca ea să opună de data asta nici cea mai mică rezistenţă.

— Kathleen, Kathleen, eu te iubesc. Şi dacă te împing în spatele meu, aşa cum spui tu, e pentru a te proteja şi a împiedica să ţi se întâmple ceva rău.

— Victor, chiar dacă mă repet, dar îţi spun că asta am mai auzit-o o dată, în altă parte.

El puse o oarecare distanţă între ei pentru a o putea privi în ochi.

— Noaptea trecută, când ai crezut că tipul ăla o să mă răpească, sau cine ştie ce să-mi facă, ai sărit să mă scapi. Ai făcut-o fiindcă ţi-a fost frică pentru mine, nu-i aşa ? După ce am trecut amândoi prin asta, am crezut că o să înţelegi dorinţa mea de a te scoate dintr-o afacere atât de periculoasă.

— Noaptea trecută nu mi-a fost doar frică, Victor. Eram îngrozită. Şi prima mea pornire a fost de a te scoate pe tine din această afacere şi din toate cele care ar putea prezenta cel mai mic pericol. Dar n-am făcut-o. Aş fi fost incapabilă să fac asta. De ce ? Fiindcă ştiu cât de mult îţi iubeşti munca şi nu mi-ar trece niciodată prin minte să te lipsesc de satisfacţiile pe care ţi le oferă ea. Iată ce înseamnă să iubeşti pe cineva, Victor. Şi nu cred că tu ai înţeles asta.

Simţind că nu-şi va mai putea reţine mult timp hohotele de plâns, îşi luă poşeta şi fugi spre uşă.

— Unde te duci ? o întrebă Victor.

— Acasă. Nu mai am nimic de făcut aici.

Victor o privi dispărând, fără să poată reacţiona în vreun fel. Era împietrit de durere iar cuvintele lui Kathleen i se învârteau prin cap ca tot atâtea acuzaţii şi reproşuri. Era într-adevăr incapabil să iubească ? Avea ea oare dreptate ?

Dădu din cap pradă unei suferințe atât de intense încât nu se mai putea gândi la nimic. Nu mai era sigur decât de un singur lucru. Se iubeau și erau făcuți unul pentru altul, în ciuda oricărei evidențe. Într-un fel sau altul o va face să înțeleagă asta.

— Kathleen, mă tem să nu faci o mare greșeală, îi spuse John Gonzales, cu o voce decepționată și plină de tristețe. Dar văd bine că nu reușesc să te conving.

Kathleen își pironi ochii pe pereții sufrageriei ei. Acolo sau în altă parte, nu avea nici o importanță. Privirea ei era întoarsă spre interior și încerca să-și adune ultimele forțe. Acum că hotărârea ei era luată, trebuia să se ţină cu dinţii de ea și să nu dea dovadă de slăbiciune.

Trecuseră mai multe ore de la plecarea ei precipitată de la redacţie. Ore în care se învârtise ca un leu în cuşcă, în timp ce reflecta la evenimentele ultimelor zile şi în mod special

la cele întâmplate în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Crede-mă, John, nu este o hotărâre pe care am luat-o cu uşurinţă. Dar nu mai pot continua să lucrez cu Victor.

— Aş putea să te transfer la rubrica de sport. Dacă vrei să afli părerea mea, acolo ar fi nevoie de un suflu nou şi cred că tu ai fi la înălţime.

Kathleen surâse cu tristeţe. Dragul, dragul de John. Iată măcar un bărbat care avusese întotdeauna încredere în ea. Dar dacă ar accepta oferta lui de a lucra la rubrica sport, ar continua să trăiască în permanenţă în apropierea lui Victor. Ar risca să-l întâlnească în parcare sau pe culoare şi asta i-ar face viaţa imposibilă. Nu, trebuia să taie răul de la rădăcină şi să plece cât mai repede şi mai departe posibil. Era singura soluţie.

— Mulţumesc, John, dar prefer să părăsesc Houstonul.

— Dar unde să pleci, copila mea ? Aici eşti la tine acasă.

— Eşti la tine acasă acolo unde hotărăşti singur, John, iar eu nu mai doresc să locuiesc la Houston.

— Ai putea să te întorci la Bossier City. Cine ştie, poate că tatăl tău şi-a abandonat poziţiile şi e gata să te angajeze acum ?

Kathleen avu un râs amar.

— Nu ştii oare că adevăraţii sudişti ca Gordy Martin au întotdeauna dreptate ? Şi asta îi scuteşte de a-şi schimba vreodată părerea. Nu, nu mă voi întoarce la Bossier City. Mă gândesc mai curând la New-Orleans. Mamei i-ar place grozav să locuiesc lângă ea.

John Gonzales suspină.

— Fie, scumpa mea Kathleen. Să ştii că urările mele de reuşită te vor însoţi oriunde vei alege să te instalezi. Şi când vei fi gata să te angajezi, sună-mă. O să-ţi trimit nişte referinţe demne de tine.

Kathleen simţi un nod în gât.

— Mulţumesc, John. O să-ţi înaintez scrisoarea de demisie într-o zi sau două... Şi... încă o dată îţi mulţumesc pentru tot, John. Ai fost foarte bun cu mine şi n-o să uit asta niciodată.

Închise brusc şi izbucni în plâns.

Pe la ora zece, a doua zi de dimineaţă, Victor îşi dădu seama că se petrec nişte lucruri ciudate. Kathleen nu sosise până acum şi nu răspundea nici la ea acasă.

Unde o fi fost ? Ştia cât era de furioasă în ajun când părăsise biroul. Dar nu putea concepe că ea îşi va pune munca în pericol nu-

mai ca să nu-l vadă pe el. Doar nu era în stare să facă un asemenea lucru.

Îndoiala îi încolţi în minte. Kathleen era încăpăţânată, hotărâtă şi convinsă că nimic nu era imposibil pentru ea. Cum ar fi putut deci să-i ghicească sau să-i anticipeze vreunul din gândurile sau gesturile ei ? Nu era de altfel ceea ce-i plăcea atât de mult la ea ? Caracterul ei imprevizibil, puterea ei. Nu era niciodată plictisită sau plictisitoare. Şi dacă reuşea s-o convingă să se căsătorească cu el, ştia de pe acum că viaţa lor ar fi o lungă şi pasionantă aventură.

Cu sprâncenele încruntate se pregătea s-o sune din nou, când se făcu auzită soneria telefonului. Numai să fie ea...

— Damien, răspunse el.

— Victor, John Gonzales la aparat. Dacă ai un minut liber aş vrea să-ţi vorbesc în biroul meu.

Victor fu puţin surprins de această solicitare. Redactorul şef obişnuia să-i contacteze seara pe şefii de rubrici pentru a discuta actualităţile zilei.

— Bineînţeles, John. Dar dacă este vorba de afacerea Gilbert, mă tem că nu-ţi voi putea da mare lucru astăzi. Trebuie să aştept rezultatele anchetei făcută de poliţie.

— E vorba de Kathleen, nu de afacerea Gilbert.

Victor simţi că i se pune un nod în gât.

– Vin imediat, mai spuse el înainte de a închide.

Când ajunse în biroul redactorului şef, acesta stătea în picioare în faţa ferestrei, cu spatele întors spre uşă.

– Ce se întâmplă cu Kathleen ? întrebă Victor, fără să se mai încurce cu o introducere.

John Gonzales se întoarse spre el şi-i indică un scaun.

– Contam pe tine să mă lămureşti în privinţa acestui subiect, răspunse el.

– Eu ? Nici măcar nu ştiu unde este în această dimineaţă.

John se instală pe scaunul din spatele biroului său.

– Nici eu nu ştiu unde se află, dar te pot anunţa că nu va mai pune piciorul pe la Star.

Stupefiat, Victor se lăsă mai mult să cadă decât se aşeză pe scaun.

– Ce vrei să spui, John ?

– Nu ţi-a spus, deci ? Şi-a dat demisia.

– Cum ?

Creierul lui Victor începu să funcţioneze cu toată viteza. Sigur, aseară când plecase era foarte furioasă, dar de aici până la a lua o hotărâre atât de radicală...

– Cum aşa, fără preaviz ?

John ridică din umeri.

– Am scutit-o de preaviz. În starea ei actuală de spirit mă îndoiesc că ar mai putea face ceva.

— Starea ei de spirit ? Dar ce ți-a spus ?

— Că nu poate lucra cu tine.

Victor își trecu o mână nervoasă peste față.

— Ți-a spus și de ce ?

John își încrucișă brațele pe piept și îl privi cu un aer gânditor.

— Mi-a spus că vrei s-o împingi într-un colțișor la adăpost și s-o împiedici să se desfășoare. E adevărat ?

Victor nu răspunse imediat.

— Nu vreau să se expună la riscuri inutile. Asta-i tot. Afacerea Gilbert este foarte gravă și...

— Nu e vorba numai de afacerea Gilbert. Se pare că totul a început chiar din ziua când ai preluat funcția lui Newby.

Victor bătu cu pumnul în biroul lui John.

— Dacă ea gândește că prudența e o crimă, treaba ei ! Viața m-a învățat că e de preferat să fii circumspect decât pripit. Din păcate învățătura asta m-a costat foarte mult.

Redactorul șef dădu din cap.

— Victor, cunosc tragedia prin care ai trecut. Dar trebuie să încerci s-o înțelegi și pe Kathleen. Munca ei de ziaristă e însăși viața ei.

— N-ar trebui să fie.

— Și mă rog cine ești tu ca să decizi ce-i convine sau ce nu ?

Victor se ridică.

— Sunt bărbatul care o iubeşte şi vrea să se căsătorească cu ea. Nu ţi-a spus asta ?

— Nu, dar presimţeam ceva de genul ăsta. Dacă n-ar fi fost vorba decât de o neînţelegere profesională, o cunosc destul pe Kathleen ca să ştiu că ar fi rămas şi s-ar fi bătut ca să-şi impună punctul de vedere.

Victor se duse până la fereastră.

— N-a rămas să se bată nici cu tatăl ei, remarcă el.

— Tocmai fiindcă îl iubeşte. S-ar zice că povestea se repetă cu tine.

— Doar că nu vreau să ne luptăm, spuse Victor întorcându-se spre el. Cu atât mai puţin să-i fac rău. O iubesc.

— Da, şi din cauza acestei iubiri gândeşti cu inima, nu cu capul.

Victor se încruntă.

— Ce semnificaţie are asta ?

— Ei bine, dacă ai mai reflecta ai înţelege că şi Kathleen are nevoie de munca ei pentru a se simţi împlinită în viaţa ei personală. Asta face parte din ea şi a costat-o o serie de eforturi şi sacrificii. Încercând să-i smulgi acea părticică din ea însăşi, e ca şi cum i-ai amputa ceva.

— Dar n-am vrut să-i smulg nimic. Refuz pur şi simplu să-şi rişte viaţa din cauza unui fapt divers. Nu vreau s-o pierd ! E atât de greu de imaginat ?

În fața acestei încăpățânări oarbe, John nu putu decât să dea din cap.

— Privește în jurul tău, Victor. O să vezi că există nu una, ci zeci de posibilități de a pierde ființa iubită.

Victor își petrecu ziua întorcând în minte pe toate părțile fraza lui John : „Există nu una, ci zeci de posibilități de a pierde ființa iubită". Și în timp ce se gândea mereu la aceste cuvinte încât era pe punctul de a le pierde și sensul, era sfâșiat și de o luptă interioară încercând să vadă mai clar în inima lui. Cu cât treceau orele, înțelegea încetul cu încetul cât de mult se înșelase. În dorința lui aproape bolnăvicioasă, obsedantă de a o proteja pe Kathleen, nu reușise decât s-o îndepărteze de el. Fără să știe, și mai ales fără să vrea s-o recunoască, se lăsase condus de această dragoste fulgerătoare până la punctul de a o sufoca. Ajunsese oare într-un punct fără întoarcere ? O pierduse pentru totdeauna ? Și dacă ea părăsise orașul fără să lase nici o urmă ?

Se repezi pe culoar. Câteva minute mai târziu, mașina lui se strecura prin aglomerație, în direcția lui N 45 și a apartamentului lui Kathleen.

Kathleen aruncă o privire de jur-împrejurul ei. Apartamentul avea o înfățișare tristă. Tablourile și fotografiile fuseseră scoase și împachetate cu grijă. La fel și cărțile. Îmbrăcămintea aranjată în valize. Și totul transportat în mașină. Din punct de vedere material era gata de plecare. Psihic însă nu se putea încă hotărî.

Nu pierduse nici o clipă astăzi. Trebuise să anunțe proprietarul de plecarea ei precipitată. Acesta îi promisese că, dacă găsește repede un alt chiriaș, n-o s-o pună să plătească preavizul obligatoriu. Comunicase întreruperea abonamentului telefonic și contorului electric. În sfârșit trebuise să se ocupe de organizarea mutatului ușurat, slavă Domnului, de faptul că nu avea nici o mobilă de transportat.

O bătaie în ușă o făcu să tresară. Victor ? Goni din minte imediat această speranță nesăbuită care îi făcuse să bată inima. De ce ar veni acum ? Își spuseseră în ajun tot ce era de spus.

Se apropie circumspectă de ușă.

– Cine e ?

– Kathleen, sunt eu, Victor. Deschide-mi, te rog.

Făcu ochii mari și privi înnebunită în jurul ei ca și cum pereții goi ai apartamentului ar fi putut să-i vină într-un fel în ajutor.

Era chiar el !

Dar de ce ?

Își sprijini capul de perete. Tremura din cap până în picioare iar inima îi bătea atât de tare încât se temea că îi va exploda în piept.

— Kathleen ? reluă vocea lui Victor de cealaltă parte a ușii. Deschide-mi. Trebuie să-ți vorbesc.

— Despre ce ?

— Despre noi. Despre ziar. Despre viitor. Kathleen, doar n-o să mă ții totuși afară pe palier.

Ea își strânse pleoapele pentru a împiedica lacrimile să-i curgă pe obraji.

— Nu mai există nimic din toate astea. Nici noi, nici ziarul. Iar în privința viitorului, noi nu avem unul comun, Victor. Du-te și lasă-mă.

— Kathleen, nu-ți cer decât câteva minute. O șansă. Cea din urmă. Și n-o să plec de aici până n-o să mi-o acorzi. O să stau la pândă aici. O să dorm în fața ușii. O să-i sperii pe vecini povestindu-le durerea mea. Kathleen, dragostea mea, deschide-mi.

Aceasta surâse puțin, fără voia ei, de acest șir ciudat de amenințări. De ce să mai tergiverseze ? El tot n-o să plece.

Resemnată și tremurând de emoție, trase zăvorul și-l lăsă să intre.

— Ei bine, te ascult. Câteva minute, așa cum mi-ai cerut. Ce vrei ?

Victor privi chipul încordat al tinerei femei și imaginea dezolantă a apartamentului.

— Chiar ai fi plecat fără să mă previi... ?

Pronunțase aceste cuvinte pe tonul unui om care continuă să se îndoiască, chiar dacă dovezile pe care refuză să le vadă îi sar în ochi. Supărarea și decepția lui erau atât de evidente încât Kathleen simți că începe să oscileze.

– Ce-ai fi vrut să-ți spun ? șopti ea cu o voce sugrumată. Ai viața ta, eu o am pe a mea și nu văd de ce am învârti mereu cuțitul în rană.

Victor se apropie de ea și îi cuprinse mâinile.

– N-aș mai putea trăi dacă pleci.

Kathleen se degajă cu brutalitate și ieși pe balcon.

– Eu sunt aceea care n-aș mai putea trăi dacă aș rămâne, spuse ea fără să întoarcă ochii.

– Ce știi tu ? o întrebă Victor venind lângă ea.

Îl privi drept în ochi, strângând furioasă pumnii.

– Victor, am mai discutat despre asta ieri și nu țin să reluăm acest subiect. Ți-am spus care e poziția mea și...

Îi cuprinse chipul în mâini și încercă să-i capteze privirea ca smaraldul.

– Ieri nu te ascultam.

– Bineînțeles că nu mă ascultai. Este una din regulile faimosului „Comportament Tipic Masculin". Să nu auzi decât ce ai chef să auzi și să rămâi surd la restul.

Victor dădu încet din cap.

— Te ascultam, Kathleen. Dar nu permiteam minții mele să înregistreze cu adevărat ce-mi spuneai.

Deși ar fi avut poftă să-l strângă de gât, Kathleen simți o speranță nebunească renescându-i în inimă.

— Și mintea ta mă înregistrează acum ?

Victor surâse.

— Punct cu punct, spuse el încet.

Schimbară o privire aprinsă, apoi Victor reluă.

— Când John mi-a spus că demisionezi, am primit parcă o lovitură de măciucă în cap. Toată ziua nu m-am gândit decât la tine și la noi. Și puțin câte puțin am înțeles că, vrând să te protejez prea mult, n-am reușit decât să te fac s-o iei la fugă.

O luă în brațe cu duioșie.

— John a spus un lucru foarte adevărat, continuă el cu jumătate de voce, cu obrazul lipit de părul ei parfumat. Mi-a spus că există multe posibilități de a pierde o ființă iubită. Știu acum că nu aveam dreptate. Și nu vreau să te pierd, Kathleen. Niciodată.

Kathleen închise ochii pentru a-și limpezi gândurile.

— Și... Peter ?

— Asta era problema, răspunse el fără să ezite. Moartea lui Peter m-a traumatizat în așa fel încât mi-a întors pe dos viața timp de trei ani. Și când ai apărut tu, am avut impresia că se repetă aceeași poveste. Dar tu m-ai făcut

să înţeleg că viitorul este mai important decât toate spaimele şi urmările trecutului. Aveai dreptate să spui că tu n-ai de ce să plăteşti pentru ceea ce i s-a întâmplat lui.

— Victor, şopti ea cu o voce nesigură.

— Ssst, lasă-mă să termin tot ce am să-ţi spun. Te iubesc, Kathleen. Vreau să devii soţia mea şi mama copiilor mei. Şi mai presus de toate vreau să fii colaboratoarea mea, să formăm împreună o echipă formidabilă.

Kathleen îi studie cu atenţie chipul.

— O echipă ? repetă ea, fără să îndrăznească să-şi creadă urechilor.

— Ce spui, domnişoară Kathleen ?

— Spun că o să ne pierdem capul de atâta fericire.

Şi dacă el mai avea vreo îndoială asupra sentimentelor ei, sărutul pe care i-l dădu i-o risipi pentru totdeauna.

— SFÂRŞIT —

Dat la cules : 19.05 1995
Bun de tipar : 26.06.1995 ; Coli tipo 12
Hârtie tipar de 45 g/m2
Apărut 1995

Tiparul executat sub cd. nr. 40211 la
Societatea Comercială — Editură şi Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galaţi
B-dul George Coşbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

THE BEST

Să înfrunte pericolele ca să realizeze reportaje senzaționale este o adevărată plăcere pentru Kathleen. Dar șeful ei, sub pretextul de a o salva de niște primejdii imaginare, o urmărește ca o umbră, devenind pentru ea inamicul numărul unu. Nu degeaba era poreclit la ziar Aisbergul.

Era într-adevăr un bărbat de gheață?

Sarcasmul din vocea tinerei îl făcu să sară de pe scaun. O înșfăcă brutal de brațe pentru a o trage spre el. Înainte ca ea să fi putut reacționa în vreun fel, îi strivi buzele cu un sărut, cu o violență și un instinct de posesiune care o tulburară până în adâncul sufletului. Încercă din orgoliu să-i opună rezistență, dar trupului ei puțin îi păsa de aceste biete vanități ale sufletului omenesc.

ISBN 973-9197-57-4

Lei 1800 + 36 TL = 1836

THE BEST

Să înfrunte pericolele ca să realizeze reportaje senzaționale este o adevărată plăcere pentru Kathleen. Dar șeful ei, sub pretextul de a o salva de niște primejdii imaginare, o urmărește ca o umbră, devenind pentru ea inamicul numărul unu. Nu degeaba era poreclit la ziar Aisbergul.

Era într-adevăr un bărbat de gheață?

Sarcasmul din vocea tinerei îl făcu să sară de pe scaun. O înșfăcă brutal de brațe pentru a o trage spre el. Înainte ca ea să fi putut reacționa în vreun fel, îi strivi buzele cu un sărut, cu o violență și un instinct de posesiune care o tulburară până în adâncul sufletului. Încercă din orgoliu să-i opună rezistență, dar trupului ei puțin îi păsa de aceste biete vanități ale sufletului omenesc.

ISBN 973-9197-57-4

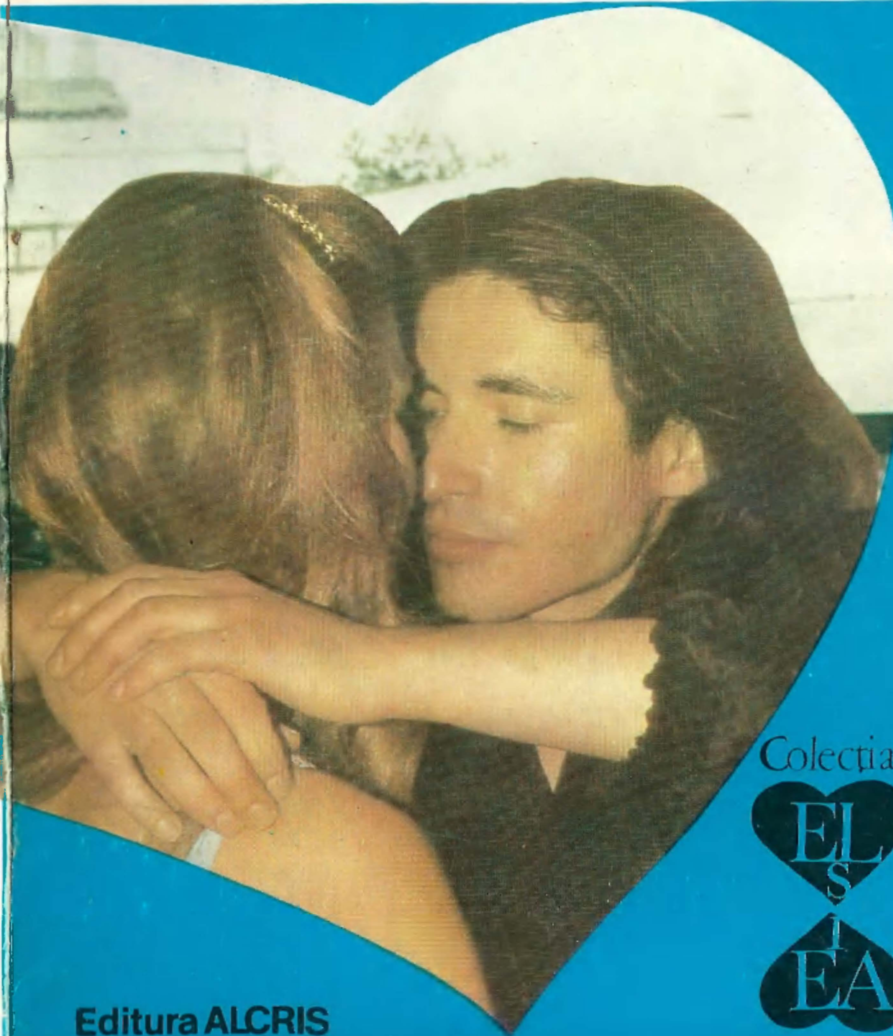
Lei 1800 + 36 TL = 1836

93 Stella Bagwell

93

Stella Bagwell

Aisbergul

Editura ALCRIS